K. 453490
~~453486~~

VIII. évfolyam, 9. szám

1952. február 27

Ludas Matyi

70 fillér

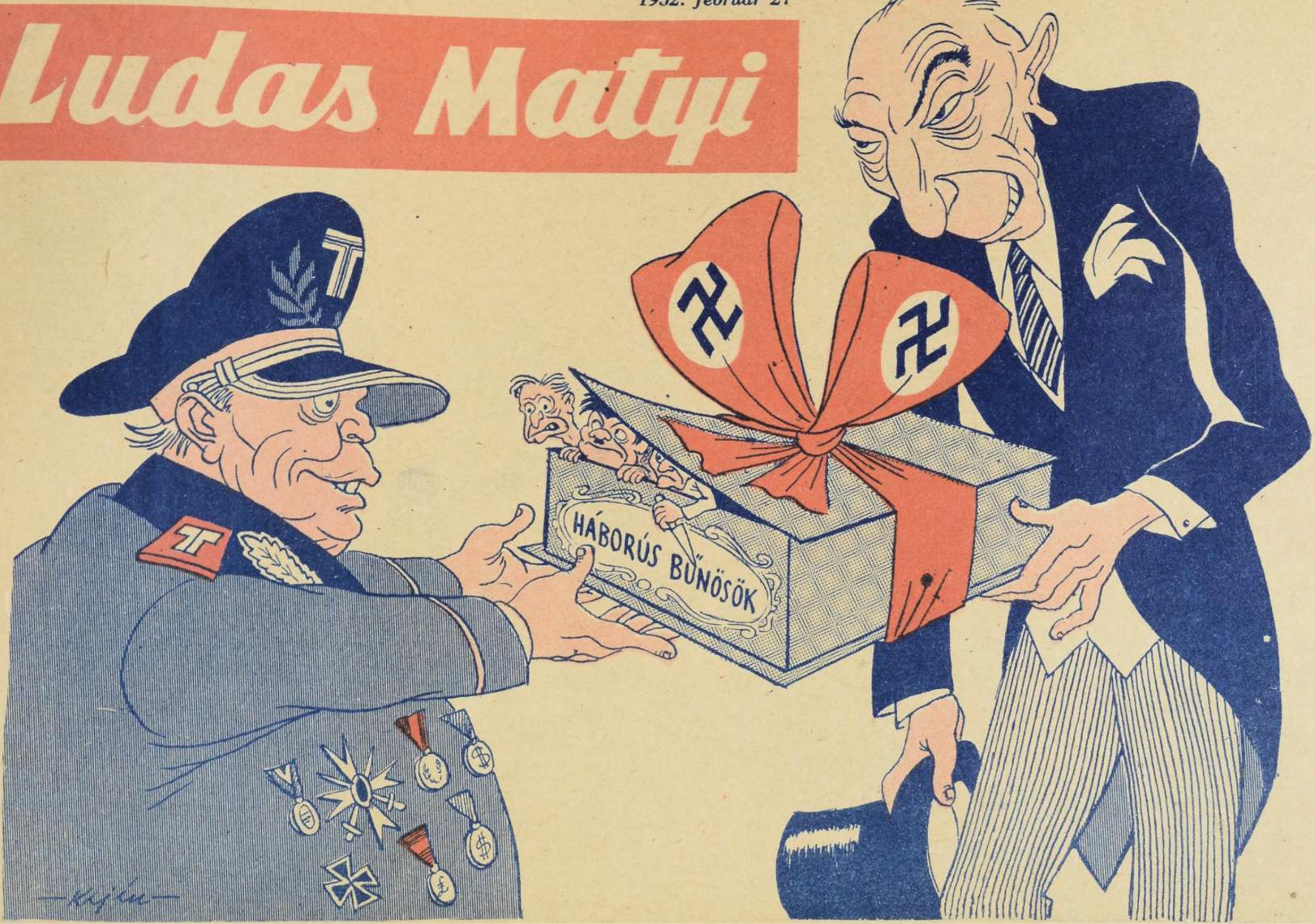

Adenauer ajándéka Titónak

— *Fogadja, tiszteletem jeléül ezt a kis Bonn-Bonnt!*

Ilyenek voltak...

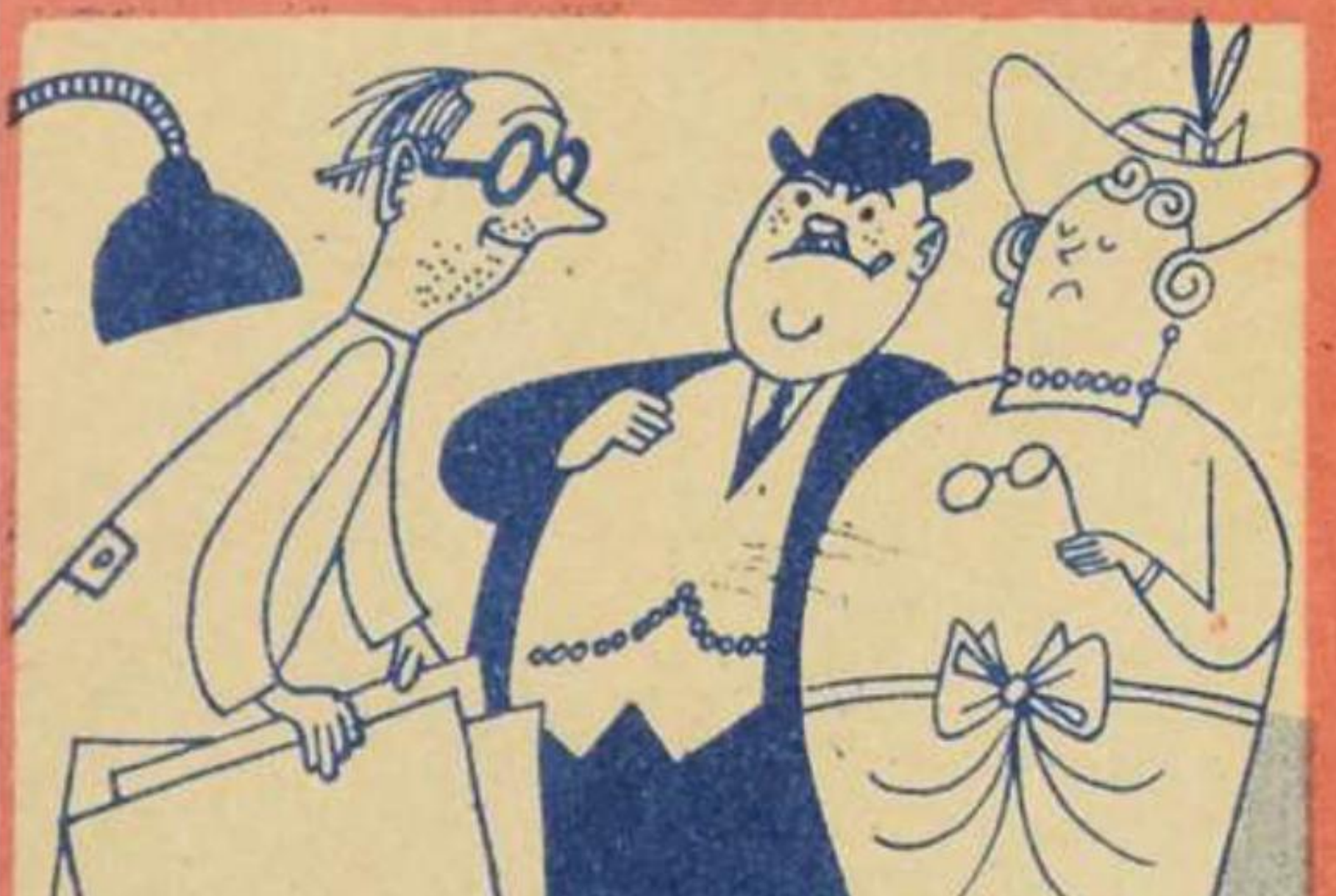

— No, építési vállalkozó úr, tervezzen nekem egy bérházat. Szép fürdőszoba, vécé, tágas ablakok...
— Minden lakásba?
— Megőrült?! Csak az enyémbe!

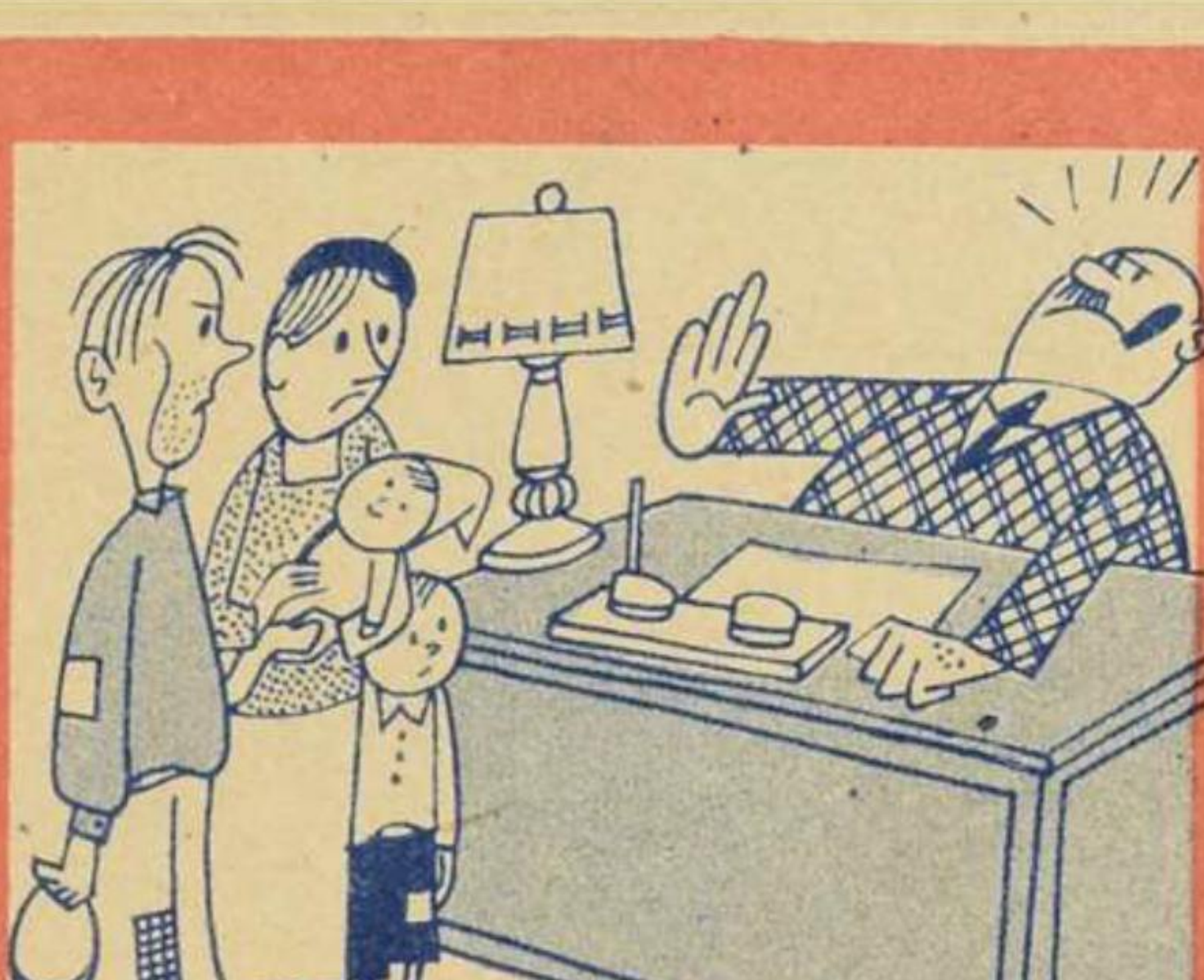

Háziúr: Gyári munkás? Magának nem adom ki a lakást, a házamban csupa jobb ember lakik!

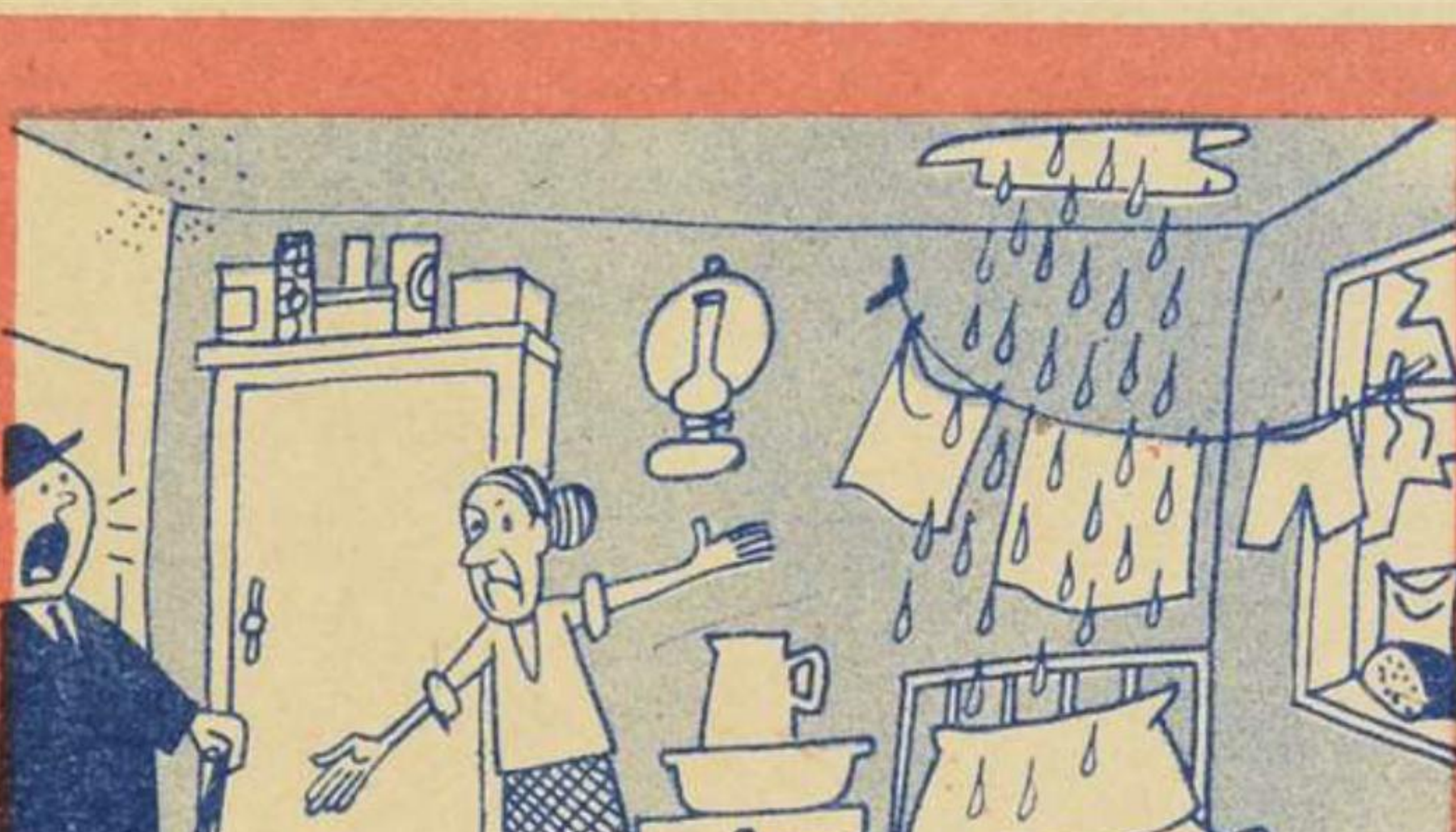

Háztulajdonos: Magának sohasem lehet eleget tenni! Legutóbb panaszkodott, hogy nincs folyóvíz a lakásban, most meg azon sír, hogy befolyik a víz a lakásba.

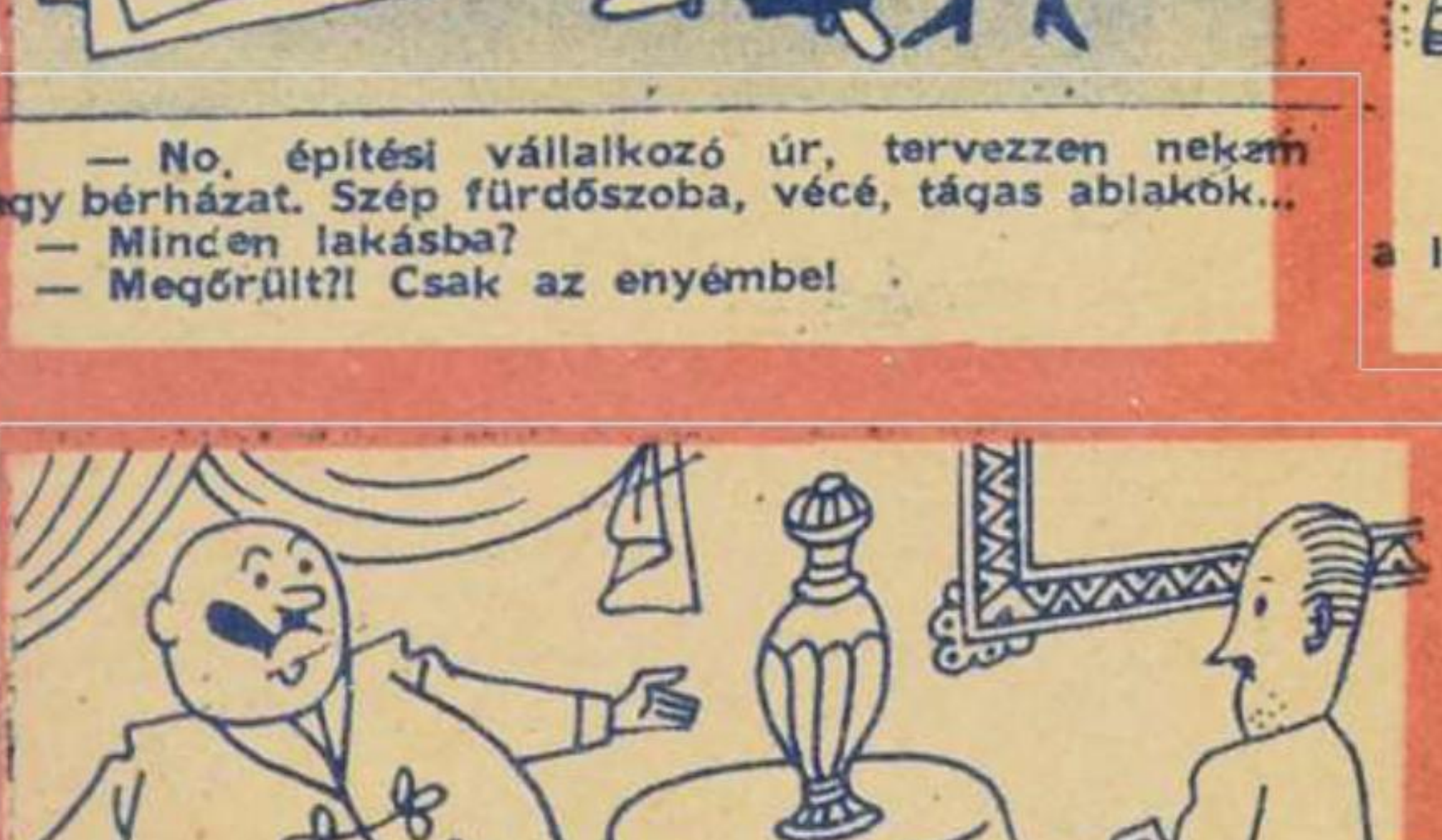

— Miért tetszett felemelni a lakbért, amikor éppen most született az ötödik gyerekünk?
— Éppen azért! Csak nem kívánja, hogy az újszülött ingyen lakjon?

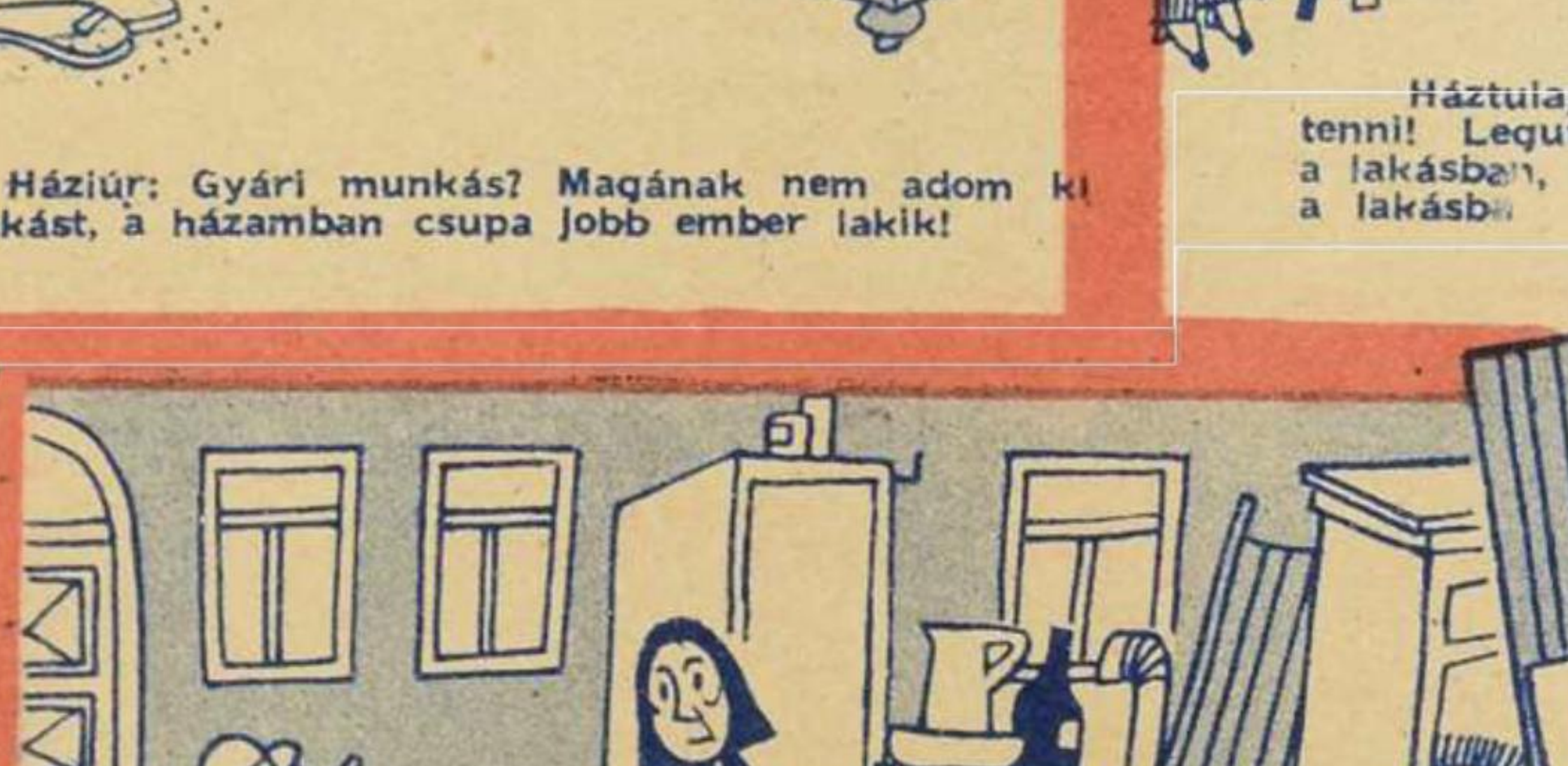

Háziúr: Ne csodálkozzék azon, hogy kilakoltattam. Van magának fogalma arról, hogy mennyibe kerül például csak a benzin az autómba?

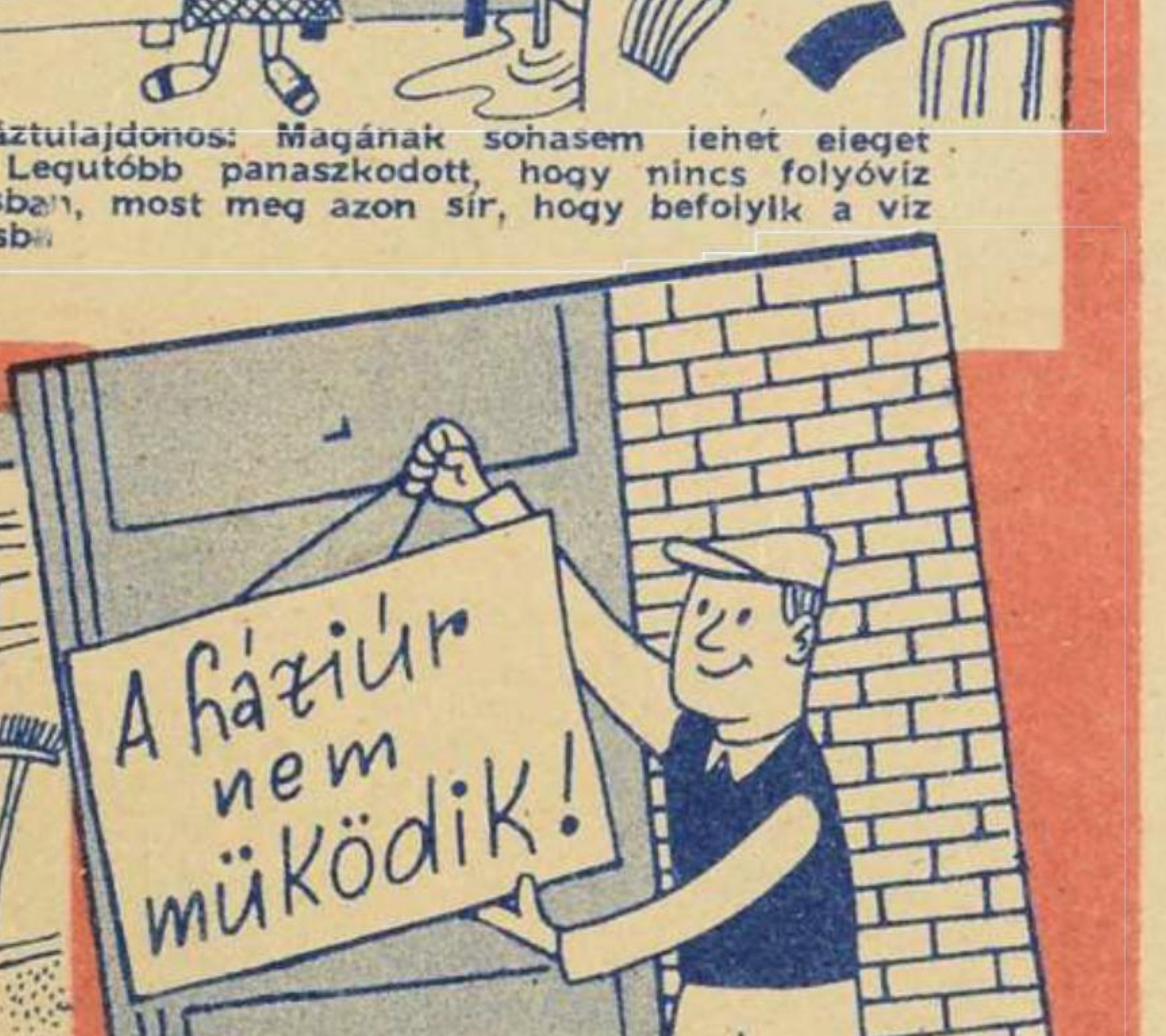

1952 február.

DEBRECEN EGYETEMI KÖNYVTÁR

Newyorkba jelentik . . .

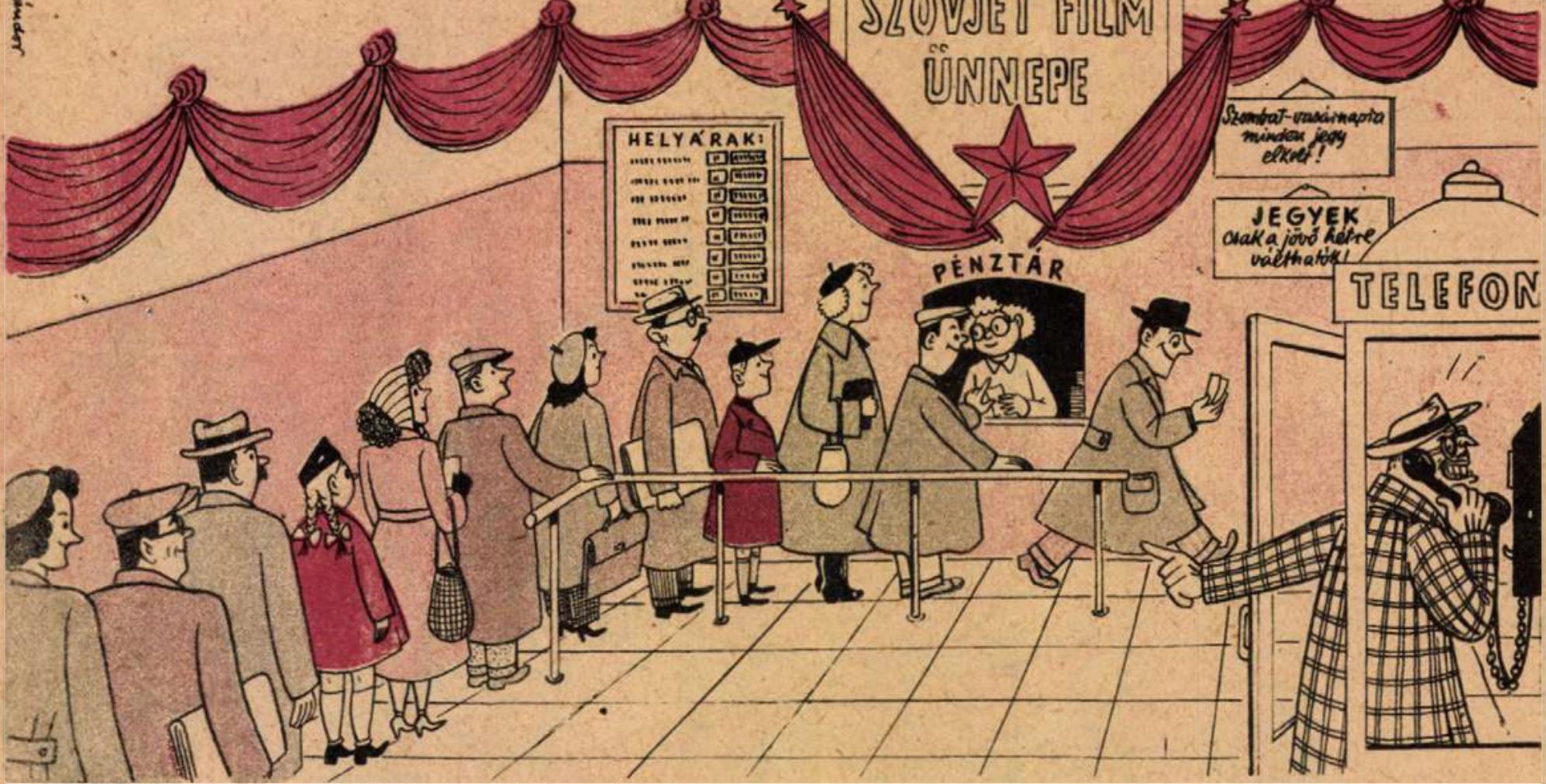
SZOVJET FILM ÜNNEPE
HELYÁRAK:
PÉNZTÁR
Szombat-vasárnapra minden jegy elkelt!
JEGYEK csak a jövő hétre válthatók!
TELEFON

Amerikai újságíró: Örömmel jelentem, hogy Magyarországon nem szűntek meg a jegyek és nem szűnt meg a sorbaállás sem!

A szovjet-magyar barátság műszakján

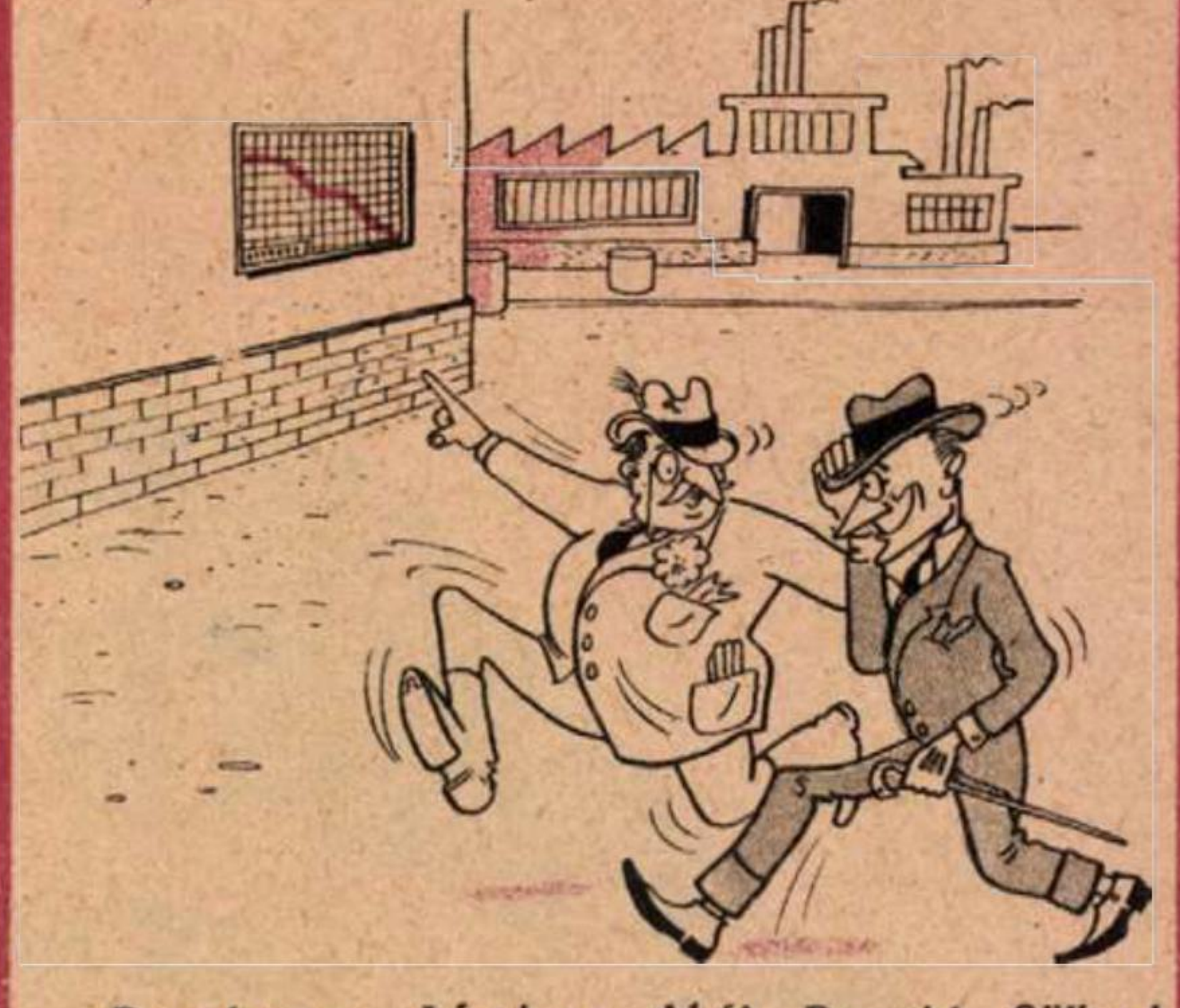

Reakczy Jóska: Ahá! Remek! Süllyed a grafikon!

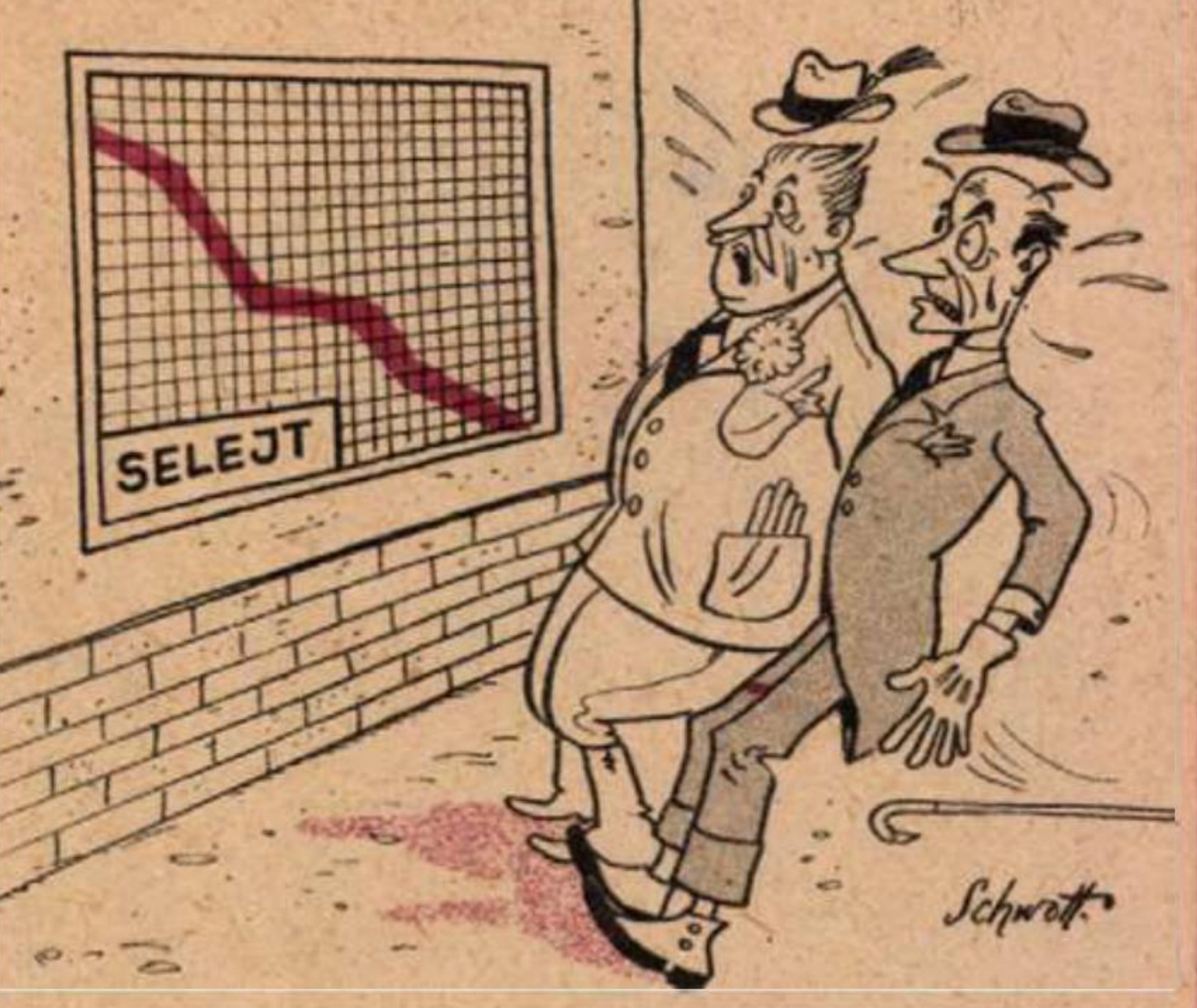

Reakczy Jóska: Ajaj, a selejtgrafikon süllyed!

A lepipált hófúvás

A hóvihar Ajka környékén közlekedési zavarokat okozott, de az Ajkai Erőmű dolgozói hősiesen elhárították az akadályokat s biztosították az erőmű szénellátását.

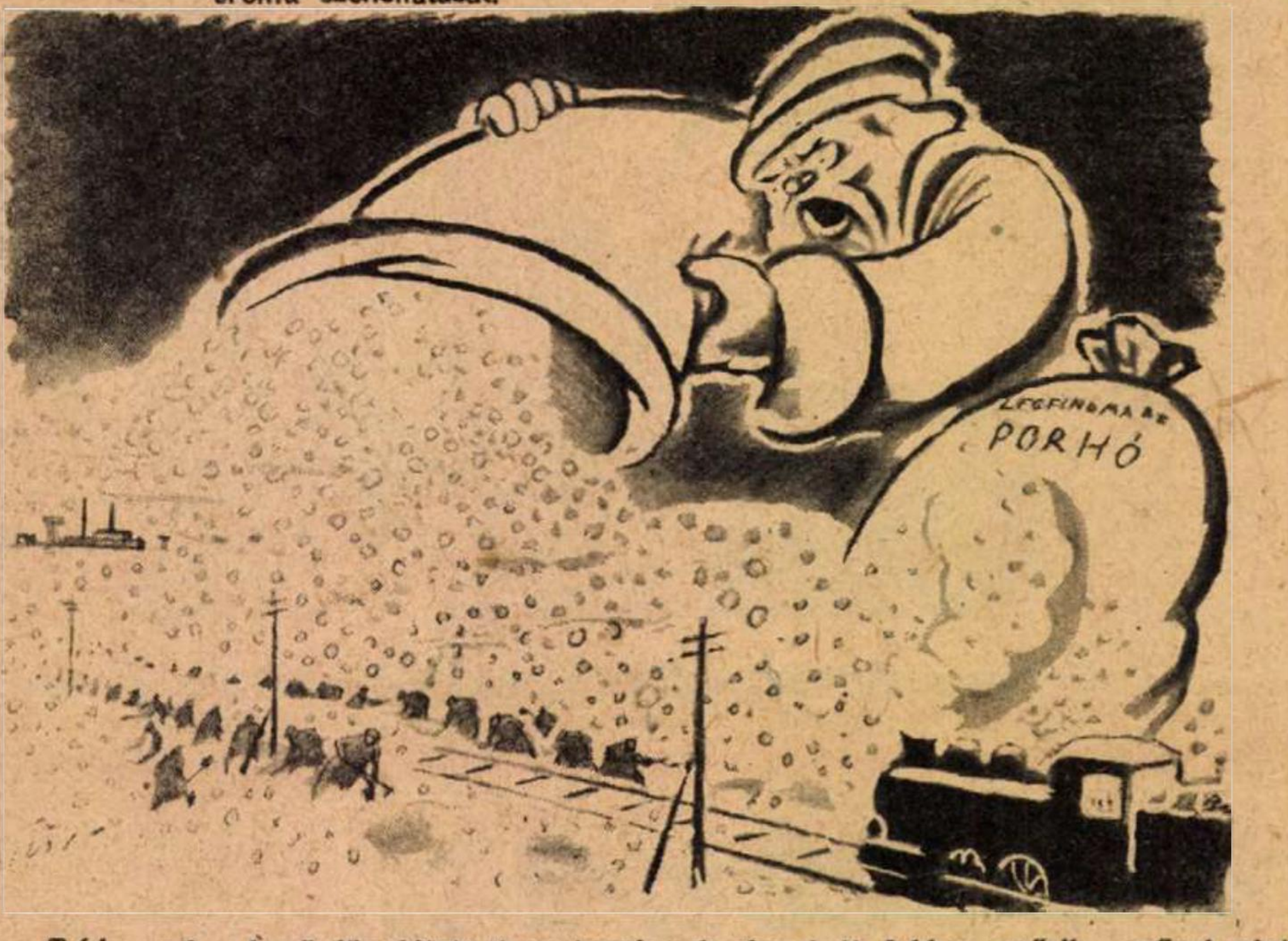

Tél apó: Az ördög látott ilyen kemény legényeket! Jobban győzik erővel, mint én hóval . . .

(A gyuról tanács tagjai nem teljesítik tojásbeadási kötelezettségüket.)

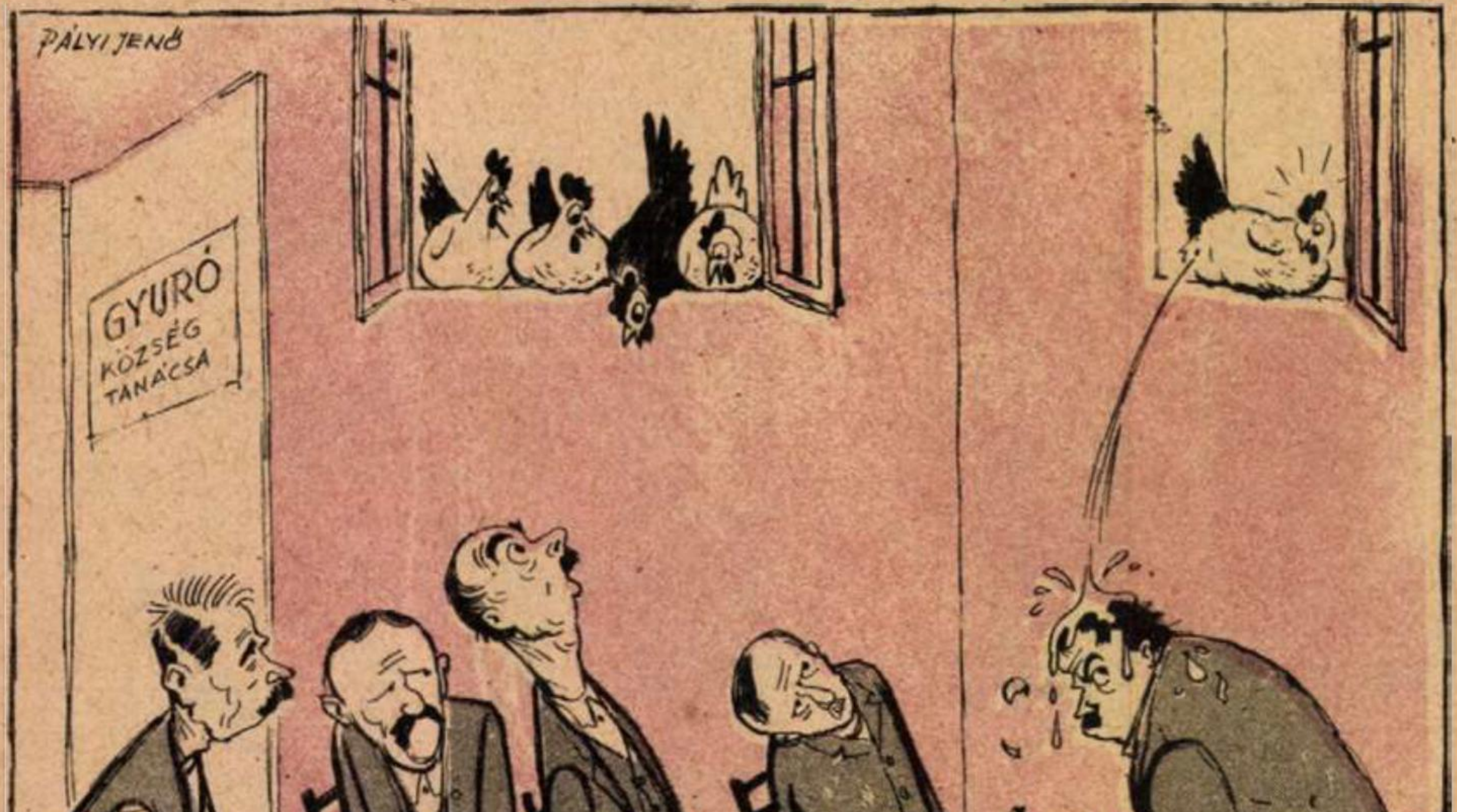

A tyúk: Csak figyelmeztetni akartam . . .

Miért nincs levél az ü. b. ablakában?

Eljött a havijelentés összeállításának ideje és Ènekes Benő kórusfelelős rágta a ceruzája végét, hogy mit is írjon. Az egyik rovat szövege így szól: a kórustagok száma. Ènekes szaktárs egy ideig rágta még a plajbászt, gondolatban maga elé idézte a kórus 9 tagját, aztán beírta, hogy 25. Tavalyelőtt úgyis annyi volt.

Bán Gergely kultúrfelelős megkapta a jelentést és arra gondolt, hogy nem lehet évekig ugyanannyi tagja egy kórusnak, mit fog szólni a szakszervezet. Ezért kiradírozta a 25-öt és beírta, hogy 40. Ennyinek legalább kellene lennie.

A jelentés az üb-titkár elé került, aki nagyon csóválta a fejét, hogy egy üzemnek, ahol 5000 ember dolgozik, csak 40 tagú kórusa legyen. Gondolta, megbeszéli majd a kultúrossal, hogy csináljon valamit, mert ez így nem jó lesz. Biztosan fog is csinálni, kár is így tovább engedni ezt a papírt. Kiradírozta a 40-et és a remélt változás szerint előlegezte cerúzája végével a dolgot. Beírta, hogy 100. Ennyit összeszedni pár nap alatt, ha Bán nagyon akarja.

Az üzem legközelebbi kultúrműsorán a szakszervezet központi kiküldöttje érdeklődött, hogy miért nem lép fel a kórus.

— Hiányzik a fele! — mondta Ènekes szaktárs. — Egy beteg, kettő kiküldetésben van, egy nem jött el.

— És a másik 96?

Ènekes szaktárs nem tudott válaszolni. Bán sem. Az üb. sem. A kiküldött elment, majd egy levelet küldött. Ezt a levelet az üb, nem tette ki az ablakába.

Ezért nincs levél az üb. ablakában.

A. I.

Egy bürokrata felszólal

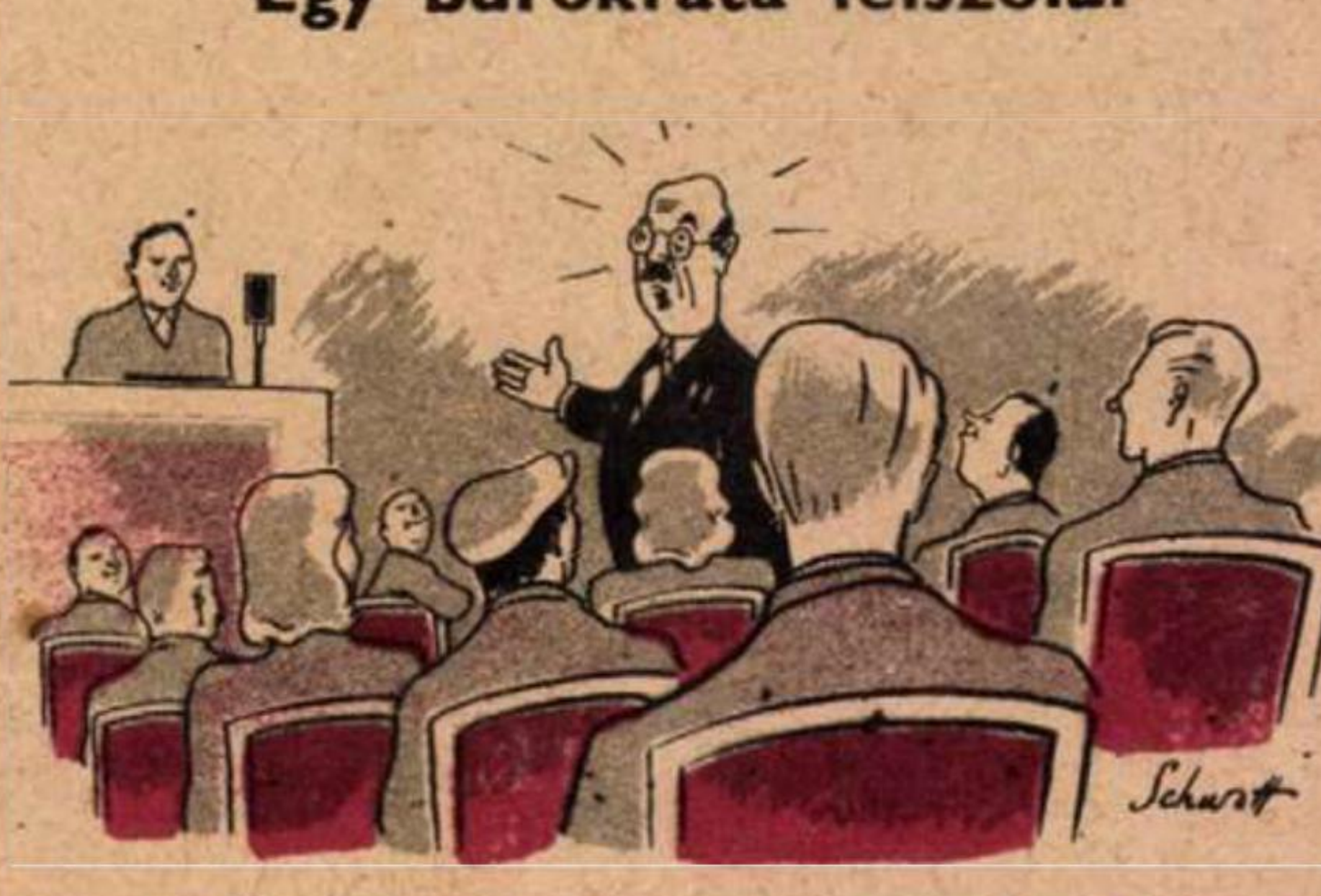

— Az elvtársak fentrovatolt tárgyban elhangzott felszólalásaira vonatkozólag közlöm, hogy az abban foglaltakkal nem értek egyet, mivel azok a vonatkozó tárgyhónapban már a kiértékelt tényszámok alapján globálisan elintézést nyertek.

Örömmel!

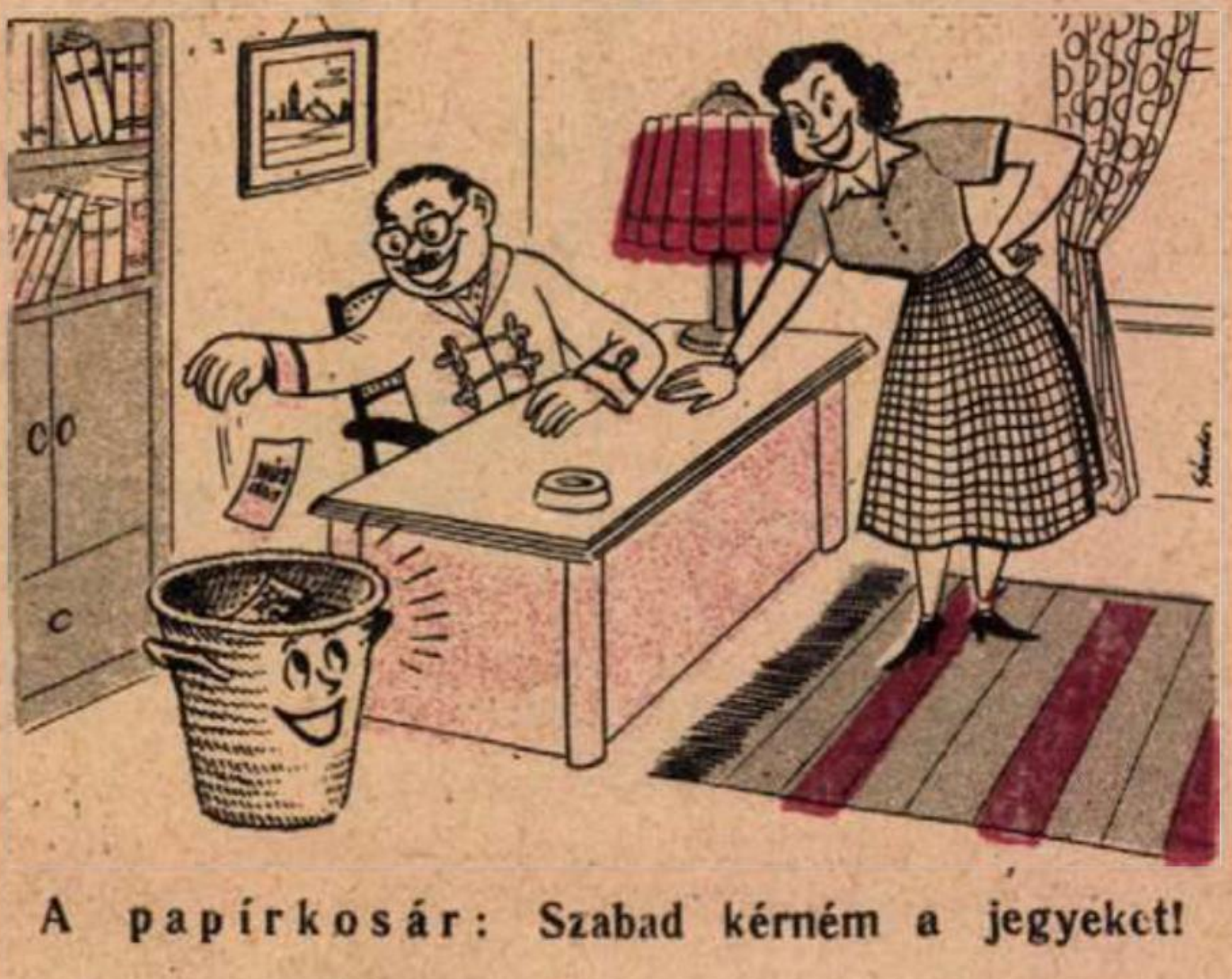

A papírkosár: Szabad kérném a jegyeket!

Kibujik a szög a zsákból

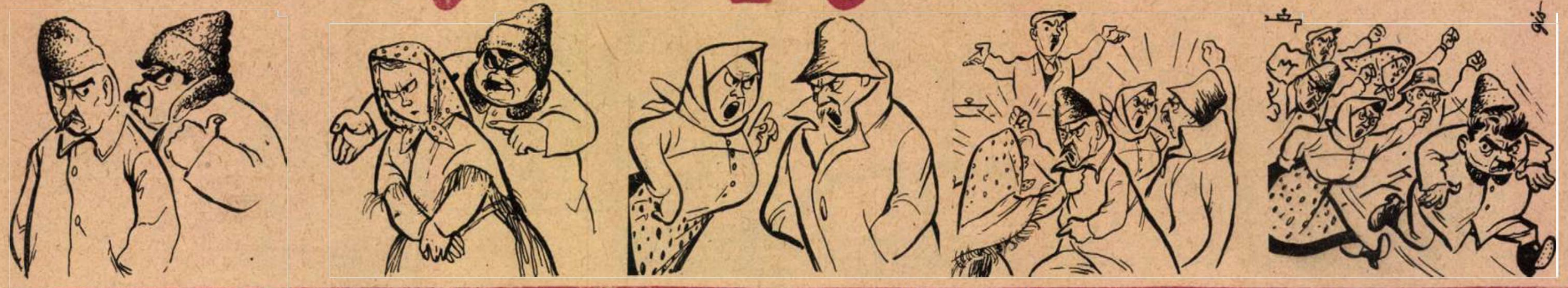

— Nem igazság az, Szabó komám, hogy te ugyanannyit kapsz, mint a Tóth Juli!

— Nem igazság az, Tóth Juli hugom, hogy te ugyanannyit kapsz, mint a Szabó Andris!

— Nem igazság az, hogy te többet kapsz, mint én!

— Megálljunk, szaktársak!

— Az az igazság, hogy kulák férközött a csoportba!

MINDENT EGYEDÜL*

Írta: Stefania Grodzienska

Szín: a Lyukasztógépellátó Központ igazgatói irodája. Az íróasztal mellett, amelyen két telefon van, ül az igazgató. Első Ügyfél éppen nagyban magyaráz.

Első Ügyfél: A zatrzebski Címnyilvántartó Hivatal lyukasztóinak ügyében jöttem. Irtunk önöknek, de már egy hónap óta nem történik semmi. Kétségbeejtő helyzetben vagyunk. Hogy kilyukaszthassuk a papírokat, minden nap kölcsön kell kérnünk a nyilvántartási osztály vezetőnőjének a hajtűit.

Igazgató: Azonnal... *(Telefonál.)* Jankievicz kartárs! Kérem a zatrzebski Címnyilvántartó Hivatal levelezését. *(Leteszi a hallgatót, az ügyfélhez.)* Egy pillanat türelmet kérek. *(A telefon cseng.)* Halló! Micsoda? Az üzemi étkezés ügyében? Hát mi történt? Minden nap oldalas van ebédre? Igazuk van, ez nincs rendjén. El fogom intézni. *(Leteszi a hallgatót.)*

Második Ügyfél (be): A klajputowi utazási irodától vagyok. A lyukasztó, amit kaptunk, selejtes. Ferdén lyukaszt. Azok a tisztviselők, akik használják, részint belekancsalodtak, részint nyakszirtferdülést kaptak. Klajputowoban nincs senki, aki vállalná a lyukasztó megjavítását.

Igazgató: Azonnal... *(Telefonál.)* Kérem Kaptas kartársat a reklamációból. *(Leteszi a hallgatót. A telefon cseng.)* Halló, ki beszél? Az árukiadóban dolgozik? Természetesen, ha gyereke született, adunk egy igazolást, amelynek alapján a Takarékossági Alapból felveheti a pénzt. *(Leteszi a hallgatót.)*

Jankiewicz (be): Itt hozom a zatrazebski levelezést.

Igazgató: Mutassa csak egy percre. *(Telefonálás közben nézegeti a levelezést.)* Kérem az üzemi konyhát! Azonnal... *(Első Ügyfélhez.)* Önök októberben adták be igénylésüket. Azonnal... *(A telefonba.)* Konyhafőnöknő? A dolgozók panaszkodnak, hogy nap mint nap oldalast kapnak. *(Első ügyfélhez.)* Tíz lyukasztóra van szükségük. Itt látom a megrendelési igazolást. *(A telefonba.)* Teljesen igazuk van, az étrend változatosabb is lehetne.

Harmadik Ügyfél (be): Nálunk Topciólczynoban reakciós elemek pánikkeltés céljából azt a hírt terjesztik, hogy a lyukasztók megdrágulnak. A „Topciólczyno Hangja" munkatársa vagyok és azért jöttem, hogy megnyugtató felvilágosítást kapjak.

Igazgató: Azonnal... *(A telefonba.)* Sajnos, az emberek nem hajlandók naponta oldalast enni. Azonnal... *(Első Ügyfélhez.)* Itt van a kiutalás tíz lyukasztóról. Azonnal... *(Felemeli a másik telefonkagylót.)* Szociális Alap? Mi van Flapkoné ügyével? Az árukiadóban dolgozik. Gyereke született.

Kaptas (be): Itt vagyok, igazgató kartárs.

Igazgató: Kérem, Klajputowba selejtes lyukasztót küldtünk. Azonnal... *(Az első telefonba.)* Főzelékkel nem lehet megoldani a kérdést. Céklásoldalas, vagy káposztás oldalas, egyaránt oldalas. Azonnal... *(A második telefonba.)* A lehető leggyorsabban ki kell állítani számára azt a bizonylatot, hogy felvehesse a járandóságát, hiszen gyereket szült. Azonnal... *(Első Ügyfélhez.)* Még egy heti türelmet kérek. Azonnal... *(Második Ügyfélhez.)* Itt a reklamációs osztály vezetője. Kaptas kartárs, el kell intéznünk ezt az ügyet. Azonnal... *(Harmadik Ügyfélhez.)* A lyukasztók ára megmarad az eddigi árszinten. Azonnal... Halló! Igen, azt mondják, hogyha nincsen másfajta hús, főzzenek inkább főtt tésztát, vagy ilyesmit... Halló! Feltétlenül intézzék el a legsürgősebben, hogy a kórház igazolja a szülést. Igen. Megmondhatja, hogy a lyukasztókat egy héten belül leszállítjuk. Kaptas kartárs! Ha az áru rossz, rögtön ki kell cserélni... Igen, szerkesztő elvtárs, hivatalosan megerősíthetem, hogy a lyukasztó nem drágul meg... Halló! Sajnálom. A konyha van a dolgozókért és nem a dolgozók a konyháért...

Titkárnő: Igazgató kartárs!

Igazgató: Mi az már megint?

Titkárnő: Igazgató kartárs, a minisztérium kéri az első félévi tervjelentést.

Igazgató: Honnan volna nekem arra időm? Láthatja, hogy mennyire el vagyok foglalva.

Titkárnő: Minthogy igazgató kartárs az étrend összeállításával foglalkozik, a tervjelentés ügyében talán a konyha vezetőségéhez fogok fordulni.

*** A kiváló lengyel írónő fenti kis darabja díjat nyert a lengyel írószövetség pályázatán.**

Egy newyorki szalonban

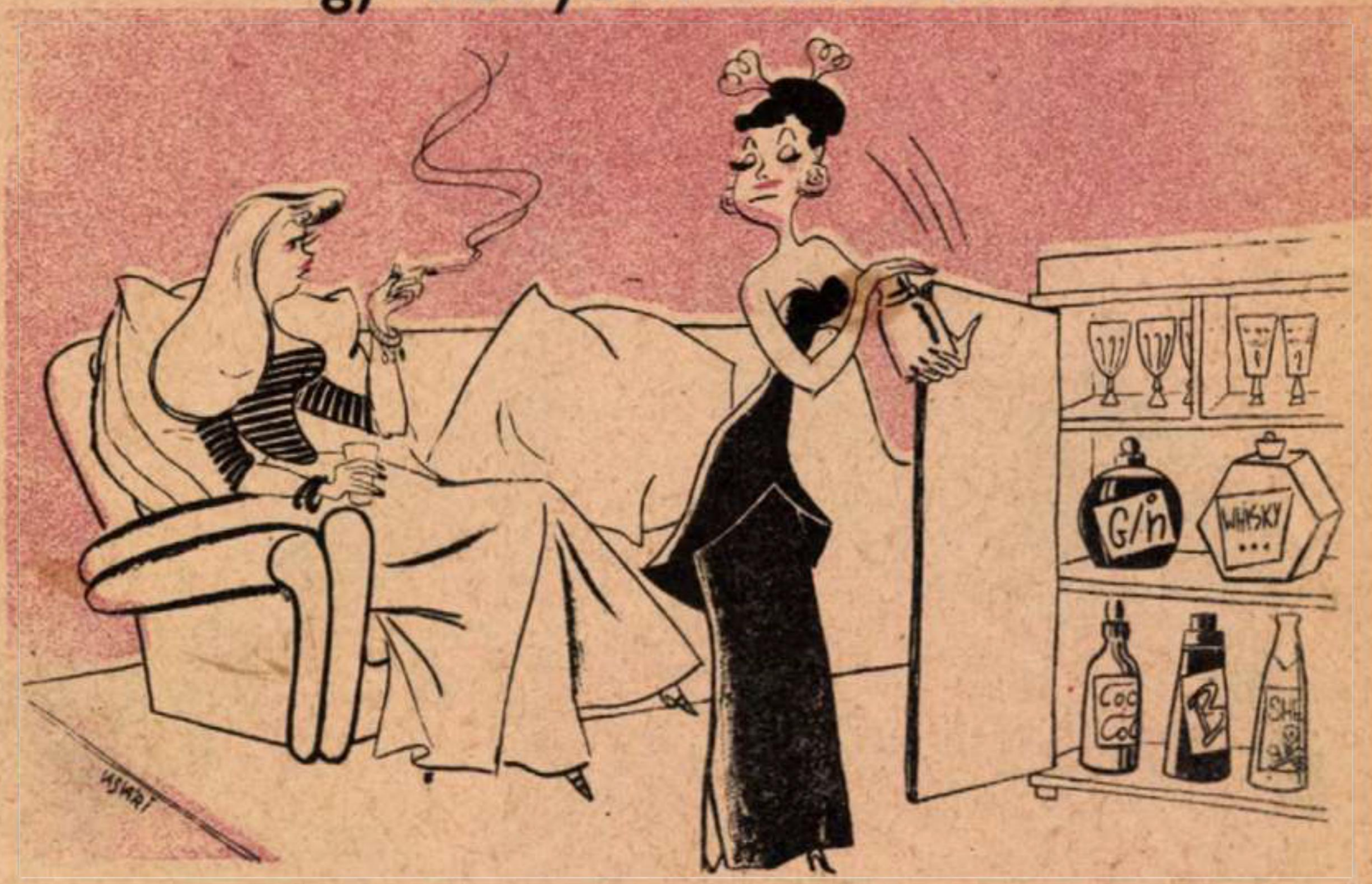

— Hol fogsz nyaralni Paméla?
— A jugoszláv tengerparton.
— Jugoszláviának van tengere?
— Amerikának van jugoszláv tengere.

PÁRIZSBAN

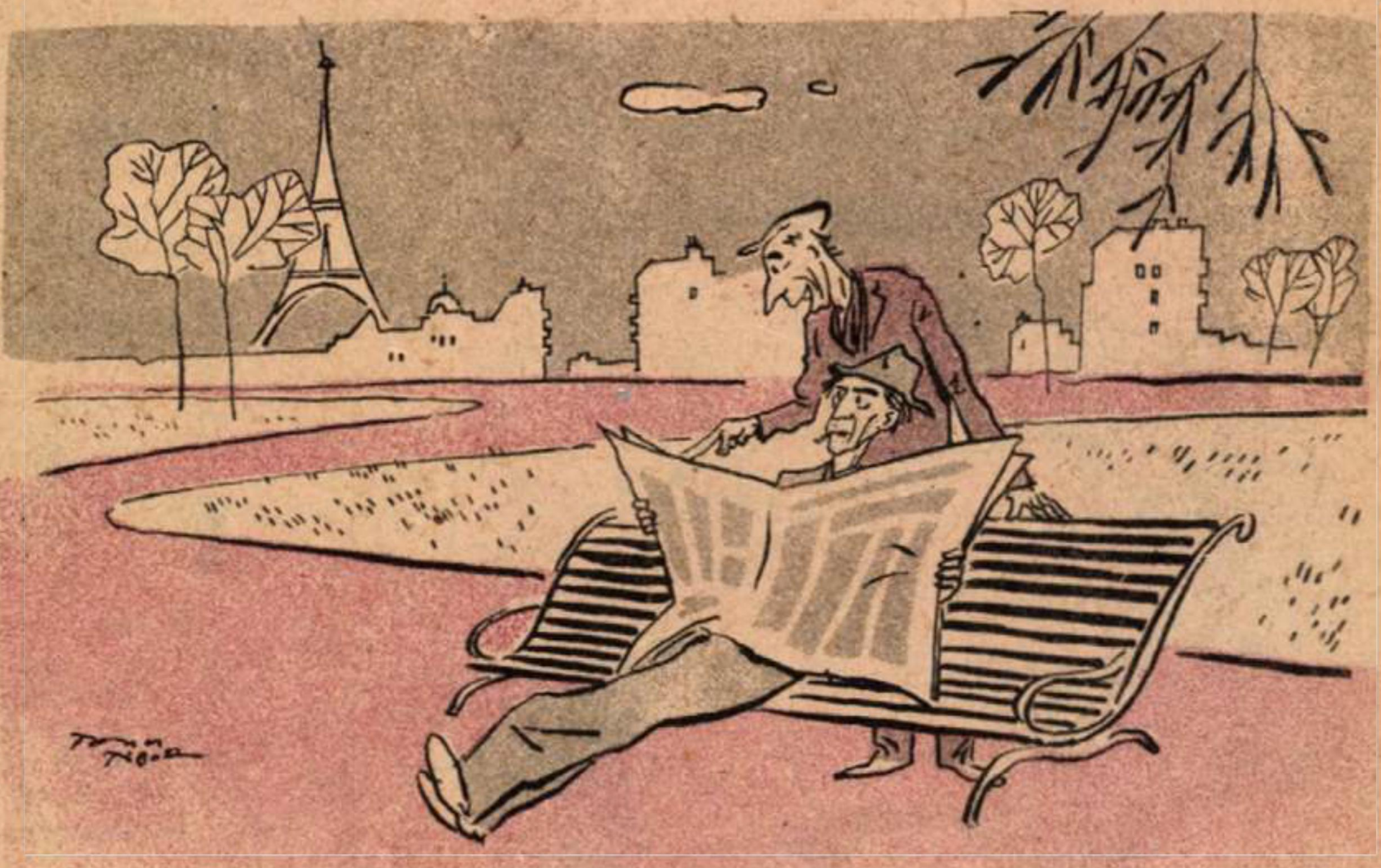

— Nézd csak, öregem, lejárt a Marshall-terv!
— Na, ezt is kiböjtöltük!

Atlanti örömök

Az atlanti tanács Lisszabonban ülésezik az európai hadsereg ügyében.

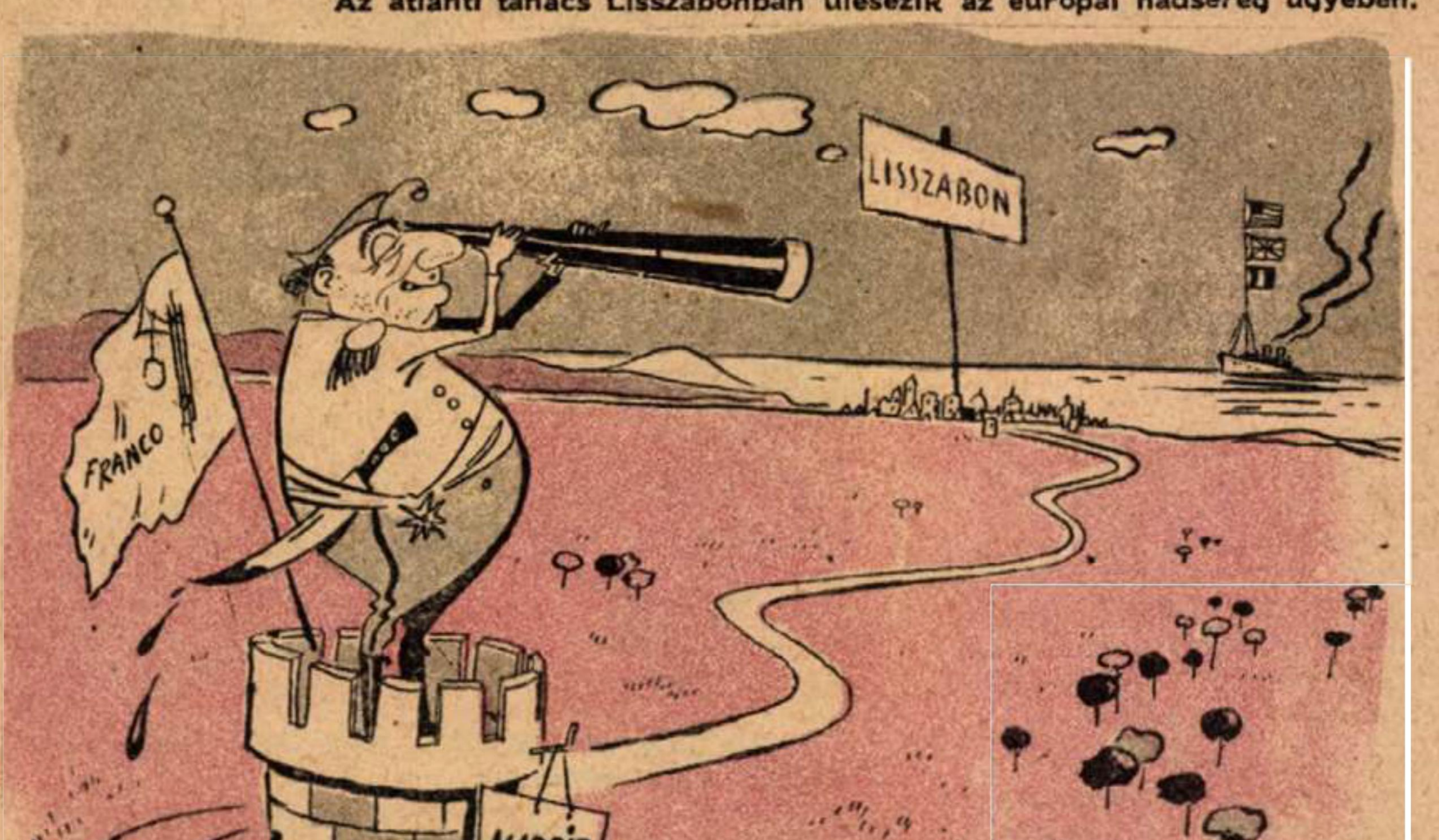

Franco: Jönnek majd még az én utcámba is...

Elnökjelölés Amerikában

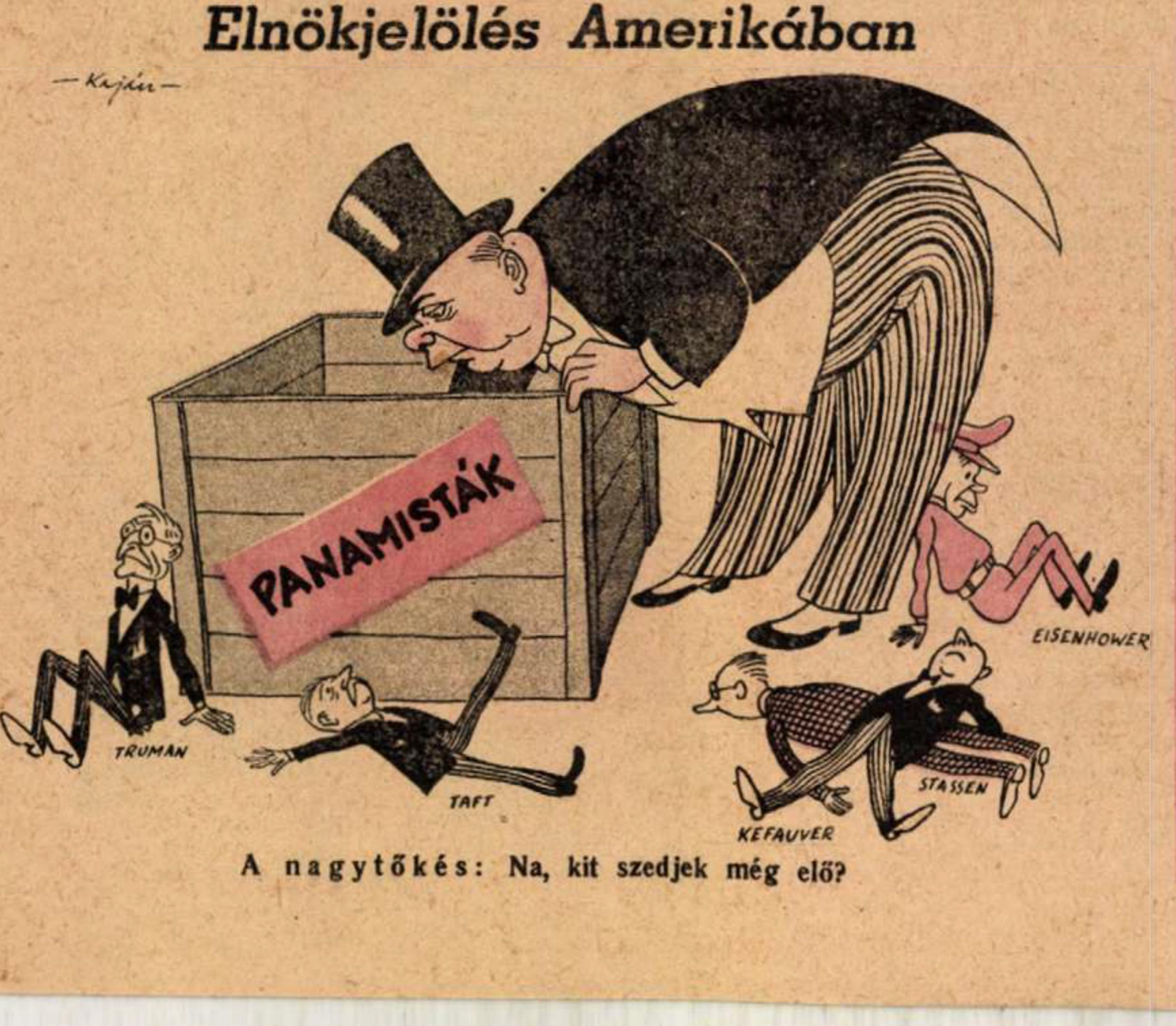

A nagytőkés: Na, kit szedjek még elő?

Leszálló nincs?

Amikor felszálltam az autóbuszra, elhatároztam, hogy a Dob-utcánál — ha törik, ha szakad — feltétlenül leszállok.

Erre a szilárd elhatározásra azért volt szükség, mert a dobutcai megállóval és általában minden autóbuszmegállóval kapcsolatban rossz tapasztalataim voltak.

A kalauz elkiabálja magát:

— Leszálló nincs?

És be sem várva a villámgyors válaszokhoz nem szokott utasok feleletét, már csenget és a busz tovarobog. Naponta százszor is megismétlődik a következő párbeszéd:

— Kérem, én le akartam szállni!

Mire a kalauz:

— Miért nem tetszett szólni?

— Szóltam!

— Későn!

Mindig a kalauznak van igaza, mert a busz nem fordul meg, nem megy vissza a megállóhelyre. És sem a kalauz, sem a busz nem bosszankodik... Csak az utas megy vissza gyalog. És bosszankodik...

Persze, vannak már gyakorlott utasok. Ezek már a Nyugatinál szólnak, hogy a Dob-utcánál le akarnak szállni. De ez nem megoldás. A kalauz addig elfelejti. Azt mondja a kalauz:

— Leszálló nincs?

Villámgyorsan rá kell vágni:

— Van!!!

Így, három felkiáltójellel, mert ha a „van"-t csak úgy hangsúlyozzuk, mintha pont lenne a végén, a kalauz mondhatja, hogy nem hallotta.

De ez se tökéletes megoldás. Ugyanis, amikor a kalauz a „nincs" szócskánál tart és már a „cs" betűt is kiejtette, ugyanakkor csönget is.

A legjobb az én módszerem. Lesem a kérdést. A kalauz kezdi:

— Leszálló...

— Van — fejezem be a mondatot.

A multkor azonban a kalauz már a háromtagú „leszálló" szó második tagjánál, a „leszáll"-nál csengetett és én későn mondtam ki a „van"-t.

Ezért határoztam el magam, hogy most — ha törik, ha szakad — leszállok a Dob-utcánál. Amikor a Sztálin-úti megállót elhagytuk, tekintetem a kalauzra esett. Keze már a csengőn volt. A Majakovszkij-utca után már várta, mikor közeledünk a Dob-utcához. Láttam, hogy itt alulmaradok. Még akkor is, ha a „leszálló" szó első szótagja, a „le" után ordítom is a „van"-t, még akkor is előbb csenget.

Ezért mellemre szorítva az aktatáskámat, amelyben termoszom volt, a lépcsőre álltam és elhatároztam, hogy amikor kérdezni kezd, akkor én „van"-t kiáltok, de nem várom meg a párviadal eredményét, hanem a dobutcai utcakereszteződéseknél szokásos enyhe lassítást kihasználva, leugrom.

Így is történt! A kalauz kiáltásából csak ennyit vártam meg:

— „Le..."

Rávágtam a „van"-t és ugrottam.

Szilárd elhatározásomat siker koronázta. Megfogadtam, hogy ha törik, ha szakad, a Dob-utcánál leszállok. Így is történt. Tört és szakadt... Termoszom összetört és kabátom ujja, amely beleakadt egy „Ne szemetelj! Ide dobd!" jelzésű hulladékgyűjtőbe, elszakadt.

De mégis leszálltam a Dob-utcánál...

Palásti László

Lisszabon

Két jólöltözött férfi sétál a lisszaboni fák alatt. Az egyik egy magasrangú amerikai diplomata, a másik a magasrangú amerikai diplomata magasrangú titkárja.

— A délelőtti ülésen nem tudtam jelen lenni — mondja a magasrangú diplomata. — Mi történt?

— Az atlanti tanács lisszaboni ülésszakának ma délelőtti ülésén — mondja precizen a magasrangú titkár — semmi jó nem történt.

— Amennyiben?

— Amennyiben senkise akar.

— Mit nem akar senki?

— Benne lenni az európai hadseregben.

— Részletezze.

— Belgiumnak és Hollandiának nem tetszik a dolog.

— Azok nem számítanak.

— Anglia elutasította a részvételt.

— Anglia nem érdekes.

— Franciaország fél a nyugatnémetektől.

— A franciákat nem kérdezzük.

— Nyugat-Németország zsarol.

— Fiatalság, bolondság. Hát senki sincs mellette?

— Dehogynem. *Az USA akarja az európai hadsereget.*

Otto Strasser visszatér

Otto Strassernek, a német nácipárt egyik alapítójának, Hitler barátjának és főmunkatársának a bonni kormány megengedte Nyugat-Németországba való visszatérését, a kanadai kormány pedig megengedte neki a Kanadából való távozást.

Hitler, ha élne még, fájdalmas sóhajjal venné tudomásul ezt a tényt. Mennyivel könnyebb dolga van Adenauernek, mint neki!

Neki magának kellett keserves munkával nevelnie a náci vezéreket, ez a szerencsés Adenauer meg készen kapja őket Kanadából...

A szigorú nagybácsi

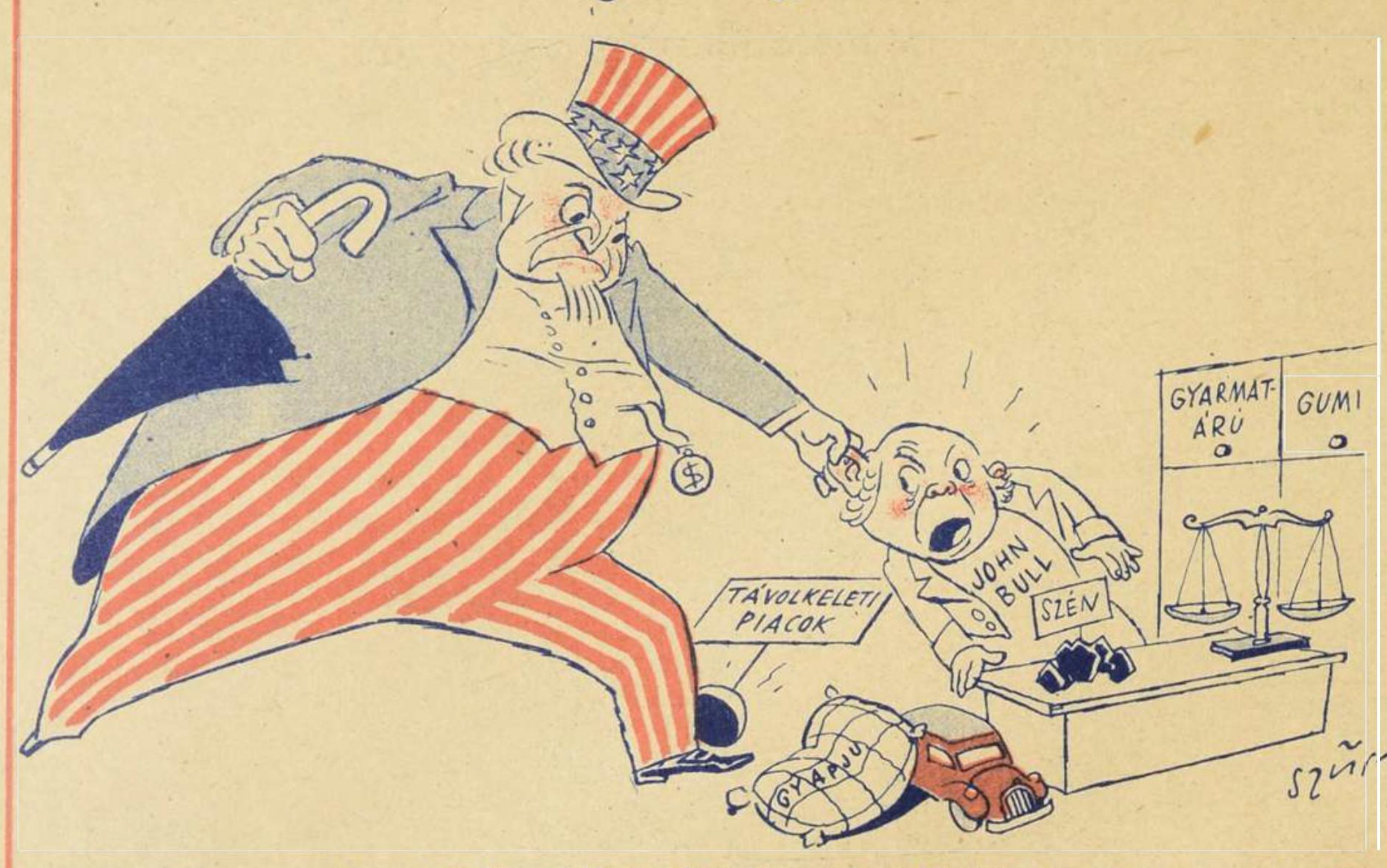

— Majd adok én neked kereskedőt játszani! Megmondtam, hogy csak egyféle játékot engedek meg, a katonásdit!...

Sertésbegyűjtés idején

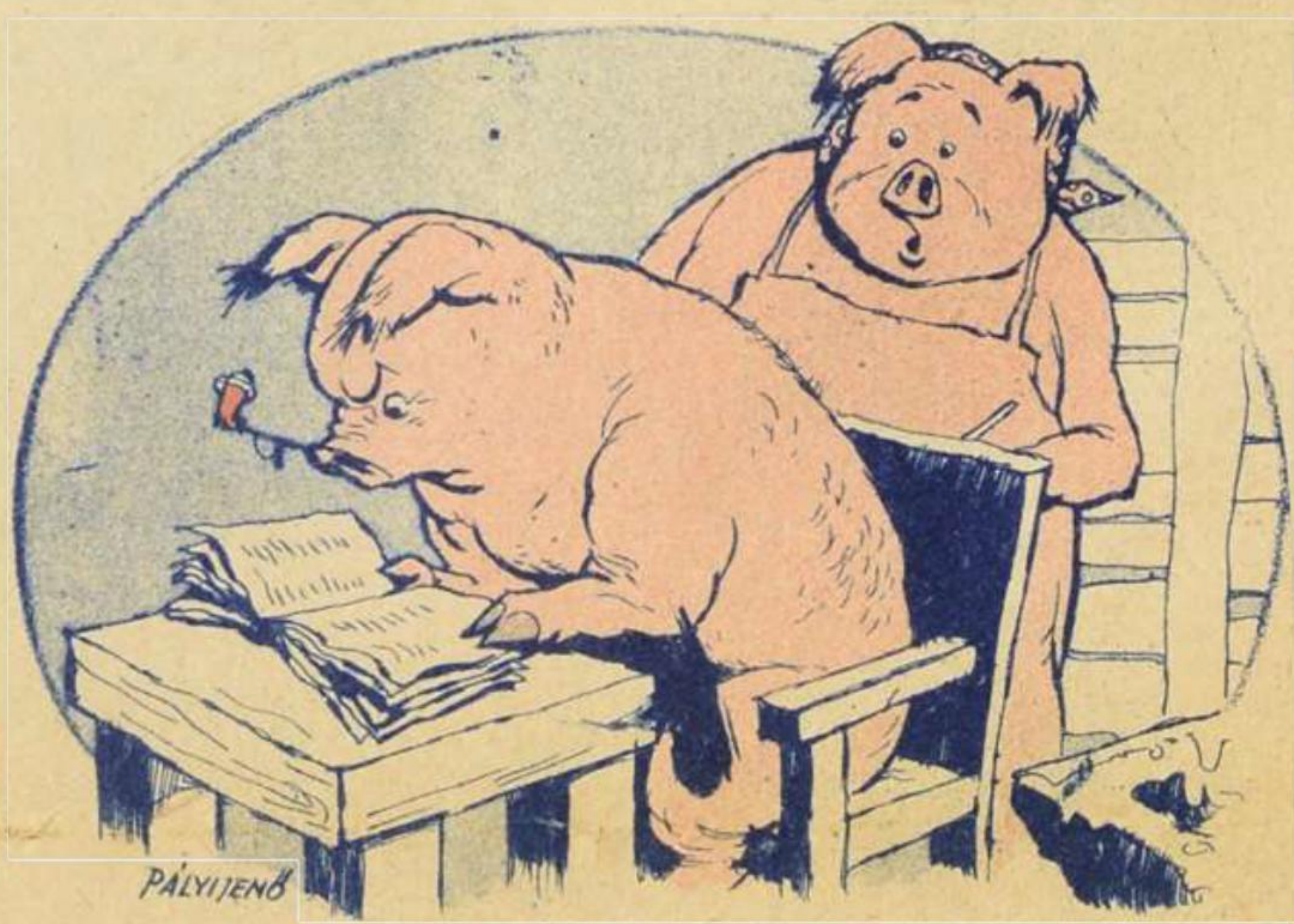

— Mit olvasol, Röfi?
— Az álmoskönyvet. Azt álmodtam, hogy a gazdámnak sok pénze volt
— Végünk van! Akkor minket levágnak!

A LÓGÓS

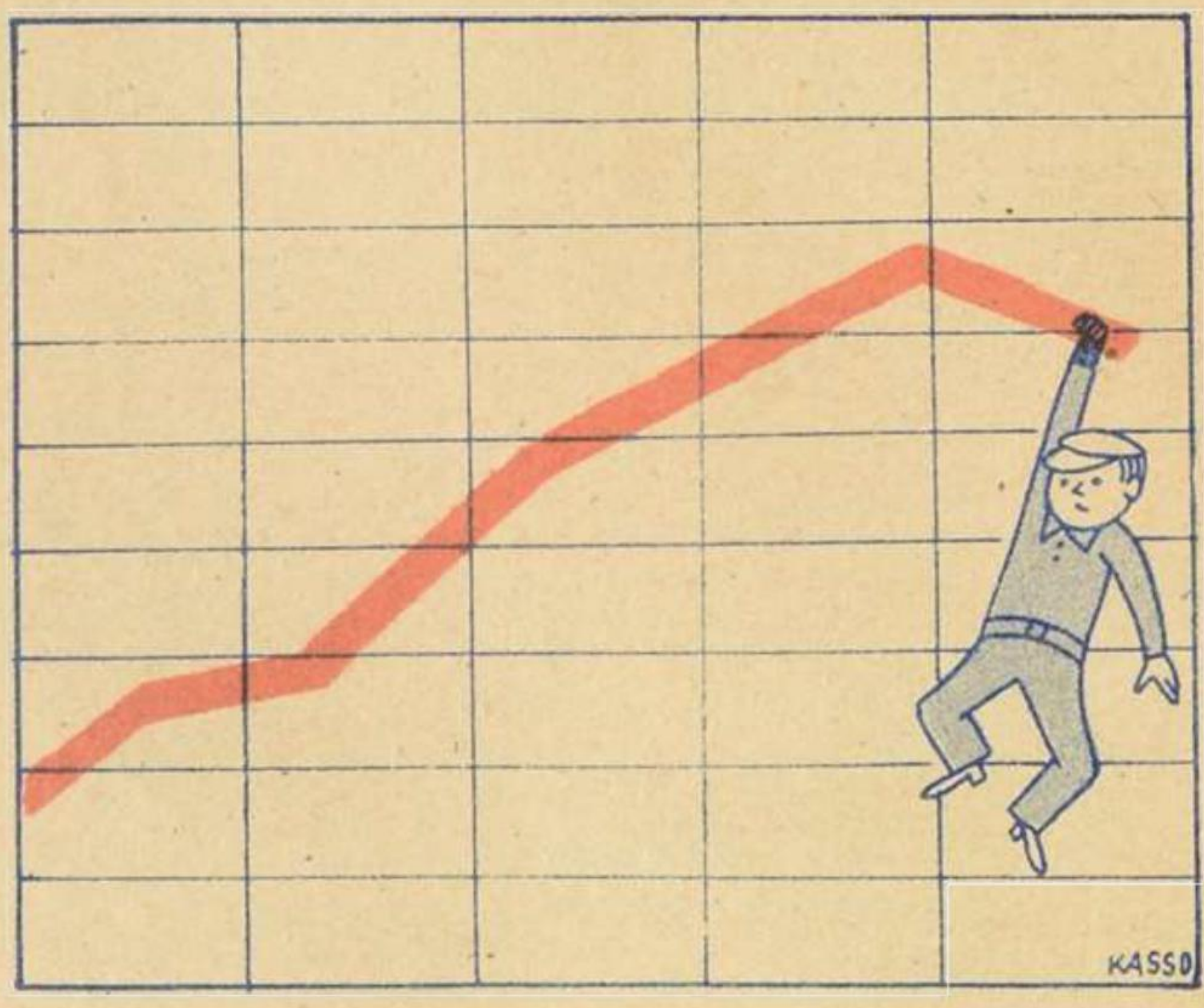

és hatása a termelés grafikonjára.

A művezető arca

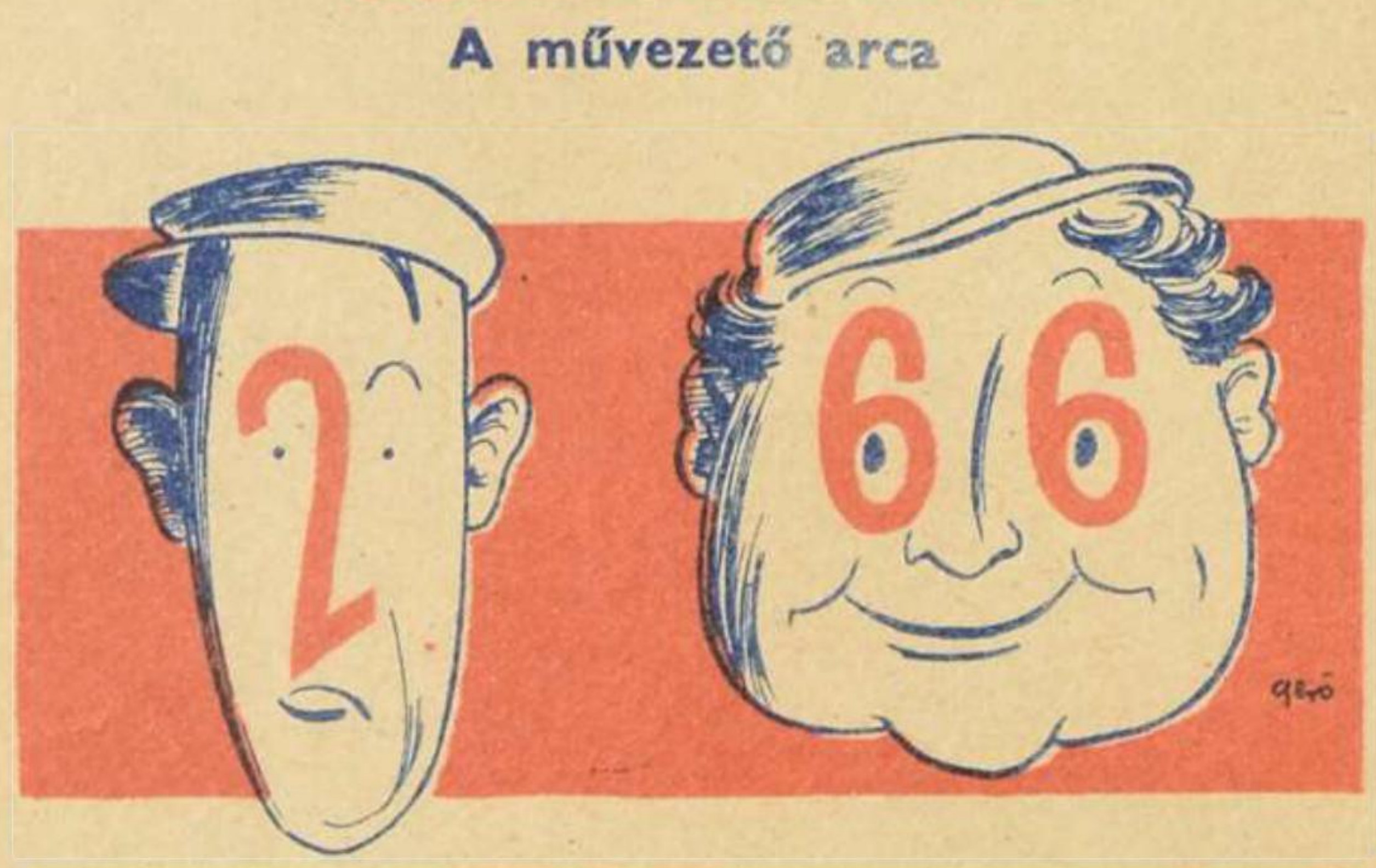

tükörképe a teljesített felajánlások számának

Darvas Szilárd:

Mégegyszer Lágymányosi Bástya

LÁGYMÁNYOSI BENDEGUZ

Mintegy két héttel ezelőtt a Ludas Matyiban megírtam egy Lágymányosi Bástya nevű, budapesti illetőségű, foglalkozásnélküli cigaretta látogatását a szerkesztőségben. Tekintettel arra, hogy klasszikusnak számitható írásaim is átlag két hét alatt elévülnek, szükségesnek tartom néhány sorban feleleveníteni emlitett kis remekművem tartalmát.

Mint az esett cigaretták barátja, a legnagyobb realistákra emlékeztető tömörséggel és helyenként valóban megrázóan emberi hangon, de a megrázásban is igazi íróra valló mértéktartással ecseteltem, mint kopogtatott be hozzám Lágymányosi Bástya. Elsírta, hogy leszámolt züllött multjával, megjavult és szeretne visszatérni az életbe. Minthogy személyazonosságát közismert büdösségével percek alatt igazolta és a belőle vett slukkok valóban fejlődéséről tanuskodtak, magamévá tettem ügyét. Igy született emlitett írásom, amelynek további méltatását csak azért mellőzöm, mert nem szeretném azt a látszatot kelteni, mintha klikkbe tömörültem volna magam köré.

Őszintén bevallom, nem vártam túlsokat kiállásomtól. A maximum, amit protezsáltam érdekében elérni véltem, annyi volt, hogy néhány elszánt dohányos lelkiismeretét sikerül felráznom. Maga Lágymányosi Bástya legmerészebb álmaiban is csak békés öregségről, kis családi hamutartóról, körülötte játszadozó csikkekről ábrándozott (egyik fiú, a másik lány legyen), akiket este, szemétbekerülés előtt a címkéjén lovagoltat.

Ezzel szemben mi történt? Levelet kaptam a Dohányértékesítő Nemzeti Vállalat levélpapírján Lágymányosi Bástya unokaöccsétől, Lágymányosi Bendeguztól. Mellőzve most érzelmeim ecsetelését, csupán a levélnek azt a részét idézem, ahol pártfogásom eredményéről így nyilatkozik a boldogtalan rokon:

„Azt is meg kell mondani, hogy úgy hallottam, hogy akik születésemet megtervezték, éppen a cikken okulva, már el is döntötték, hogy életem rövid legyen.”

Igy néz ki az, ha én valakit protezsálok.

Lágymányosi Bástya és kiterjedt rokonságának napjai tehát meg vannak számlálva, talán már határidőt is tűztek ki fejükre, amelynek bizonyára felelőse is van. Ez azonban legfeljebb némi kis időnyerést jelenthet. Tapasztalatból mondhatom, hogy nincs az a határidő, amelyet előbb vagy utóbb be nem tartanának.

Viszont megkérdem szeliden: megoldás-e ez? Márminthogy Lágymányosi Bástya megméretvén, nem elég könnyűnek találtatik és kivonatik a forgalomból, méghozzá egyetlen cikk és néhány karikatúra következtében. Rémes perspektivát mutat ez. Tegyük fel, hogy egy író szóváteszi a vonatkéséseket. Erre ahelyett, hogy ezen javitanának, beszüntetik a vonatokat. Vagy azért, mert egyes hivatalok túlsokat költöznek, feloszlatnák a Szállítmányozási Vállalatot.

Vagy — és talán ezen a példán tudom legjobban az emlitett megoldás abszurd voltát bizonyítani — valaki megírná, hogy egyes értekezletek túlhosszúra nyúlnak. És akkor orvoslásként, ahelyett, hogy lerövidítenék a tanácskozásokat, egyszersmindenkorra megszűntetnének minden értekezletet.

Ügye, hogy elgondolni is rémes?

Okkázió

Okkáziónak hívták a kapitalista világban a maradékvásárt, amikor a kereskedő a selejtes, megromlott maradékáruját próbálta elsütni.

Most Uncle Samu, az öreg halálnagykereskedő próbálja elsütni megpenészedett maradékait. Kirakta a burmai kirakatba a Csang-Kai-Sek hadsereg rozsdás maradékait és Londonban nagy kiállítást rendezett uraságoktól levetett vargabélákból és mikolajczykokból, közben Nyugat-Németország raktáraiban már smirglizik a 45-ből megmaradt fasisztákat, nyilasokat és a többi maradékárut.

Uncle Samu, az öreg halálnagykereskedő százmillió dollárt fektetett bele ebbe a nagy okkázióba.

Majd rá fog jönni, hogy okosabb lett volna, ha azt is cocacolába fekteti.

Anglia pénzügyi egyensúlya

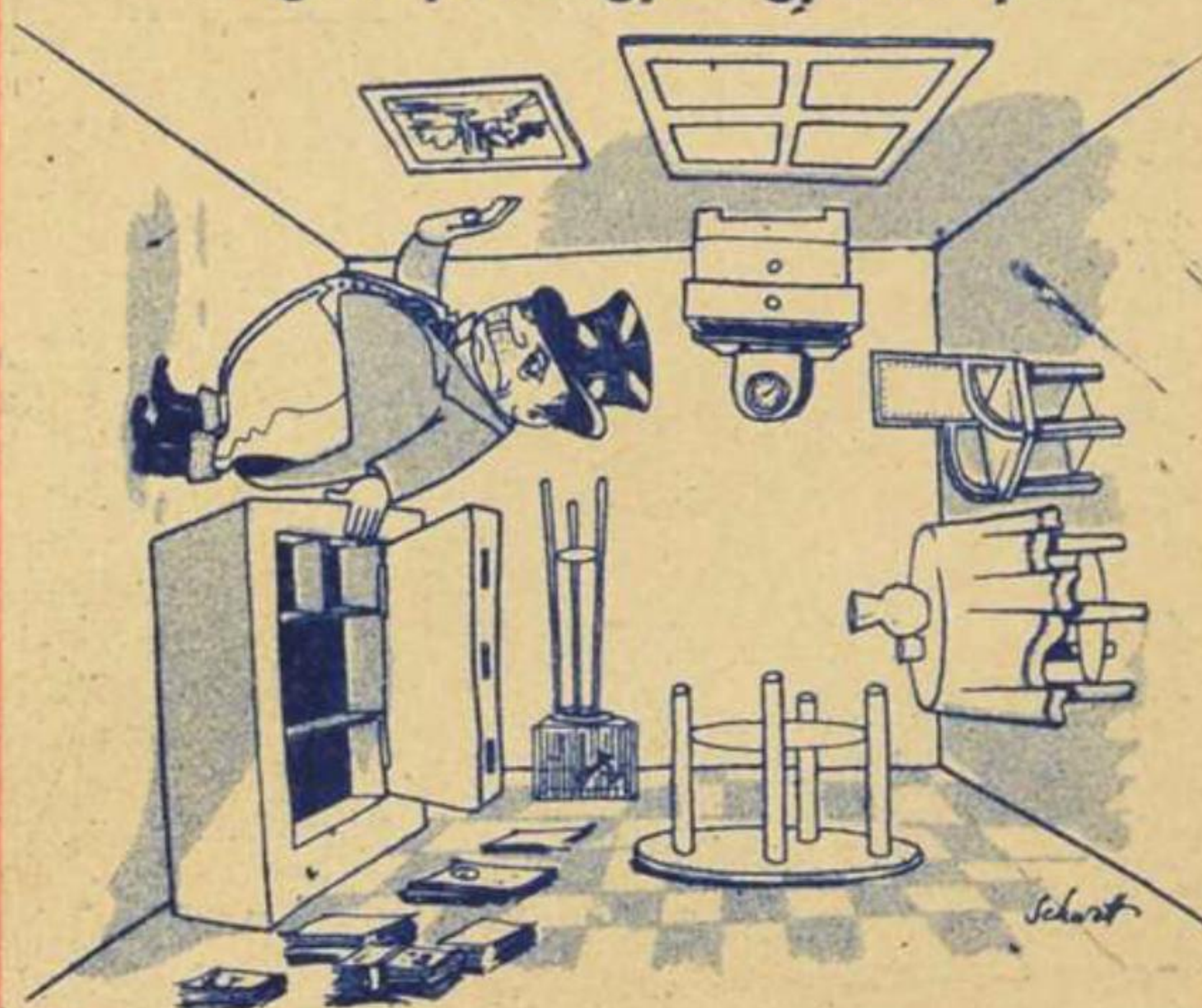

Tito meg van magával elégedve

Ujsághír: Tito Jugoszlávia minden részén luxusépületeket építtet a saját részére.

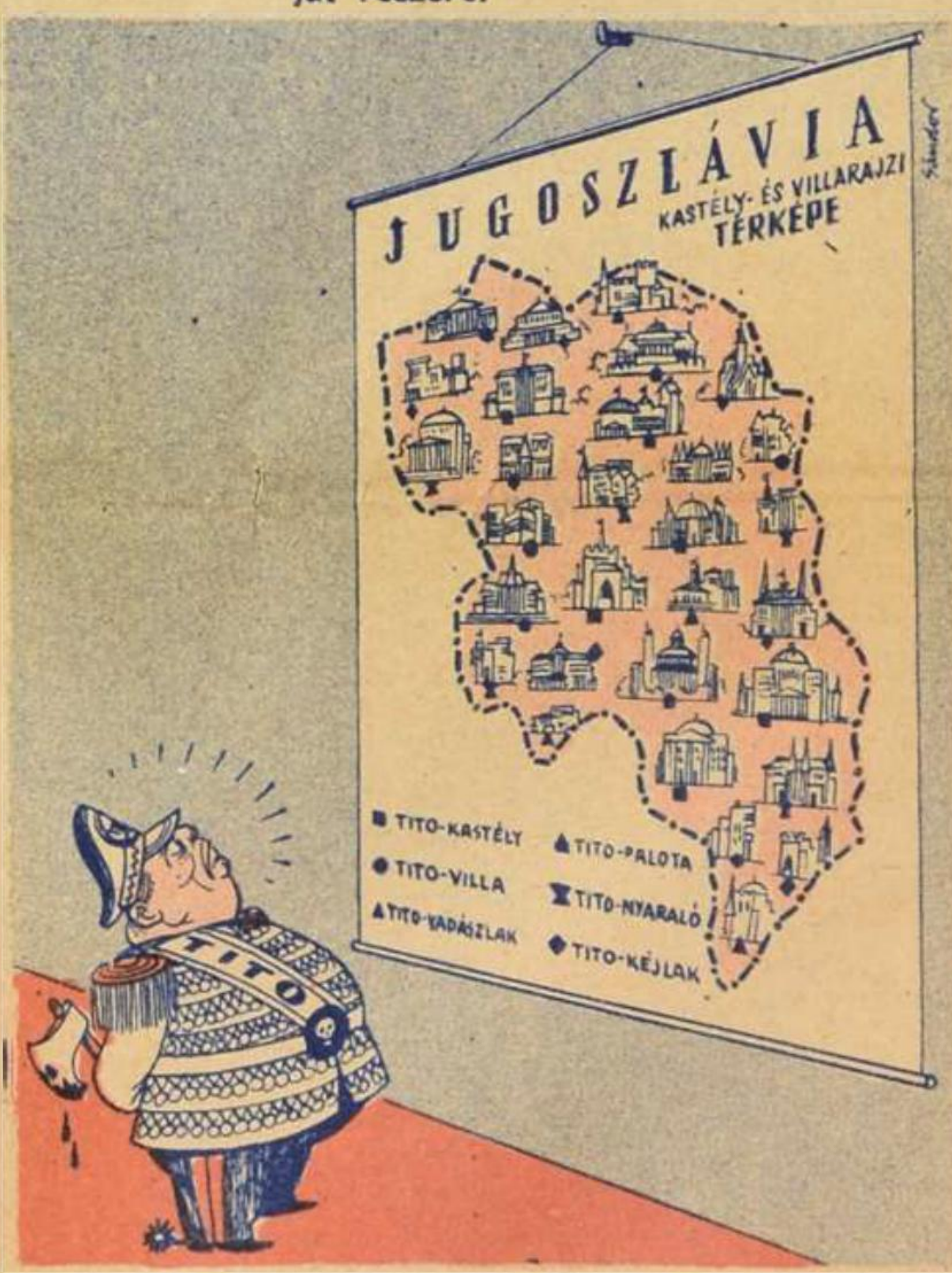

— És még azt mondják, hogy nem folyik az országban elég építkezés!

Plasztikus filmeknek plasztikus plakát!

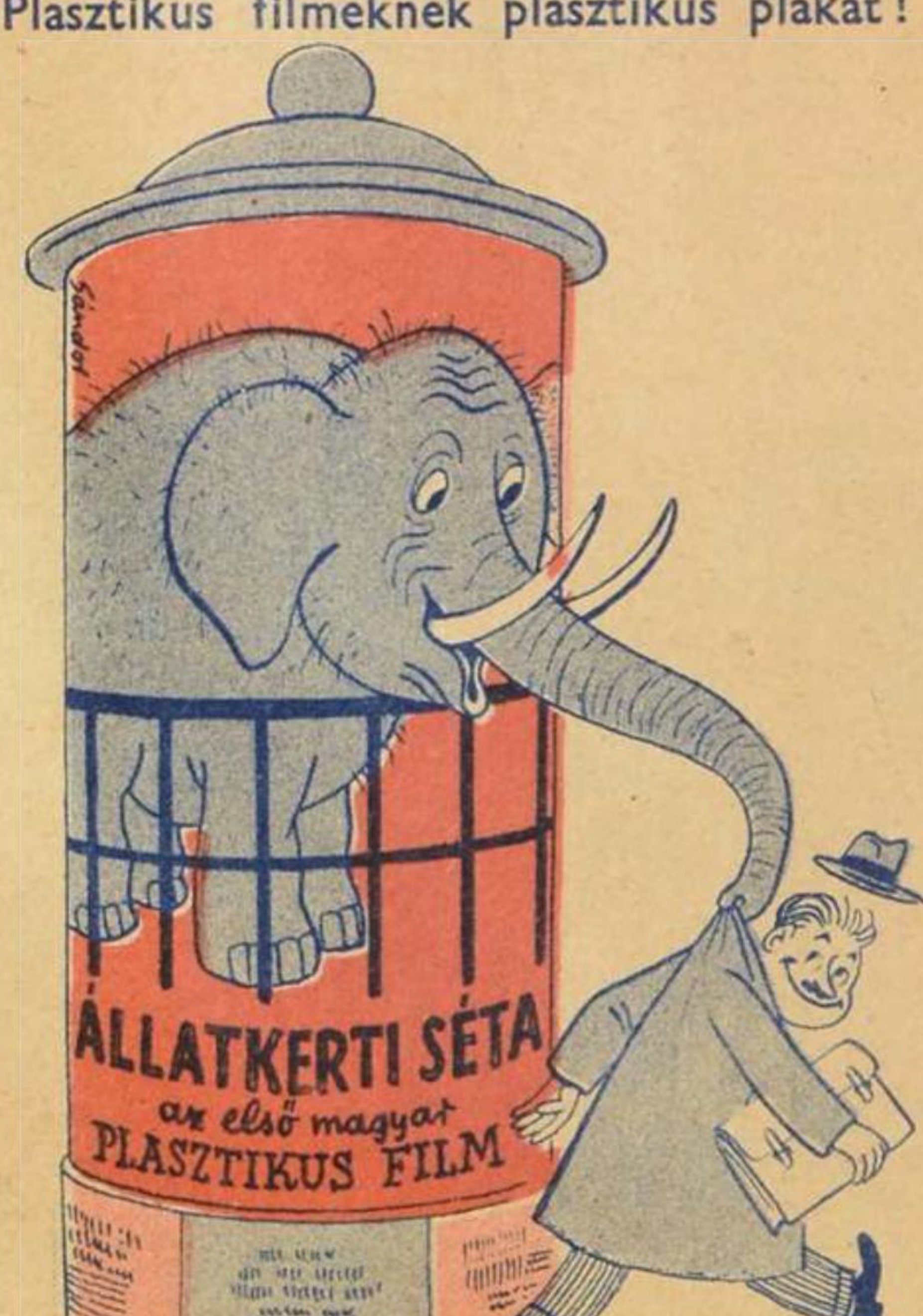

Egy és más

Telefonálnom kellett, de mert rosszak az idegeim, nem vettem igénybe utcai telefonfülkét, hanem bementem a Szent István-körúti Club eszpresszóba. A telefon ott sem működött, de jó tanácsot kaptam: menjek fel az emeletre, ott is van egy automata. Valóban volt. De az automatán kívül találtam ott vagy tíz-tizenkét férfiút, aki ingujjra vetkezve ült a jól vágható cigarettafüstben és kártyázott. (Amennyire meg tudtam állapítani, alsóst játszottak.) A kártyázók előtt nagy halom bankjegy hevert itt is ott is, jeléül annak, hogy nem babra, hanem annak ellenértékébe folyik a játék.

Megjelenésemet a kártyázók kedvezőtlenül értékelték ki, s miközben tárcsáztam, úgy néztek rám, mintha a telefonozás valami hazárdjáték volna. (Jelzem ebben némi igazuk volt.) Mialatt vártam, hogy a tantuszom visszaessék, hallom, hogy az egyik kártyás — előbb rámpillantva — azt mondja a kibicének:

— Ne rakja ki azt a sok pénzt az asztalra, Pincefi.

Erre Pincefi dühbegurult:

— Mért ne? Lopott pénz ez? Akár tízezer forintot is kitehetek.

Volt annyi eszem, hogy ne szóljak közbe. Tudtam, hogy agyonüthetnek füstös fellegvárukban és bízvást eláshatnak valamelyik asztal alatt. Ugyan ki keresné földi maradványaimat egy körúti eszpresszó emeletén? Különben is tantuszom nem tért vissza, s így dolgomat végezve távoztam. De, amikor kiléptem az utcára mégis csak elővettem a zsebnaptáramat. Tudtam, hogy február hatodika van és szerda, csak azt nem akartam elhinni, hogy 1952-ben vagyunk.

Az valami szívfacsaró, amikor a villamos végállomásán felszáll a kalauz, hogy a már bentülő utasok jegyét kezelje s köszön szépen jóestét, de senki sem köszön vissza.

A kalauznak nem kötelessége köszönni, anyagi haszna nincs belőle, ha tehát jó estét kíván, merő barátságból, emberszeretetből teszi. Mégsem viszonozza senki. Csak ül a sok utas maga elé bámulva, a szíves barátság még ott lebeg a levegőben egy-két másodpercig, aztán elmulik, mint a viszonozatlan érzések általában s a kalauz fásultan belelyukaszt az első hetijegybe.

Én mindig visszaköszönök. Hangosan, bátran, nevelő célzattal. De mert nem lehetek ott minden villamoson, ahol a kalauz köszön, ezúton kérem a nagyérdemű utazóközönséget: ne utasítsa vissza a kalauz baráti gesztusát pusztán azért, mert hatósági közeg. Ha szabad így mondanom: mienk a hatóság, magunknak köszönünk.

Egy távoli kollégám (évek óta nem is láttam) belémkarol az utcán és fel-alá sétáltatni kezd. Lelkiügyeit meséli, hogy hallgassam meg, milyen borzasztó. És elmondja, hogy beleszeretett valakibe (nevet is mond), de a szerelem céltalan és reménytelen, ő nős, az asszony férjezett, gyermekek minden irányban. Mit sem törődve únott képemmel, feltárja egész lelkét s olyan magánügyeivel kezd traktálni, amit már végkép megsokallok.

— Sietnem kell — mondom közel egyórás kínlódás után — s kihúzom magam a karjából.

Szorongatja a kezemet és így búcsúzik:

— Hát szervusz, édes Szilárdom.

Vagyis összetévesztett Darvassal, akire mellesleg nem is hasonlítok.

Tabi László

A Szovjetunió ereje megkétszereződött a második világháború óta

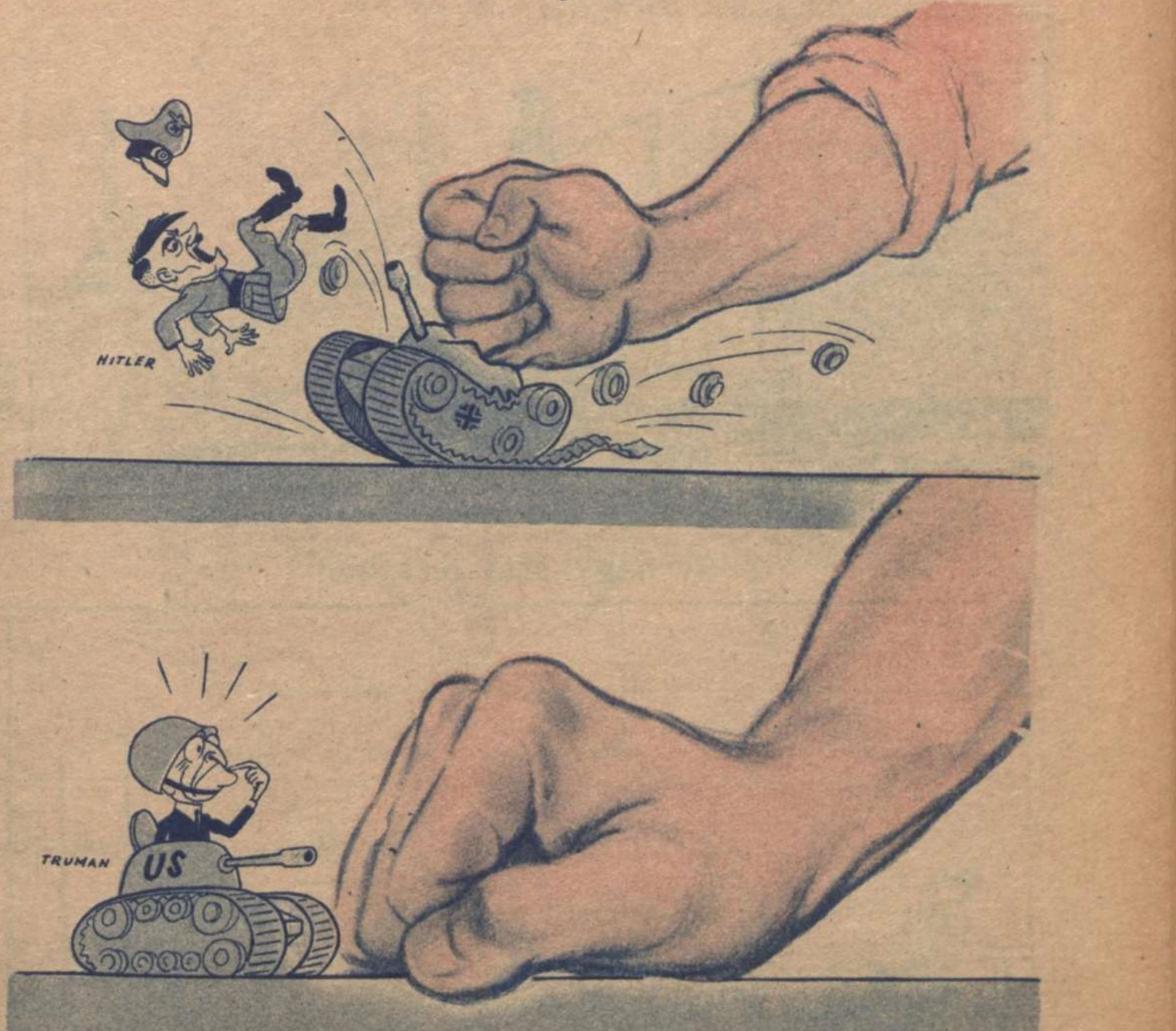

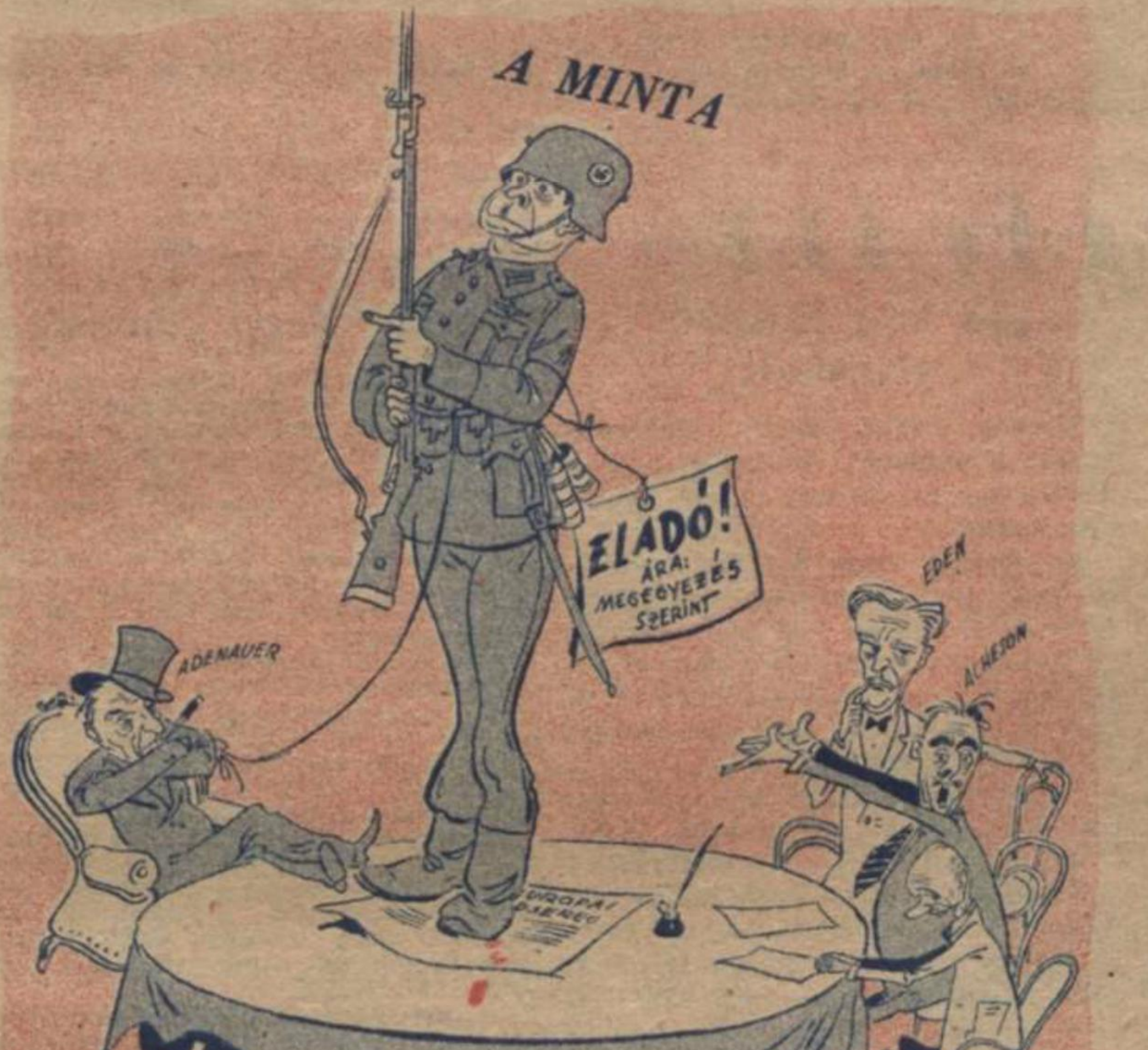

A MINTA

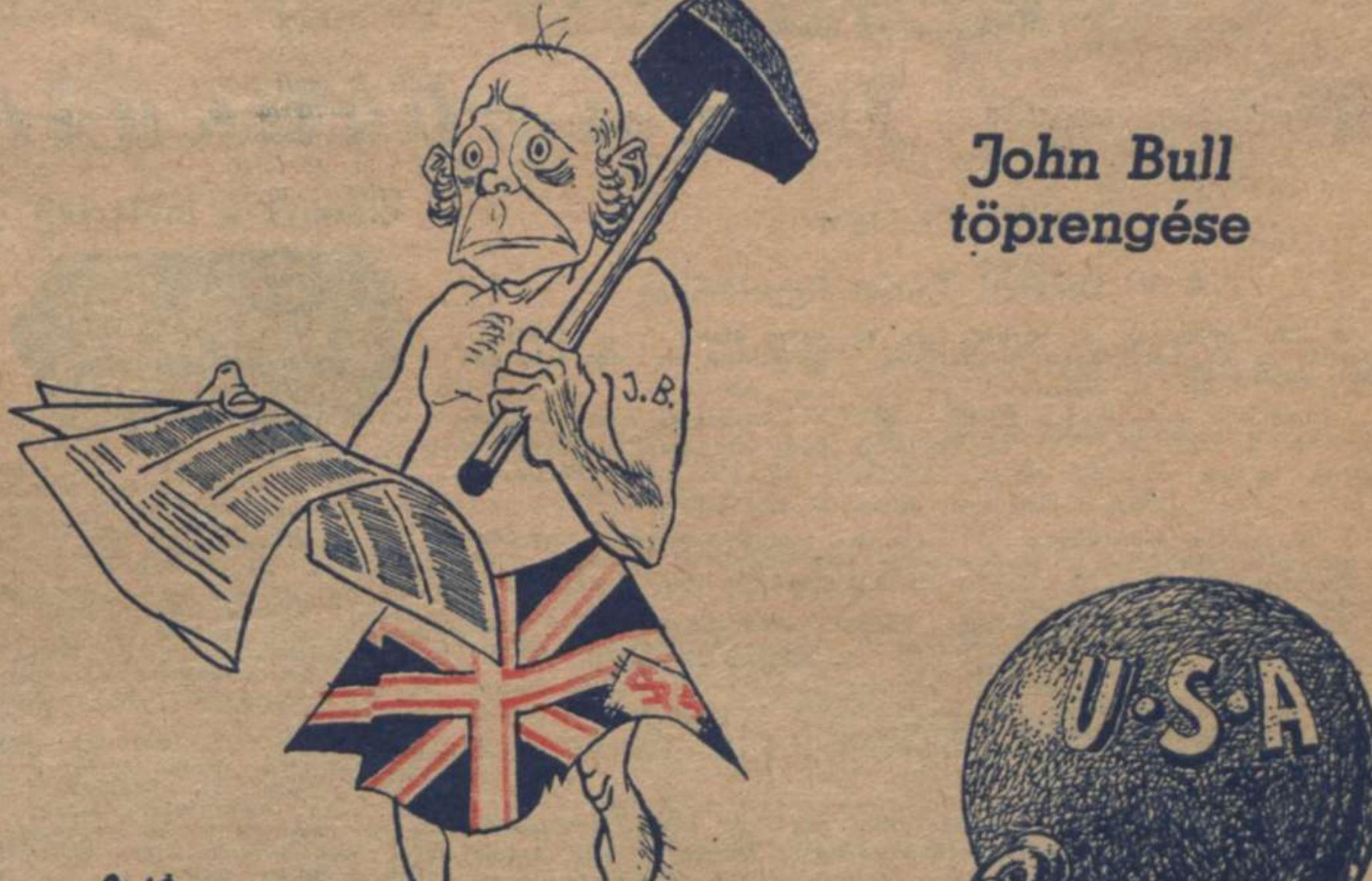

John Bull töprengése

— Most nem tudom, min keseregjek jobban: azon, hogy Magyarország mezőgazdasági országból ipari állammá lett, vagy azon, hogy én ipari államból gyarmattá lettem?...

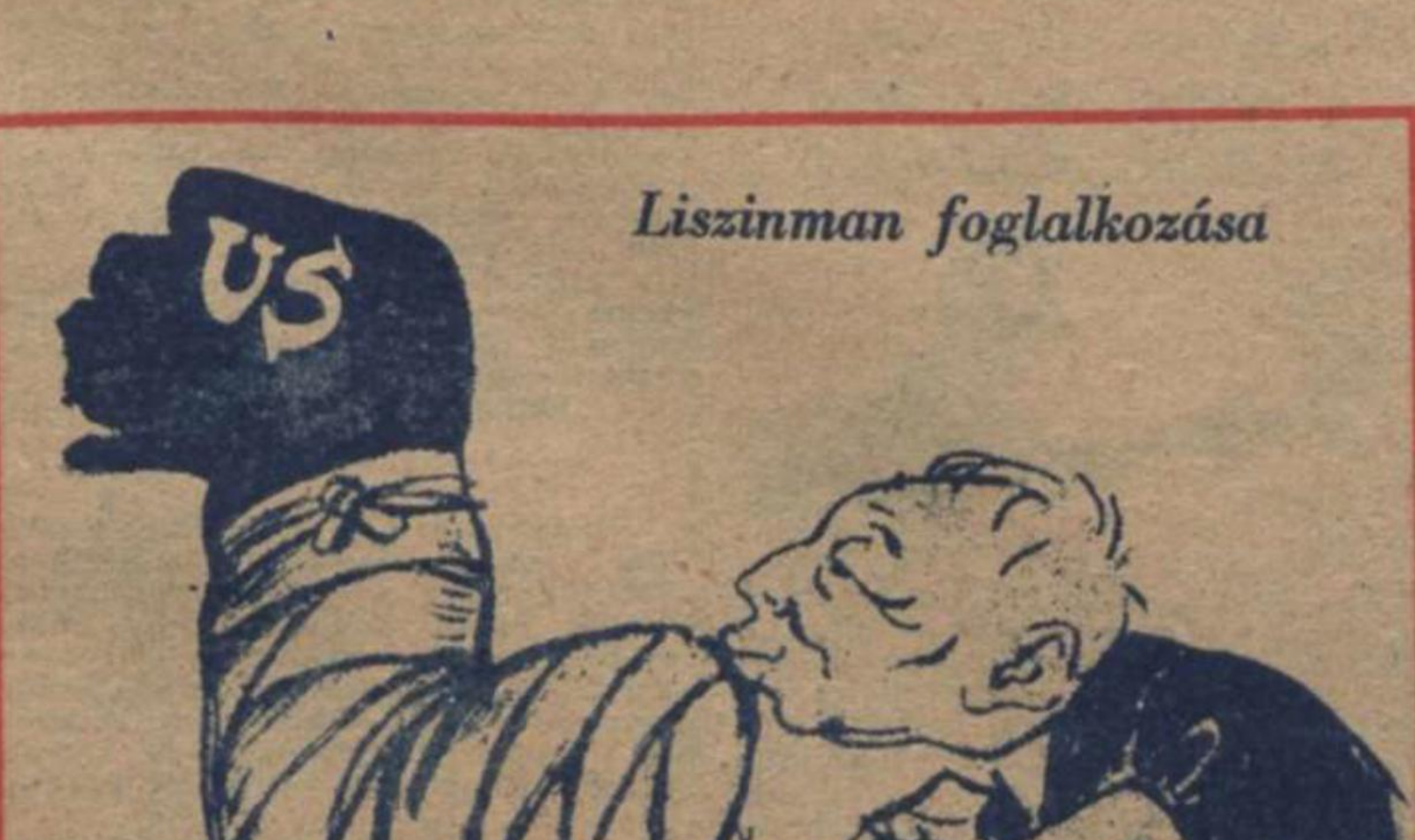

Liszinman foglalkozása

(A „Nyil" című koreai szatirikus lapból.)

INDIAI TÖRTÉNET.

A maharadzsa a tiszta szerelem mély gyöngédségével homlokon csókolta háromszáz feleségét, majd kiadta a parancsot, hogy senki se zavarja.

— Részvénykuponokat vág, vagy Sivához imádkozik — suttogták egymásnak áhitatosan az udvari emberek.

A maharadzsa olajbarna arcán egy izom sem rezdült. Végighaladt palotája kétszázötven termén és belépett a kétszázötvenegyedikbe. Zsebéből kis aranykulcsot vett elő és gondosan bezárta az ajtót, aztán leborult az arany Siva-szobor elé.

— Ó, Siva, földnek, víznek és tűznek teremtője, minden teremtett lény ura és parancsolója, tedd, hogy a választók kegye felém és kormányom felé forduljon. Ha megteszed, lótuszvirágból font koszorút akasztok a nyakadba, ha nem, leöntelek tintával. Fontold meg, ó Siva!

Ezután Durgához fordult imájával, a pusztulás istennőjéhez:

— Ó, Durga, te rettenetes, vészthozó Káli, pusztulás istennője, tedd, hogy a Baloldali Front szavazatai égjenek porrá és helyüket hintsd be sóval, ó Durga, te iszonyatos, te borzalmas! Durga! Durga! Durga!

Ezután rágyujtott és kiment, hogy meghallgassa a rádiót, kiváncsi volt, mit mond London a választásokról. Hószakállú, öreg brahman jött vele szemben:

— Mindent előírás szerint cselekedett felséged?

— Csakis — mondta a maharadzsa indusul.

— Akkor biztos a győzelem — mondta a hószakállú öreg brahman.

Néhány nap mulva a maharadzsa feldúltan csókolta homlokon háromszáz feleségét és vad dühvel rohant végig palotája kétszázötven szobáján.

— A Baloldali Front előretört a választáson! Hol van Siva?! Hol van Durga?! Hadd verem őket agyon!

A hószakállú brahman szerencsétlenségére éppen akkor lépett be az ajtón.

— De felség ... — hebegte.

— Semmi de felség! — üvöltötte a maharadzsa. — Becsaptak! Te is, a Siva is, meg a Durga is! Téged lenyakaztatlak, a Sivát meg a Durgát kidobom!

A brahman szívébe belenyilalt a fájdalom. Kínosan érintette, hogy a maharadzsa le akarja nyakaztatni, mert összesen csak egy feje volt, és ha nem is volt valami szép, nagyon megszokta.

— Irgalom! — könyörgött. — Tegyél velünk még egy próbát! Kérjél valami mást Sivától és Durgától, meglátod, teljesítik!

— De mit kérjek? — üvöltött a maharadzsa.

A brahmannak megfeszült az agya a kínos töprengéstől. Tudta, hogyha megint csalódik a maharadzsa a két istenben, vége mindennek. Mit kérhetne a maharadzsa, ami biztosan beteljesül? Mit? Mit?

Hirtelen felcsillant a szeme:

— Kérd azt tőlük, hogy kergessen el a nép a trónodról! Azt rövidesen biztosan teljesítik...

Gergely Miklós

Magányos kútágas az Alföldön

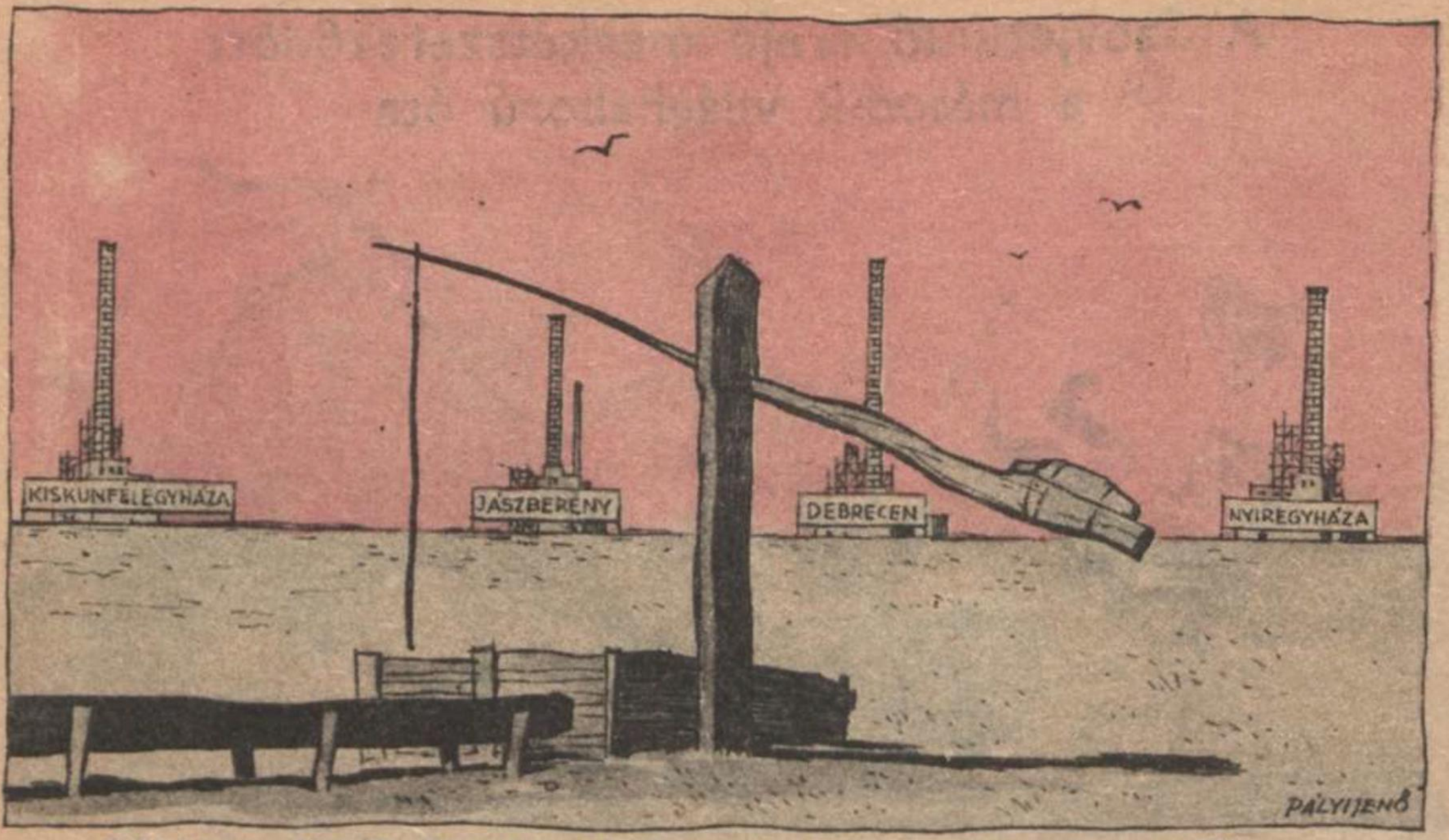

Kútágas: Hm! Mintha már nem én lennék itt közel s távolban a legmagasabb!

A nagykátai járásban

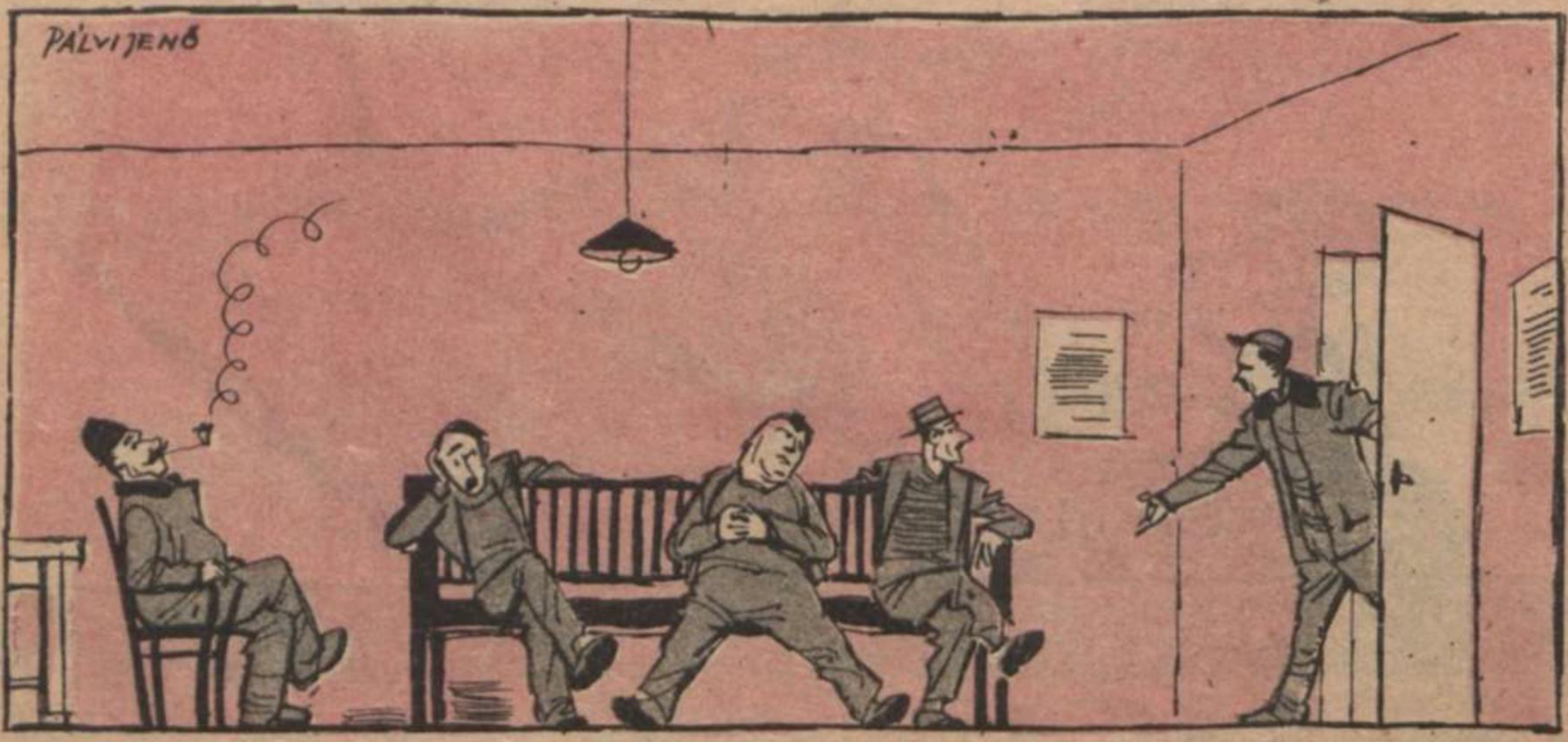

— Maguknál miért nincs kultúrcsoport?
— Mert ahhoz bizonyos lépéseket kellett volna tennünk.
— Hát miért nem tették meg azokat a lépéseket?
— Mert olyan jól ülünk itt.

EZ A KOFFER BESZÉL

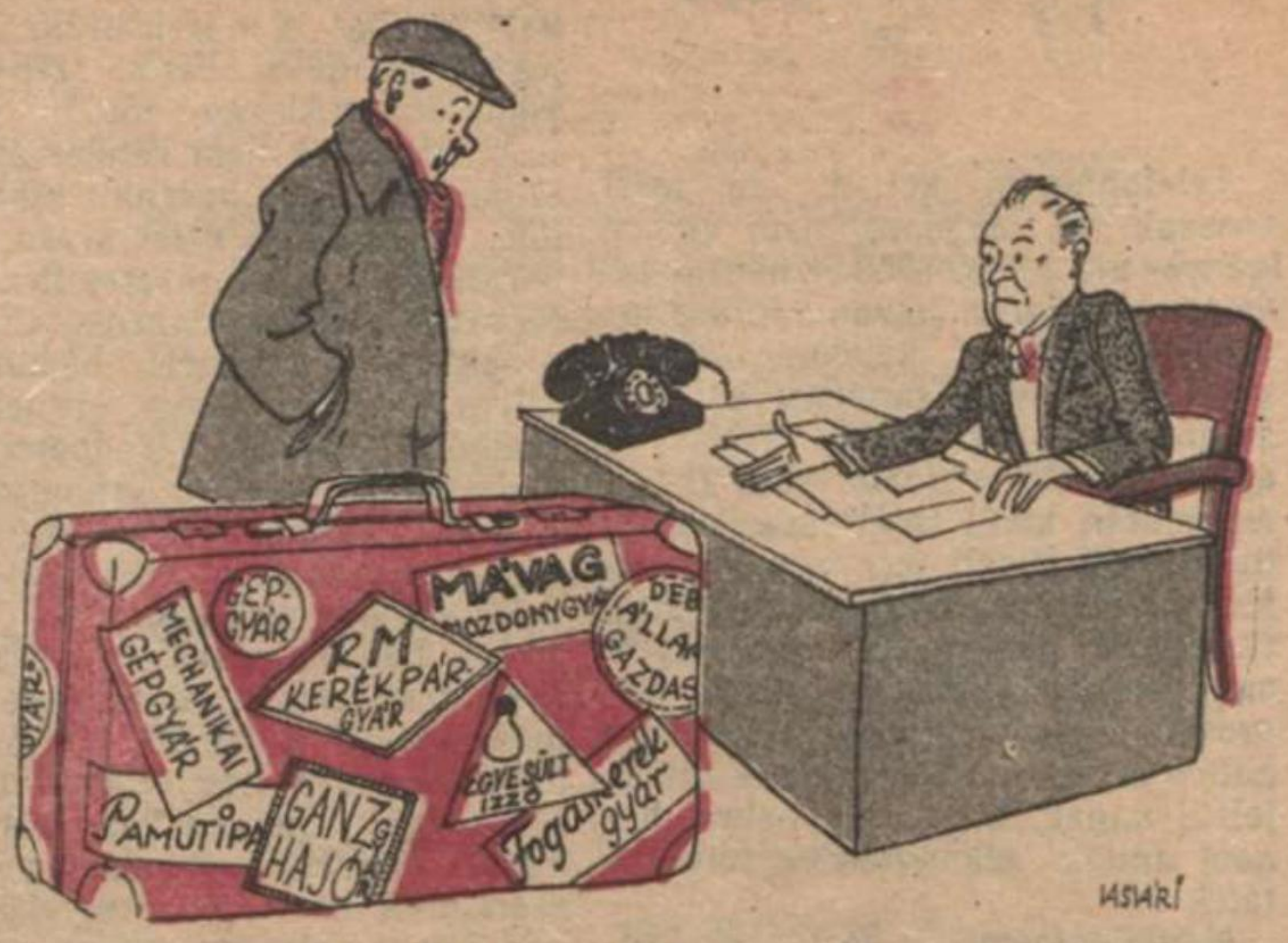

— Kaphatok munkát?
— Nem. Túlszép a kofferja . . .

Egy iparművész műtermében

Hatvannégyféle felvágott a Közértben.

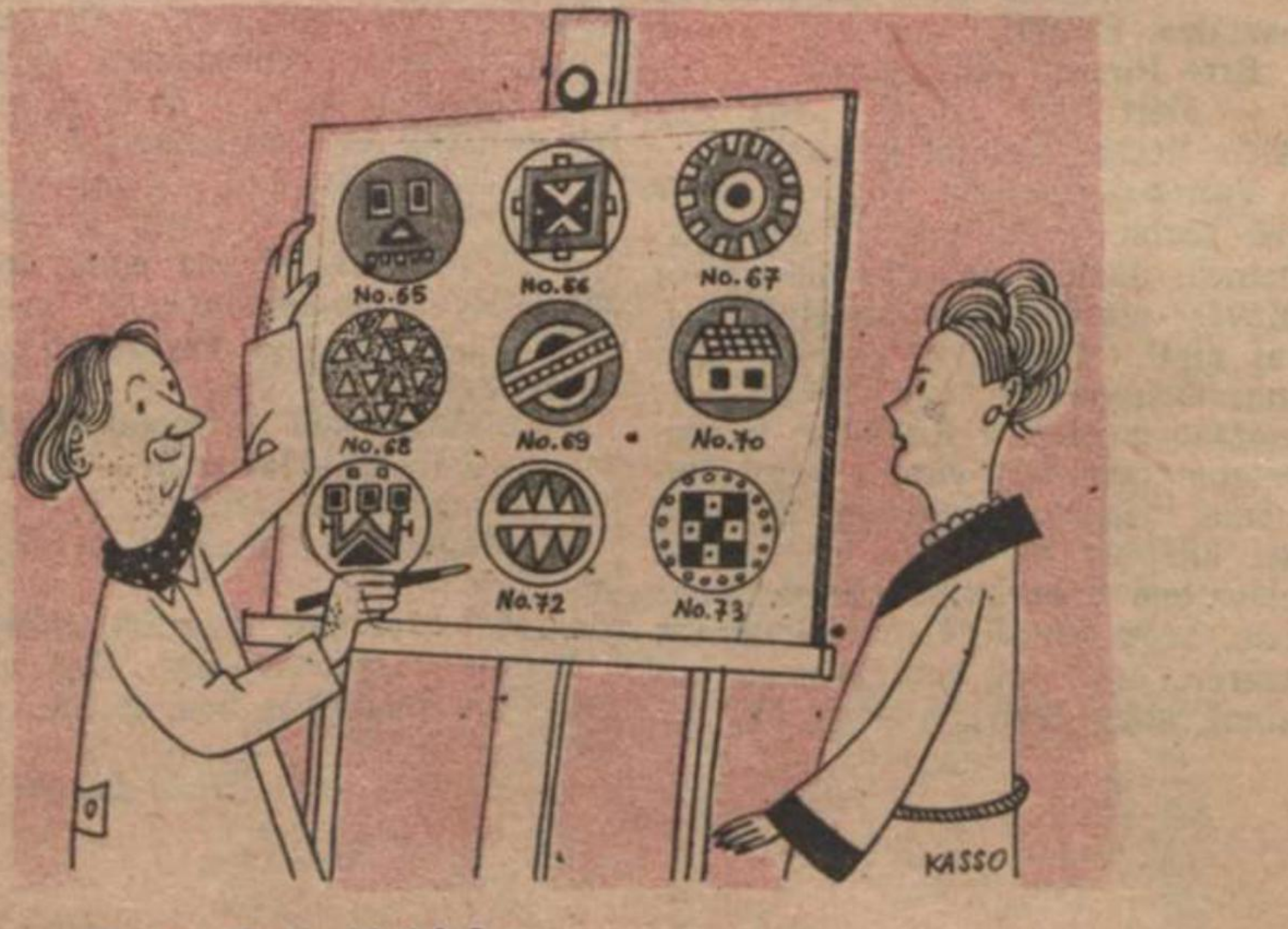

— Mi ez, absztrakt kép?
— Dehogy, engem bízott meg a Közért, hogy újabb betétes felvágott-terveket készítsek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ŐRÜLT? NEM!

(A V. kerületi Tanács figyelmébe)

A XX. kerületben a Cserkesz-utca 12. szám alatt lakom. Erről a „lakásról" a XX. ker. Tanács tisztiorvosa a következő hivatalos bizonyítványt állította ki:

„Igazolom, hogy Farkas László egy vikend-szobában lakik harmadmagával. A lakás 3 × 3 m. alapterületű, 2 m magasságú, padozata cement, ablaka 50 × 50 cm-es. Oldalfalai talajvíz miatt nedvesek. A lakás emberi lakás céljára nem alkalmas, egészségtelen."

A tisztiorvosi bizonyítvánnyal felszerelve megjelentem az V. kerületi Tanács lakáshivatalában és bejelentettem, hogy társbérlő szeretnék lenni V., Váczi-utca 22. II. em. 9. számú lakásban. Előadtam, hogy a négyszobás lakásban egyedülálló nő lakik.

Pár nap múlva idézést kaptam a lakáshivataltól. Az idézésben közölték velem, hogy megnemjelenésem esetén súlyos pénzbüntetést kapok. Engedélyt kértem munkahelyemen, hogy a tanácshoz siethessek.

A lakáshivatalban legnagyobb meglepetésemre azt közölték velem, hogy a négyszobás összkomfortos lakás tulajdonosa őrült és a jogszabályok szerint bolonddal társbérlet nem létesíthető.

Ezzel a furcsa lakáshivatali megállapítással kapcsolatban hét kérdésem van:

1 Ha az egyedülálló nő valóban őrült, miért nem viszik tébolydába? Hiszen, ha őrült, akkor nemcsak a társbérlőire, hanem a ház összes lakóira is veszélyes.

2 Ha őrült és nem dolgozik, miből fizeti a négyszobás lakás házbérét? És miből él?

3 Csak őrülteknek szabad egyesegyedül négyszobás összkomfortos lakásban lakni?

4 Csak azért van ilyen kivételes helyzetben, mert ő volt a háziúr?

5 Mi fontosabb: hogy egy dolgozó házaspár gyermekével együtt társbérlethez jusson, vagy pedig egy bolond háztulajdonos egyedül lakjék négyszobás lakásban?

6 Ha egy beteg lakásügye ennyire fontos, akkor két beteg lakásügye még fontosabb. Ugyanis mindketten megbetegedtünk borzalmas vikendlakásunkban.

7 Még csak azt szeretném megtudni, hogy miért helyezett pénzbüntetést kilátásba az V. ker. tanács lakáshivatala arra az esetre, ha munkaidő alatt nem hagyom ott a gyárat és nem megyek el tudomásul venni, hogy az őrült nőnek négy szobára van szüksége.

FARKAS LÁSZLÓ,
a Gumiipari Szerszámkészítő Vállalat dolgozója.

Ajtót kérünk!

A XIX. kerületi „Vörös Csillag" Traktorgyár Közért fiókjában dolgozunk. Az üzletnek nincs ajtaja.

A huzatos helyiségben árusítás közben lefagy a kezünk. Már többizben kértük a Közért vezetőségét, hogy adjon ajtót. Sok ígéret után végre a Közért gondnoksága felmérette az ajtó nagyságát. Később megjelentek az építkezési vállalat dolgozói, hogy az ajtót beépítsék. Az ajtót azonban elfelejtették elküldeni és így a dolgozók a kiszállással feleslegesen pazarolták el munkaidejüket.

Megjegyezzük még, hogy a bolt Budapest egyik legnagyobb üzlethelyisége. Nagysága 80 méter. Az éjjeli záráshoz egy hatalmas, tömör raktárajtót használunk, amely azonban nappal nem használható, mert teljesen elfedné az üzletet.

Az áruház
tizennégy dolgozója

Elhúnyt a malacom

Itt nyugszik
RŐFIKE
élt 80 kilót

Mindenkivel tudatom, akit érdekel, hogy 80 kilós disznóm február 5-én, hosszas szenvedés és orvosi segédlet után megszűnt élni. Az orvostól kényszervágási igazolványt kaptam. Kérvényt írtam Baja városi tanácsához. Kényszervágási engedélyt kértem. Becsatoltam az orvosi bizonyítványt, 6 forintos bélyeget ragasztottam rá és kértem, hogy a zsír-beszolgáltatás kötelezettségét ne érvényesítsék velem szemben.

A tanács elutasított. Mégpedig nagyon furcsa indokolással! Megtudtam, hogy a kényszervágást azért nem engedélyezik, mert a megyei tanácstól kapott százalékos keret betelt. Azóta egyre töröm a fejem, hogyan tudnám a döglött disznó tetemét életrekelteni egészen addig, amíg a megyei tanács értesíti a bajai tanácsot, hogy a disznó a százalékos keretbe belefér.

Mondanom sem kell, hogy minden óhajom az volt: a malacból szép kövér disznó legyen. Ez a törekvésem nem sikerült és ebben sem én, sem a malac nem volt hibás. Miért csak a kacskaringós paragrafusokat nézik, miért nem a valóságos helyzetet bírálják el a bajai tanácsnál? Boldog lennék, ha 80 kilós holt disznó helyett 160 kilós élő disznóm lenne és beszolgáltathatnám a kötelező zsírmennyiséget.

TRIKL JÓZSEFNÉ,
a Bajai szövetgyár dolgozója.

A leleményes (?) építész

A tatabányai Állami Áruház 1950-ben, az ötéves terv első évében épült. A leleményes építész Tatabányán, a szén hazájában, (ahol maga az áruház is szénen épült és amelytől 200 lépésnyire már akna van), a kazánt külföldi koksz fűtésére tervezte meg. Így képtelenség az áruházban a zavartalan fűtést biztosítani.

Február 14-én már nem tudtunk fűteni, mert nem volt kokszunk. Miért kellett a tatabányai szénrétegre épült áruház kazánját külföldi koksz fűtésére tervezni? Véleményünk szerint ennek az építési tervnek semmi köze sincs a logikához, annál több a szabotáláshoz.

Tatabányai Állami Áruház
CSORDÁS vállalatvezető.

253 kiló lőttnyúl elszaladt

Kedves Ludas, segíts megfogni azokat a nyulakat, amelyeket agyonlőttünk ugyan, de úgy látszik, mégis elszaladtak.

Az történt, hogy a kabai vadásztársaság 1951 november 19-én Kaba felvevő állomásán 515 kiló lőttnyulat adott fel „MAVAD" Kecskeméti Hűtőház" rendeltetéssel. Az 515 kiló nyúlból csak 262 kiló nyulat fizetett ki a MAVAD.

A fuvarlevélben 515 kiló szerepel. Az állomásfőnök is igazolta, hogy Kaba állomás 515 kilót vett fel:

Felmerül a probléma: hogy szaladtak ki az agyonlőtt, összekötözött nyulak a vonatból? Hiszen kimaradási engedélyük sem volt! 1260 forint járt volna értük. Ezt sem a nyulak kártyázták el!

Kedves Ludas, nézz utána, milyen állomáson futott át a lőttnyúl és ki volt az a személy, aki 515 kiló helyett csak 262 kilót vett át.

Duró Lajos
Kaba

Legyen világosság a Kisfaludy-utcában és Rákoscsabán is!

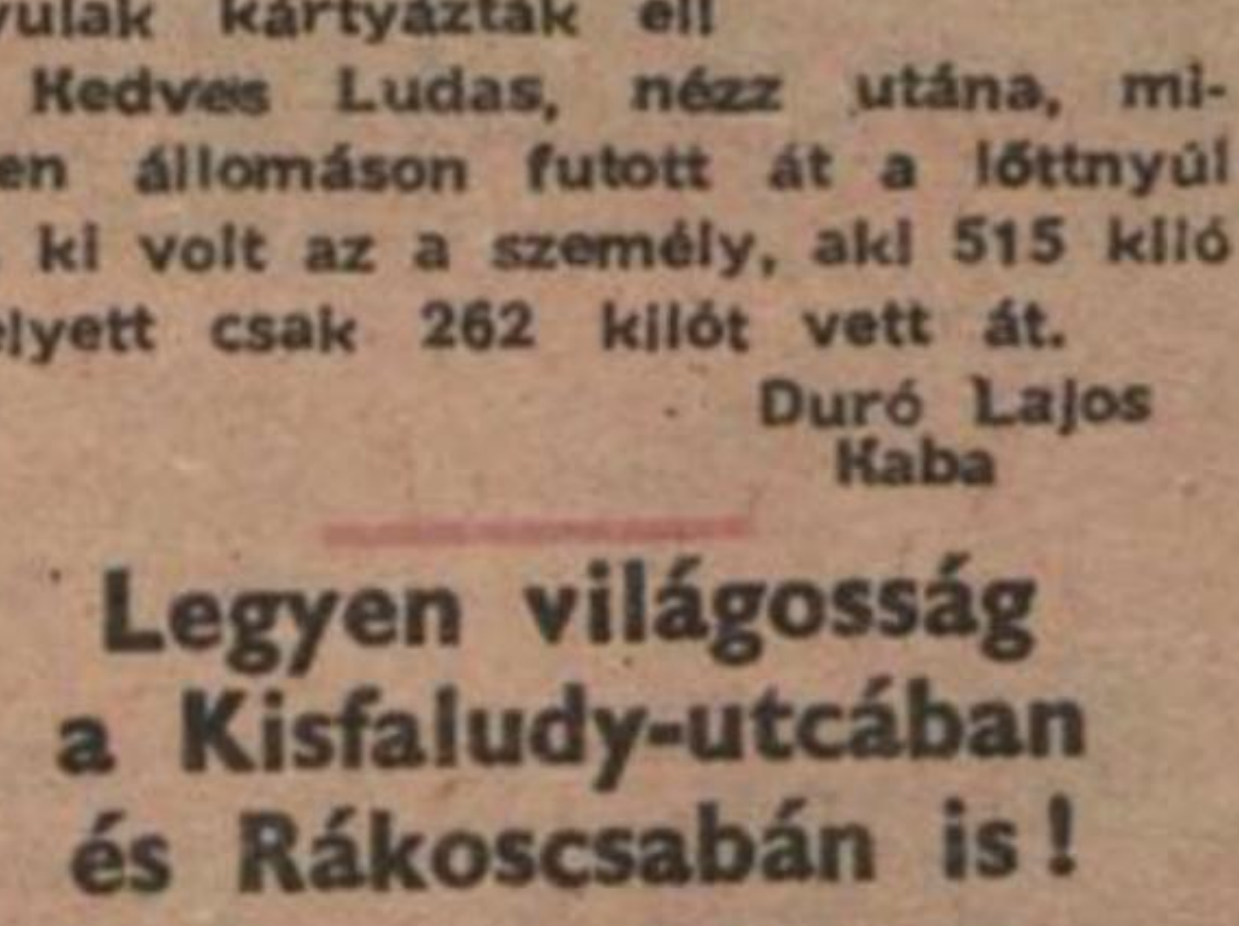

I.

A Kisfaludy-utca 32. szám alatt lakunk. A Corvin Mozi mögött. A házban tizennégy lakás van. Egyikben sincs villany! Félpercnyire az Üllői-út és József-körút sarkától petróleummal és gyertyával világítunk. Kedves Ludas, kérd meg a VIII. kerületi Tanácsot, vezesse be hozzánk is a villanyt.

Popincsák Andrásné
a Földalatti Vasút Építő V. dolgozója

II.

Rákoscsabán, a XVII. kerületben, a Shell-telepen nincs villany. Egy évvel ezelőtt megígérték, hogy rövid időn belül a mi telepünkön is lesz villanyvilágítás. Az ígéretet nem tartották be. Intézkedést kérünk!
A XVII. kerületi Shell-telep dolgozói.

Ludas Matyi elintézte

A XIII. kerület, Csángó-utca 15. számú ház villamoscsatlakozásának kérdését megvizsgáltuk és a bekapcsolást 1952. évi tervünk keretén belül biztosítottuk. A ház lakóinak 1680 forint úgynevezett csatlakozási átalánydíjat kell fizetni. Megrendelés esetén módot keresünk arra, hogy a kábelfektetési munkálatokat a legrövidebb időn belül lehetővé tegyük.

Szükséges azonban, hogy a mi intézkedéseinken kívül a lakóház belső villamosberendezését is elkészítsék. Ez a XIII. kerületi tanács hatáskörébe tartozik. Ha a tanács intézkedik, akkor gyorsabban oldhatjuk meg a kérdést.

Köszönjük a Ludas Matyinak, hogy a Csángó-utcai ház villanybekapcsolási ügyét szóvátette és ezzel elősegítette Műveinknek az árammal még el nem látott budapesti lakóházak villamosítására irányuló törekvését.
Budapest Fővárosi Elektromos Művek
PRÉPOST JÓZSEF h. vezérigazgató.

*

A „Bürokrácia teteje" című közleménnyel kapcsolatban megállapítottuk, hogy a Divatáru Nagykereskedelmi Vállalat 3—4000 földművesszövetkezetet lát el áruval. Ezek legnagyobb része postán kapja meg az árut. Csupán kevés olyan földművesszövetkezet van, amely az árut személyesen veszi át és fizeti ki. Ilyen vevővel fordult elő a cikkben említett eset is. A minisztérium utasítására a vállalat átszervezte kiszolgálási rendjét. A földművesszövetkezeti vevők az árut most már ott vehetik át és fizethetik ki, ahol megrendelték.

A szocialista kereskedelem dolgozóihoz nem méltóan viselkedő két dolgozót a vállalat írásbeli megrovásban részesítette.

Belkereskedelmi Minisztérium
Sajtóosztály.

*

„Okmánybélyeg akadályokkal" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a postahivatal rossz munkát végző dolgozója ellen eljárás indult. Ha a panaszos a hivatalvezetőnél nyomban megemlítette volna az esetet, akkor nem lehetne vita, hogy a várakozás az adott esetben 8 percig, vagy 45 percig tartott-e?

Postaügyi Minisztérium
titkárság.

*

A Ludas Matyi január 31-i számában „Reklám a gyufán" cím alatt megjelent cikkre közöljük, hogy a minisztérium illetékes osztályának intézkedésére ezentúl nem kerülnek budapesti forgalomba vidékre szóló hirdetéssel ellátott gyufásdobozok.

Belkereskedelmi Minisztérium
Sajtóosztálya

Ion Luca Caragiale:

A TUDÓS

A román drámaíró, publicista és szatirikus, Ion Luca Caragiale, 100 évvel ezelőtt született. (Meghalt 1912-ben.) Irodalmi műveiben a burzsoáziát gúnyolta ki.

Jelentékeny ember ő, akit komolyan kell venni. Tagja valamennyi nemzeti és nemzetközi társaságnak s előnyben részesíti a latin országok intézményeit. Az Akadémiának vagy tagja már, vagy hamarosan tagja lesz.

Mintaképe a román nagyképűeknek és nagyon sokunkba kerül. Új elméleteket fejt ki régi könyvekből, találmányokat talál ki, amiket a külföldön már régen kitaláltak, speciális tanulmányokat folytat, megbizatásból tartózkodik gyógyfürdőkben, bizottságokhoz és küldöttségekhez tartozik, tudós-konferenciákon vesz részt, intézményeket és delegációkat vezet és mindezt jól meg kell fizetni.

Ez a mintatudósunk mindennél jobban szereti a tudományt és Rrromániát, melyeknek minden erejét, nyugalmát, egészségét és családját is föláldozza.

Egy tudományos, nemzeti intézményt vezet, vagy ha ezt eddig nem teszi, fel fog találni egy vagy két ilyen intézményt, hogy vezesse őket, olyan intézményeket, melyek feltétlenül nélkülözhetetlenek Rrrománia számára, amely a Balkánon a kultúra központja és világitótornya... Szégyen lenne, ha Bulgária megelőzne bennünket.

Például: okvetlenül szükséges, hogy fénybogarak szelidítésére, tenyésztésére és idomitására — latin nevük: lampyris resplendens — egy intézetet alapitsunk, azzal a megbizatással, hogy királyságunk városai számára új világitási rendszert kutasson fel a foszforeszkáló rovarok segítségével. Képzelje el minden hazafias rrromán, milyen rrrendkívüli, megtakarítást érünk el, ha ez a rrragyogó, de ingyenes és higiénikus világítás áll rrrendelkezésünkre!

De ehhez az kell, hogy tudósunk, ez a fáradhatatlan patrióta, akinek ez a csodálatos ötlete támadt, a föld két féltekéjét beutazza, hogy először, a nagyobb fővárosok világítási rendszerét tanulmányozza, másodszor, hogy a különböző lampyris resplendenseket is tanulmány tárgyává tegye. Mert a rovarkutatók szerint körülbelül negyvenféle fénybogár létezik máris, azokon kívül, amiket a mi tudósunk fog fölfedezni.

Ez a tudományos szélhámos megközelíthetetlen.

Nincs kormány, amely gondolni merne arra, hogy megütközzék rajta vagy tudományos intézetén: azokhoz még csak hozzányúlni sem szabad, mert az a fény kioltását és Rrrománia visszalökését jelentené a sötétségbe. Ellenkezőleg: minden év költségvetésében ez intézmények költségvetésének növekedniük kell!

S mindez azért van így, mert a tudomány a politikai harc fölött áll; mert a kormányok múlékonyak, a tudomány ellenben örök: egy annyira alkotmányos országban, mint amilyen a mi hazánk, sok víz folyik le a Dunán, de a svindlerek a helyükön maradnak.

Ha a szélhámos buta, akkor egy-egy kritikát úgy vesz semmibe, mint egy afrikai törzsfőnök az európai sajtó véleményeit; ha van egy kis esze és szelleme, akkor a kritika úgy irritálja, mint egy öreg kacér nőt, aki attól fél, hogy észreveszik hamis fogait és haját. Ebből látjuk, hogy a szélhámosok közül a tehetségesek félénkebbek, mint az ostobák.

A tudományos szélhámos életének tetőpontja, ha sikerül neki még életében utcát elneveztetni magáról s annak a felavatásán részt venni, a rrromán tudomány nagyobb dicsőségére!

Fauret kielégítik

Faure francia miniszterelnök a parlamentben kijelentette, hogy garanciákat kér az USA-tól a német újrafelfegyverkezéssel kapcsolatban.

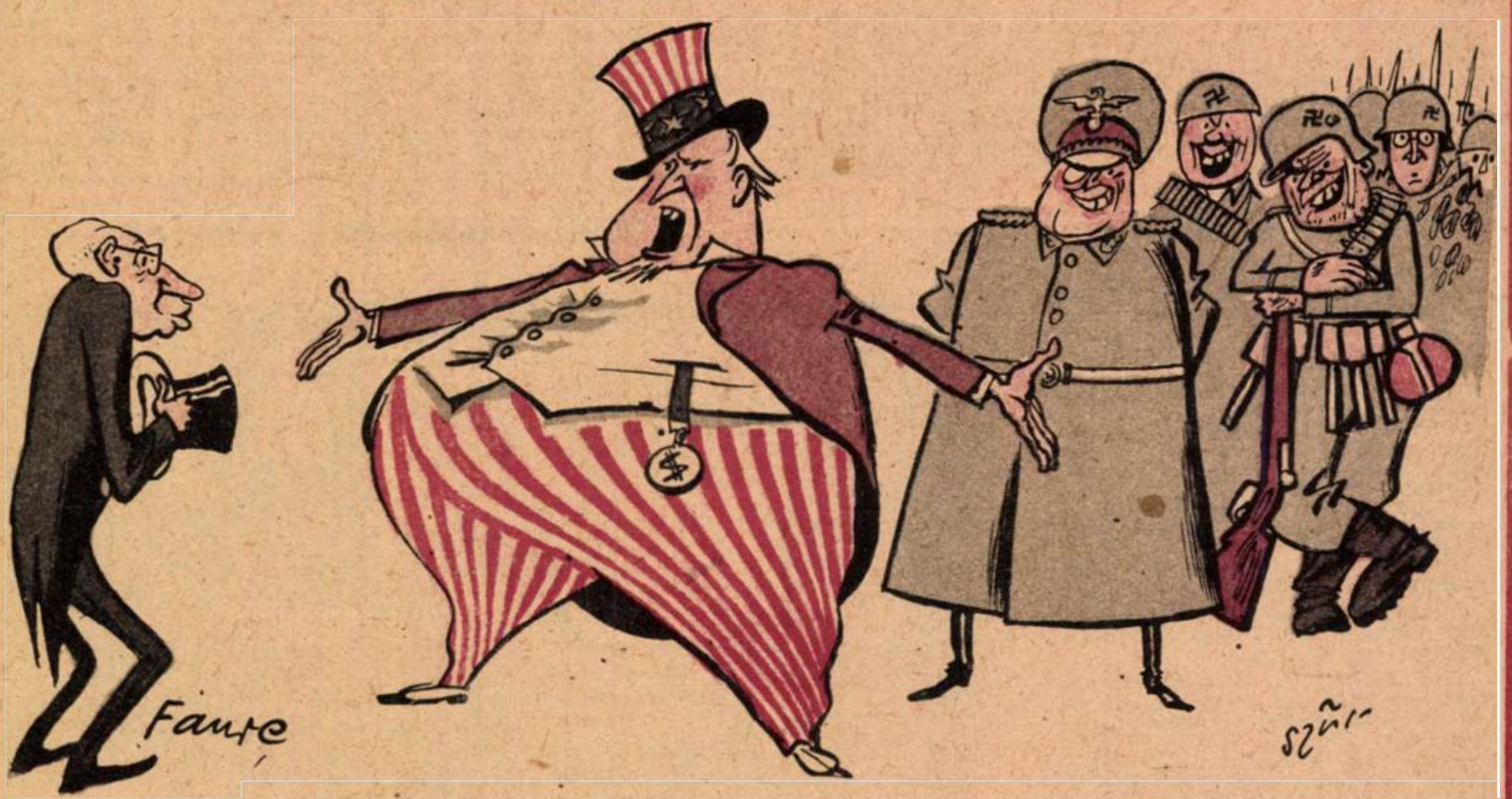

— Garanciát akar? Garantálom, hogy ezek nácik!

Elmaradt az építkezéssel a termelőcsoport

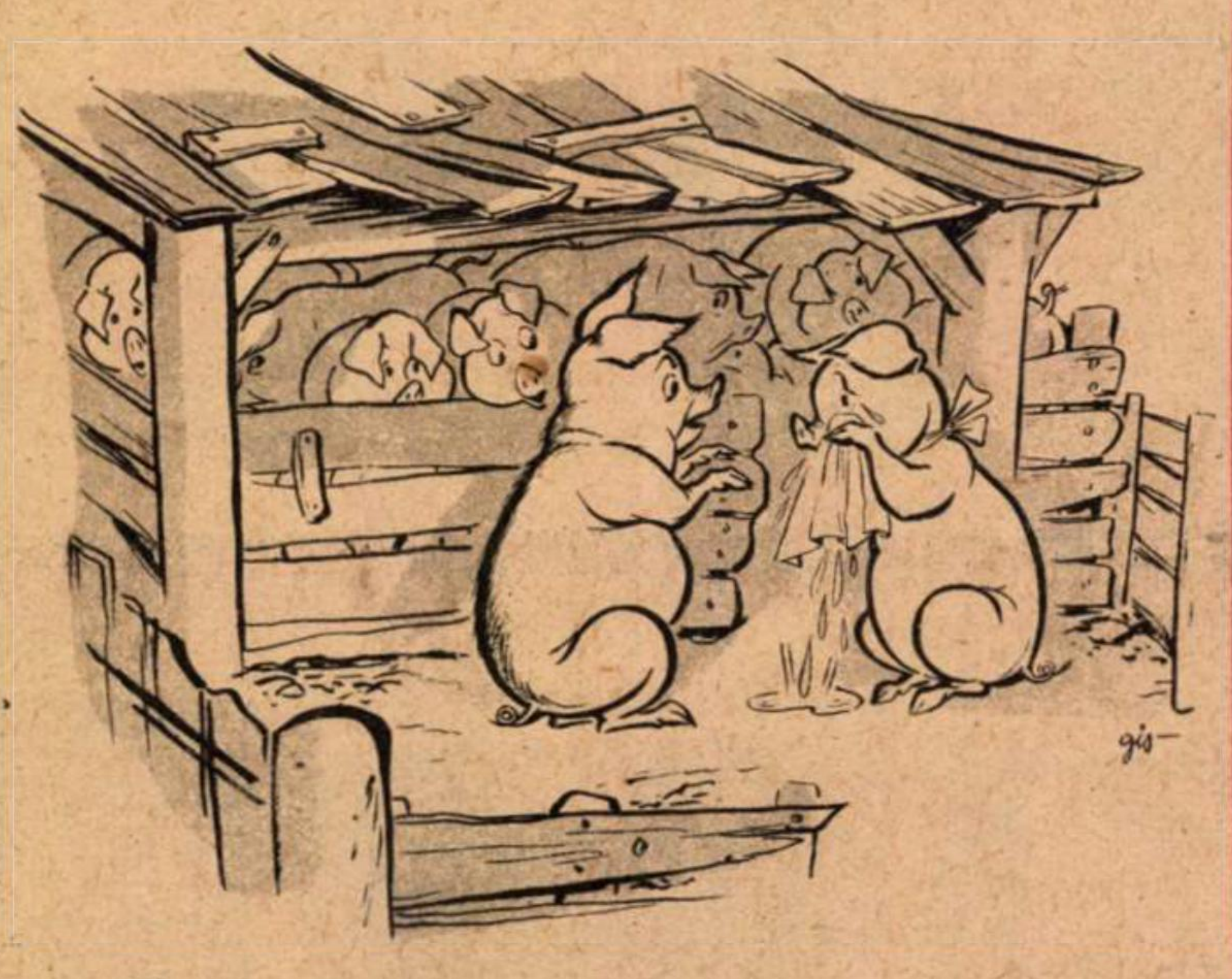

— Ne sírj drágám, ha a tervbevett új szállást megépítik, elveszlek, de ebben a szűk kutricában nem lehet családot alapítani...

KÍNOS ÜGY

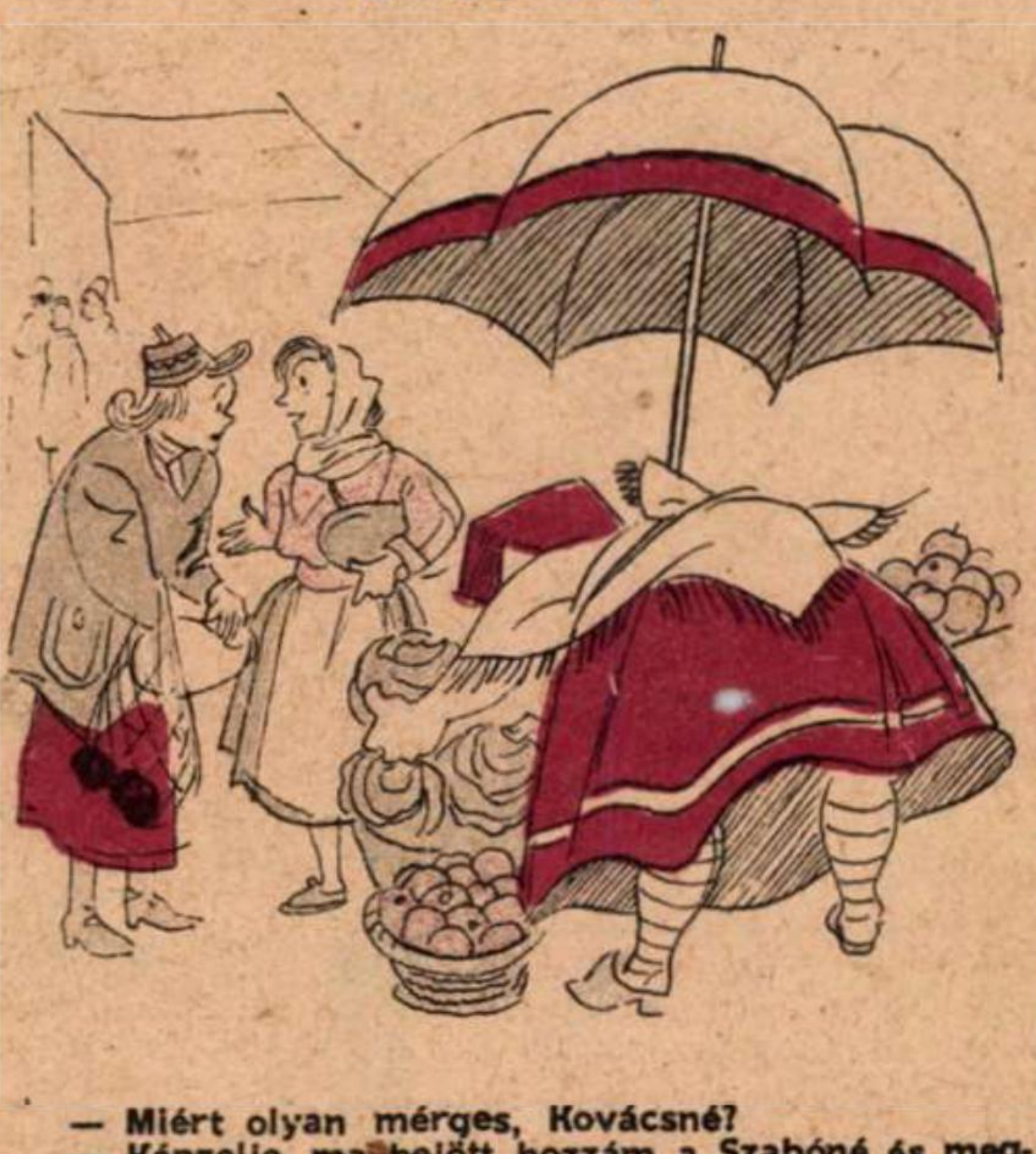

— Miért olyan mérges, Kovácsné?

— Képzelje, ma bejött hozzám a Szabóné és megadta, amit januárban kölcsönadtam neki.

— És azért mérges?

— Igen, mert egy 10 dekás húsjegykockát adtam neki kölcsön.

Ki érez együtt a háziúrral

Aki együttérez a háziúrral, mély, öblös hangon beszél. Ez a hang tele van részvéttel, szinte remeg az elfojtott fájdalomtól és az el nem fojtott dühtől.

Az ember nem akar hinni a fülének. Hát lehet valaki, akinek tetszik az, hogy egy embernek az a foglalkozása, hogy van egy háza és ebből kifolyólag felveszi elsején a lakbéreket? Van valaki, aki szereti a háziurat?

Van, határozottan van. És ebbeli vélekedését nem is rejti véka alá.

Élesen helyteleníti, hogy a háziúrtól elvették a házát. Szerinte inkább még adni kellett volna neki egy-két házat. Mert szép a tisztes munka, de még szebb a tisztes munkátlanság. És a tisztességes ember a munkájából él, de az okos ember a más munkájából és a háziúrral igazságtalanság történt; mert az igazság az, hogy az egyik embernek legyen egy bérháza, a másik ember pedig dolgozzon és fizessen neki, mert így teremtették a világot, ez isten rendelése; és ha a háziúr stájgerolja a lakbért: az isten pótrendelése; és akinek ez nem tetszik, az az örök bölcseség törvényei ellen vét.

Ezek a beszédek pedig nem 1052 februárjában, hanem 1952 februárjában hangzottak el, könnyfátyolos, dühtől remegő hangon. Aki a háziúrral együttérez, teljesen elfogulatlan ebben a kérdésben, mert se nem háziúr, se nem lakó, nem is lakik Pesten, sőt nem is lakik ebben az országban. Sőt nem is lakik egyáltalán.

Mert azt, aki a volt háziúrral érez együtt, úgy hivják, hogy Amerika Hangja.

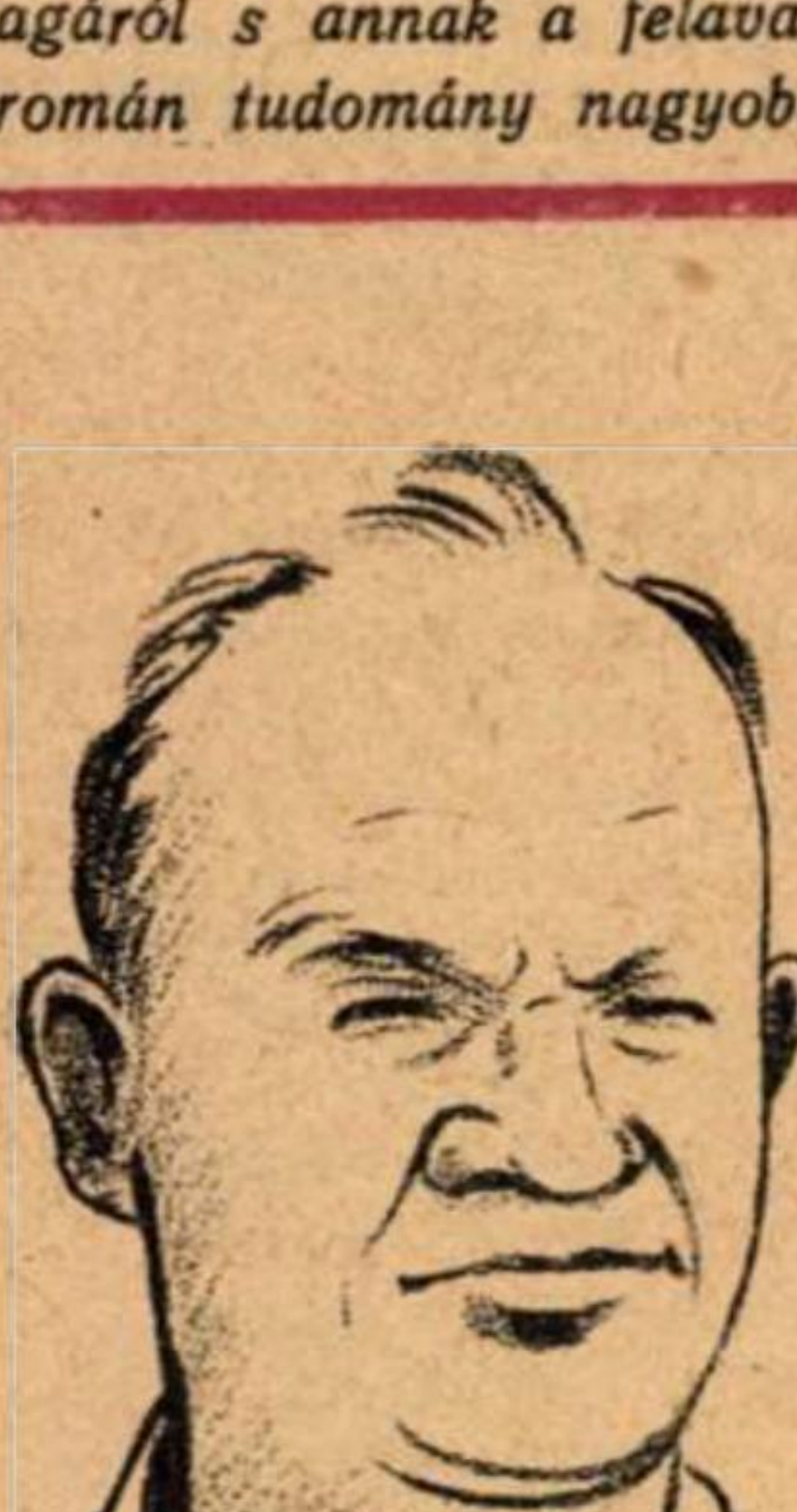

Gazda Géza

a Rákosi Mátyás Művek Acélhengermű vezetője, a mozgalom elindítója.

Aki nem tudja, mi a Gazda-mozgalom

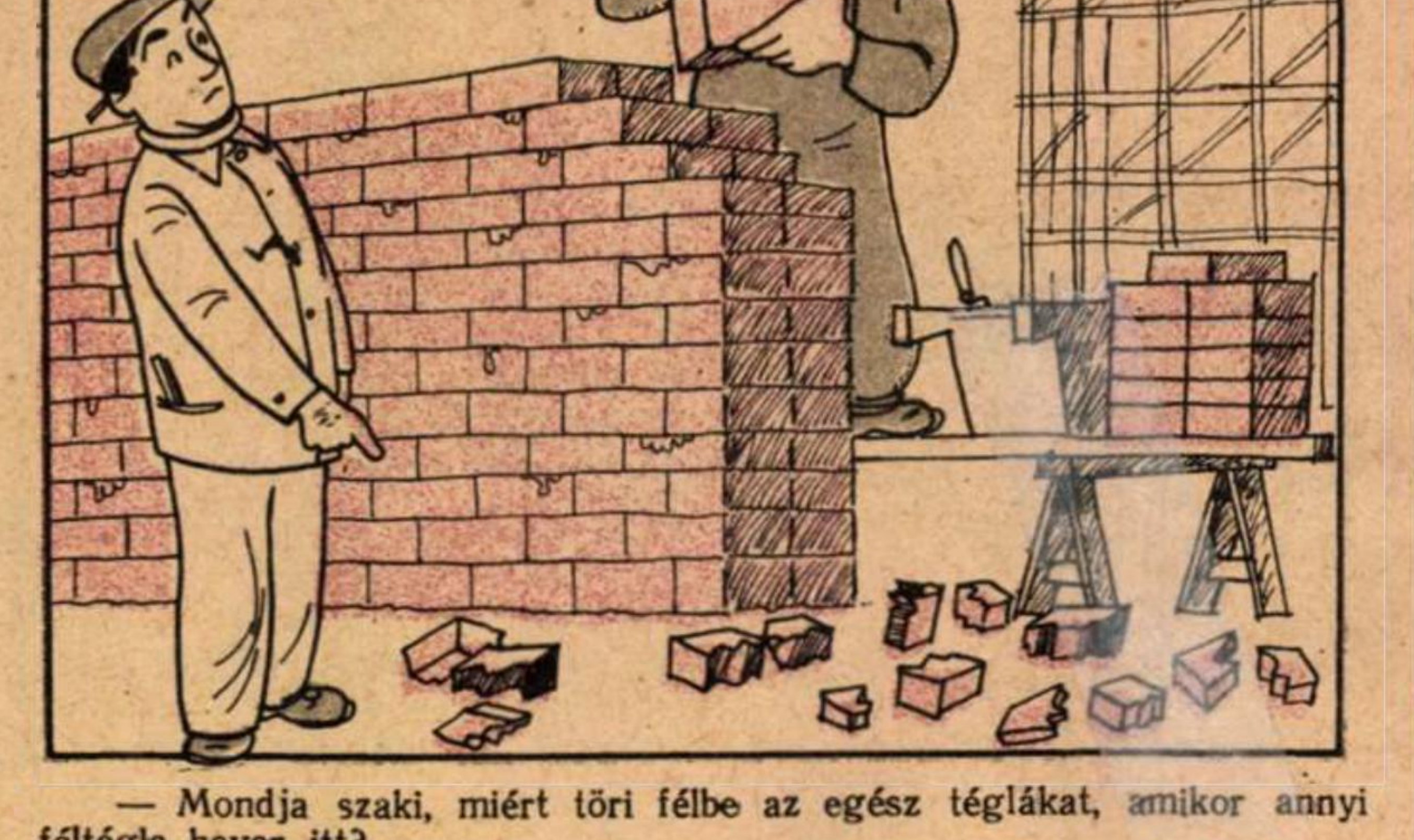

— Mondja szaki, miért töri félbe az egész téglákat, amikor annyi féltégla hever itt?

— Nem tehetek róla, valahányszor féltégla kellene, mindig egész tégla akad a kezembe...

Aki tudja, mi a Gazda-mozgalom

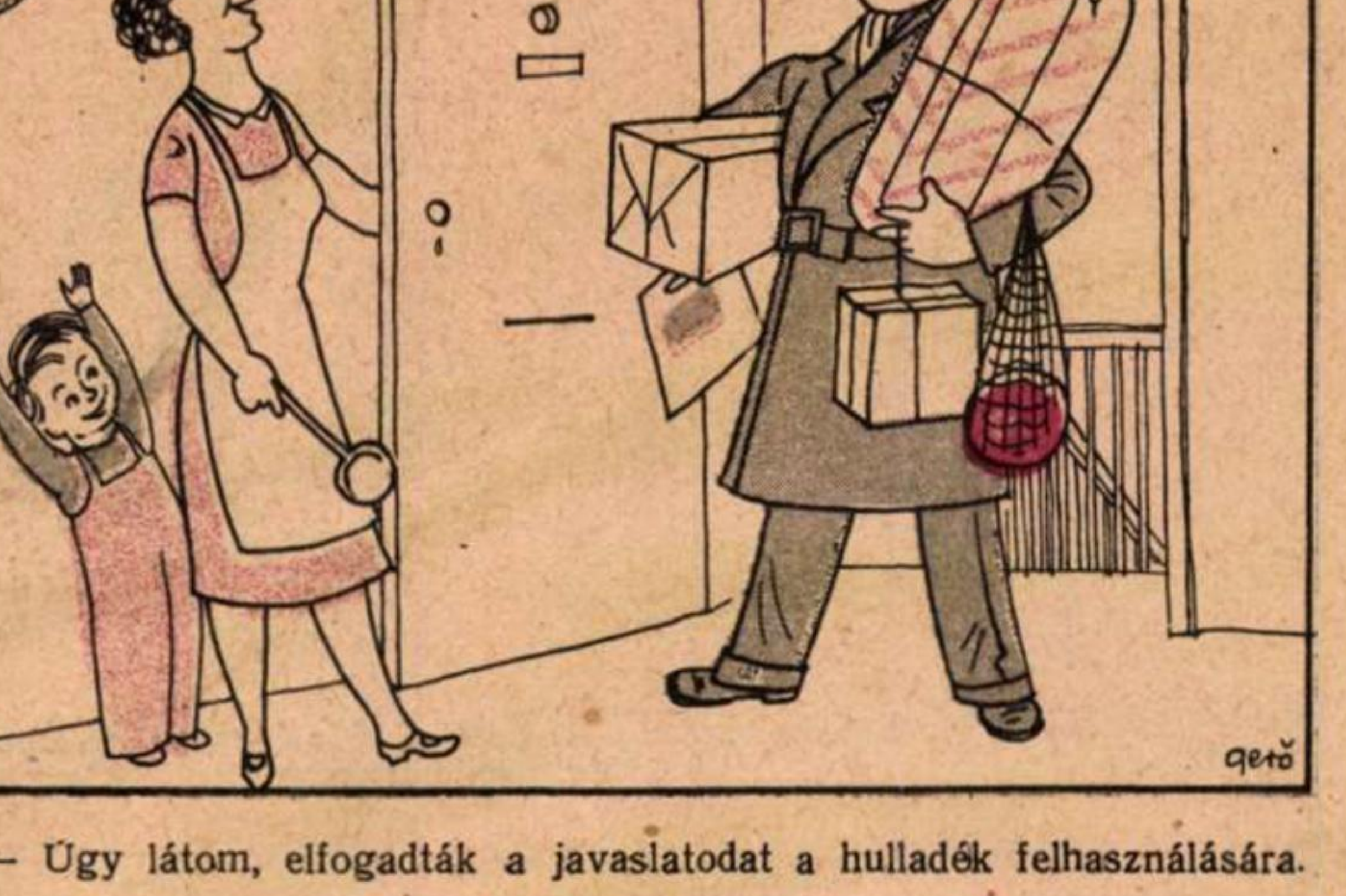

— Úgy látom, elfogadták a javaslatodat a hulladék felhasználására.

a RÁKOSI MŰVEK CSŐGYÁRÁBAN

A Csőgyár — mondják — olyan, mint a növésben lévő gyerek nadrágja: mindig kicsi, mindig hozzá kell toldani egy darabot. Ugyanez a helyzet a Csőgyárban is: mindig hozzá kell építeni, mindig nagyobb lesz.

Most éppen új csőgyár épül. Csodálatos dolog. Az épület egyik felében még építkeznek, huzzák a falat és a szürke téli égbolt a plafon. A másik felében már két hengersoron gyártják a csöveket. Hogy mi az a hengersor? Kis türelmet, mindjárt azt is megmagyarázom.

Először is van a cső. Hogy milyen a cső? Azt hiszem, ezt mindenki tudja. Egy rúd, amelynek kifúrták a belsejét. De hogy jön ez létre? Ezt is mindjárt elmondom.

Az öntecs — így hivják a nyersanyagot, amiből a cső lesz — megérkezik a gyárba. Mondjuk a csepeli martinból. Ez az öntecs, avagy másképpen lyuknélküli cső, bekerül a blokkhántoló műhelybe, és ott szép gömbölyűre hámozzák. Azután megfúrják a csövet és mehet a pokolba, azaz a kemencébe. Több kemence van egymás mellett és mindegyik kemencében más az éghajlat. Mivel ezek a kemencék lejtősen vannak építve, és a kemencékben görgők is vannak, a cső végiggurul rajtuk. A lejtőn bizony már nem lehet megállni. A cső az előhengerészhez kerül, aki megkérdezi a csőtől: meleged van, komám? Nagyan melege lehet a komának, mert vörös, mint a rák és időnként kísérteties zöld fény lebegi körül. Innen kerül aztán a hengersorra. Elérkeztünk a hengersorhoz. A hengersor egy sorozat henger, amelyen a cső végigtáncol a tüskéhez. Nehéz egy ilyen cső élete. Itt megint megfúrják. A tüske pontosan a meghatározott átmérőjű lyukat fúrja ki. Ez a tüske, természetesen valamivel nagyobb, mint a sündisznó tüskéje, de ahhoz hasonló. A következő lépés a nyújtás. Itt a másfél méteres csőből tiz-tizenegy méteres cső lesz. Ez a hosszú cső végigszalad a következő hengersoron és ott aztán a sok fúrás után véglegesen elfűrészelik. A fűrész úgy elvágja a legvastagabb csövet is, mint a konyhakés a csabai kolbászt. Azzal a különbséggel, hogy a csabai kolbász nem csinál tűzijátékot, amikor széttrancsirozzák a megfelelő nagyságra, a cső viszont igen.

Ha még nem vették volna észre, kész is lett a cső. Most már csak adjusztálják és aztán nincsen nála különb cső szerte a vidékeken.

A cső innen a raktárba kerül. De, ha oda kerül, mindennek vége. Jobb sorsra érdemesek ezek a jól elkészített, derék, szép szál csövek. Miért nem jó, ha a raktárba kerülnek? Azt megtudják, ha figyelmesen elolvassák ezt az oldalt.

Mikes György

Csőgyári kislexikon

ANYAGELLÁTÁS: Hát az bizony egy kicsit döcögős. Néha egy félórát is elsétálgatnak, mert nincs elég anyag. Az ilyen séta az emésztést ugyan elősegíti, de a termelést aligha.

BUMM! Mondja a tüske, amikor lyukat fúr az anyagba.

CSEPELI martinászok! Küldjetek jobb minőségű nyersanyagot a csőgyáriaknak. Sok a selejt a rossz minőség miatt.

DIÓSGYŐRIEK! Olvassátok el a csepelieknek küldött üzenetet. Ez néktek is szól.

ÉLÜZEM. Ezt a megtisztelő címet szeretné visszaszerezni a Csőgyár.

FALIÚJSÁG. Az MSZT faliújságja első helyezett lett a Rákosi Művek faliújság versenyében.

GÉPESITÉS. A kishengersornál még kézi erővel is dolgoznak, de az új csőgyárban már minden gépesítve van.

HIÁNYZÁS. A fizetés utáni napon ötször annyian hiányoznak, mint a fizetés előtti napon. Vajjon miért? Azt hiszem nem nehéz kitalálni.

JAJ! Ezt viszont mi mondtuk, amikor elszáguldott mellettünk egy vörösen izzó cső. Azt hittük egyenesen nekünk rohan.

KÉMÉNY. Ezt elfelejtettek építeni az új csőgyárban. Szerencsére még idejében észrevették.

LELKESEDÉS. Ez nem hiányzik a csőgyáriakból. Határidő előtt akarják teljesíteni a Rákosi elvtársnak tett felajánlásukat.

MENNYISÉG. Volt egy idő, amikor csak mennyiségre termeltek. Tudniillik, ha nagy és nehéz csöveket csináltak, fittyet hányva a minőségnek és a szükségletnek, akkor előbb tudták teljesíteni a tervet.

NŐK. Most már olyan helyeken is dolgoznak nők, ahol eddig csak férfiak dolgoztak. A csővágók rendszerint nők.

ÓZDIAK! Nektek is azt üzenjük, amit a csepelieknek és a diósgyőrieknek.

PERSZE. Persze nem mindig az anyag hibás. Van amikor az hibás, aki csinálja. De az eredmény így is, úgy is egy: selejt.

Kishengersori részlet

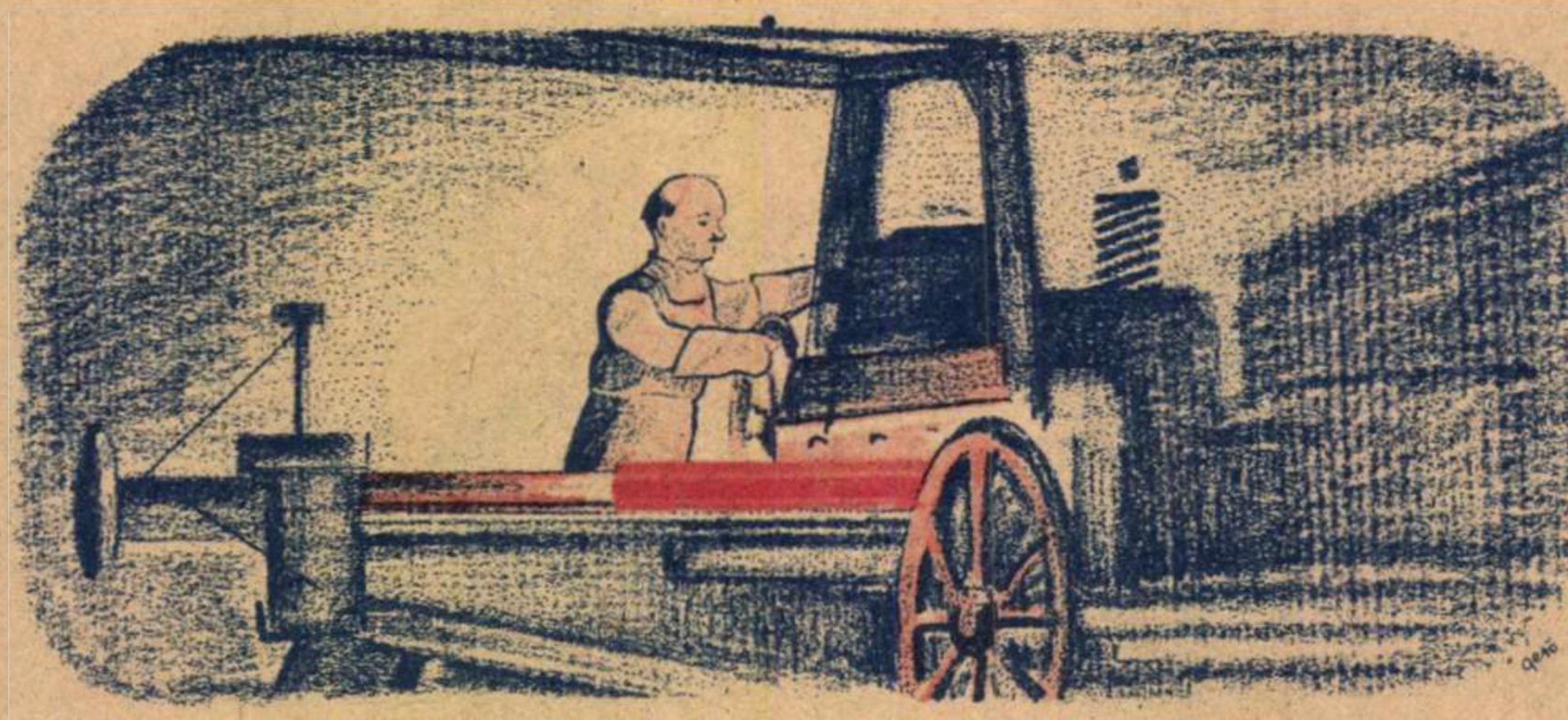

A kishengersor nem is olyan kicsi. Brácki István előhengerész fogadja a kemencékből méltóságteljesen előgördülő izzó csöveket, és megmutatja nekik az utat, merre kell menniök, ha komoly, használható csövek akarnak lenni.

Divatbemutató a Csőgyárban

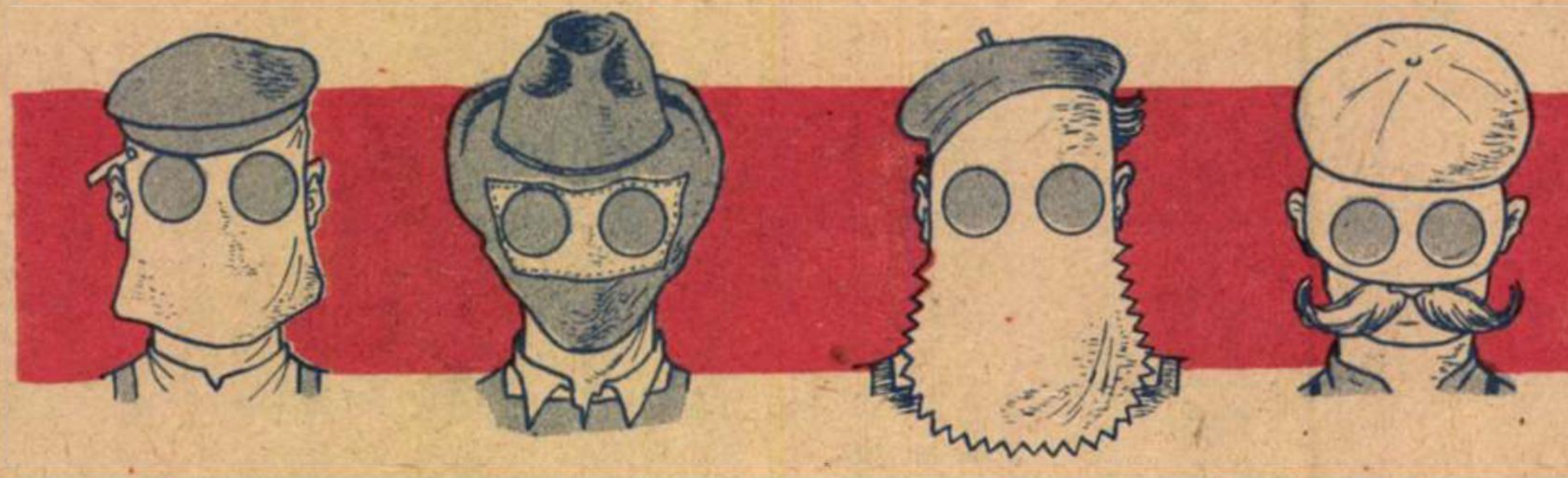

Az olvasztárok kék védőszemüveget kapnak, amit különböző formájú álarcokba varrnak bele. Utcai használatra nem alkalmas. Tessék választani. Melyik szebb?!

Egy kis szerelem

Minden ellenkező híreszteléssel szemben a Disz-titkár is lehet szerelmes. Ő sincsen juharfából.

A csőgyári Disz-titkár ismerte ezt a bölcs tételt, szerelmes is volt, mint egy ágyú.

A vezetőségi tagok látták a példát, hűen követték a kapott direktívákat és minden egyes vezetőségi tag szerelmes lett. Még a reszort nélküli vezetőségi tagok is, ami aztán már igazán nagy szó.

A helyzet azonban nem volt egyszerű. Mert a Disz-titkár szerelmes lett az agitproptitkárba, a kultúrfelelős meg a gazdasági vezetőbe... Nem! ... Várjunk csak! ... Az agitproptitkár szerelmes volt a gazdasági vezetőbe, a kultúrfelelős meg a ... De ez nem is fontos ... Elég annyi, hogy mindenki szerelmes volt.

Most képzeljünk el egy ilyen vezetőségi értekezletet. Valószínűleg a következő kérdéseket tárgyalták meg: nini, milyen szép a hold és miért szép? Ki szereti jobban a másikat? Meddig szeretsz? Továbbá kitárgyalták az örök szerelem fogalmát és így tovább . .

Nem csoda hát, hogy a Disz-munkát elhanyagolták. A tagságban ugyan nem volt mindenki szerelmes, de azért szétszéledtek, ki erre, ki arra, de sohasem a Disz-napra. Aztán a Disz-napokat sem tartották meg.

Egyszer aztán a párttitkár elvtárs beszélt a fejükkel. Úgy, mint egy apa. Azóta minden a legnagyobb rendben van. Vigan folyik a Disz-munka, egymásután alakulnak a tanulókörök, van már kultúrcsoport...

Én megsúghatom azt is, hogy azonkívül még szerelmesek is. Bebizonyosodott, hogy lehet jó Disz-tag az is, aki szerelmes.

Jövő héten
A PESTI DOBOZGYÁRBAN

MI EZ?

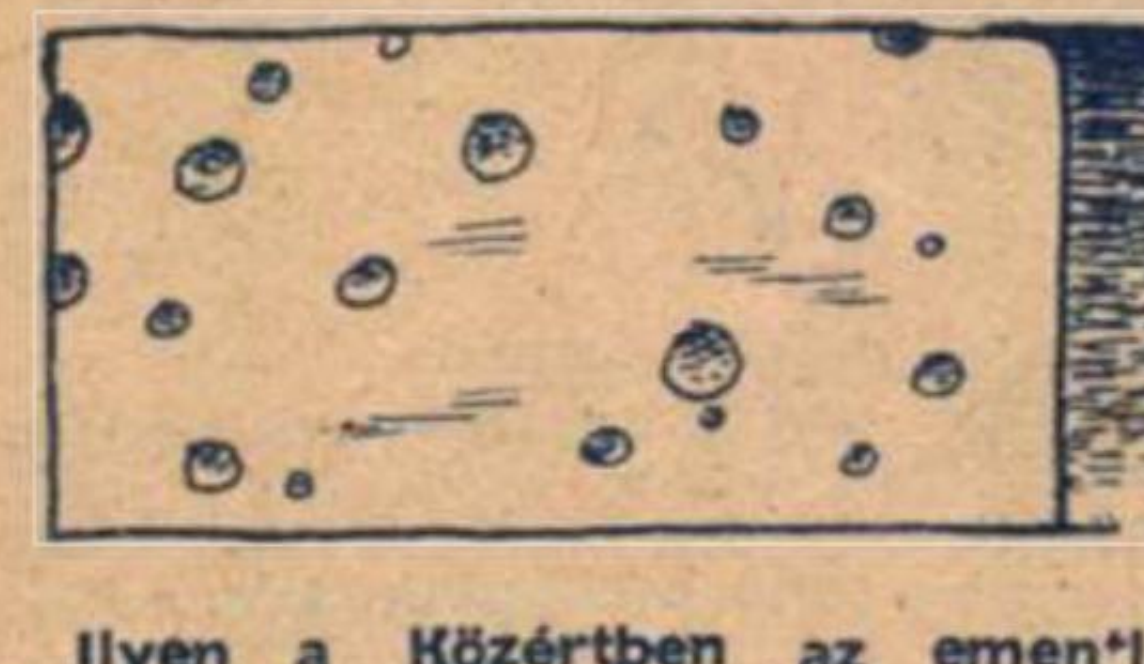

Ilyen a Közértben az ementháli sajt.

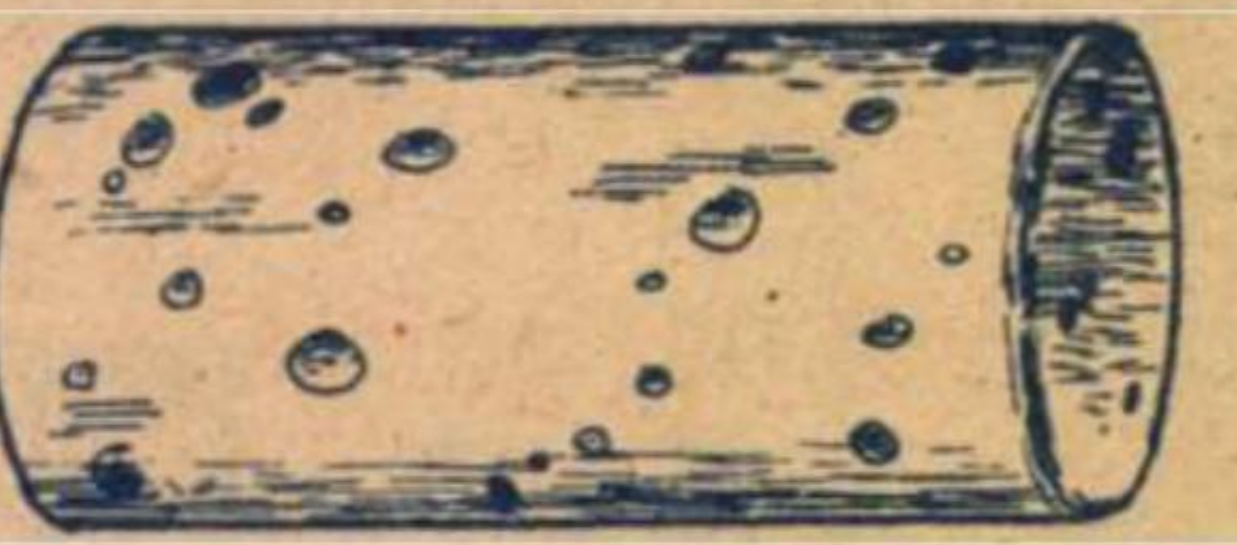

Ez viszont egy csőgyári selejt. A cső lukacsos, azaz használhatatlan.

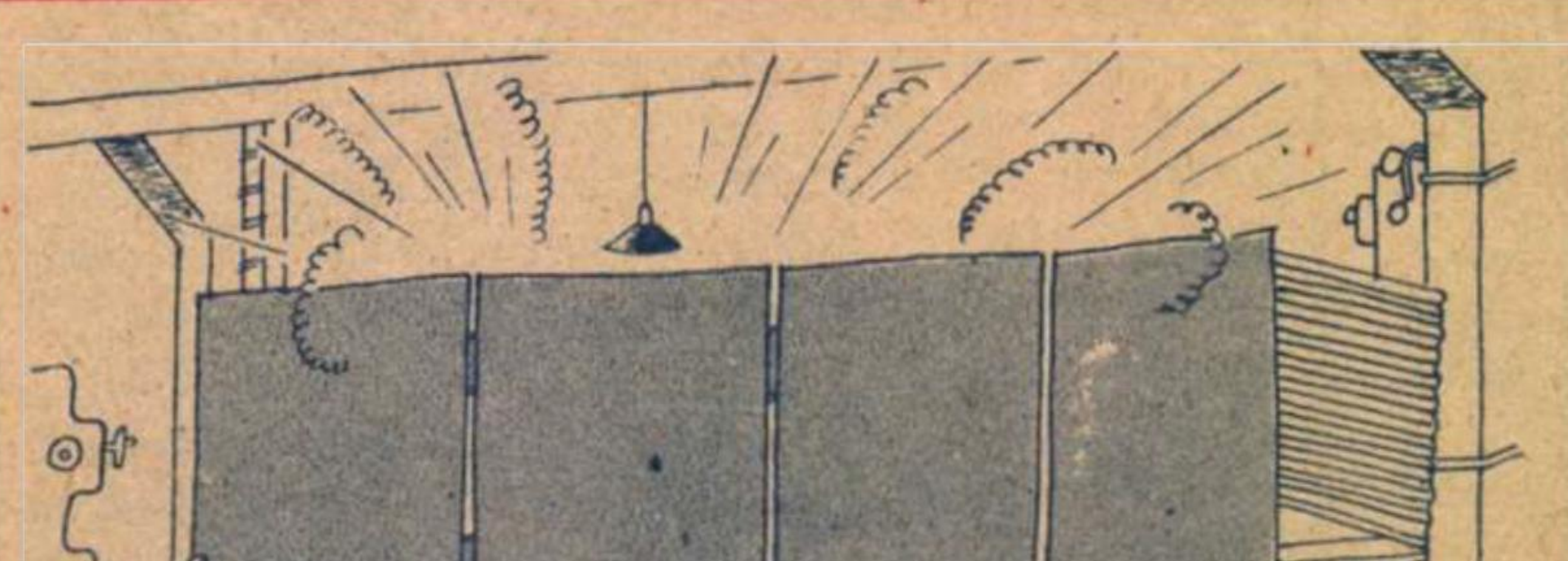

A fúrócsőgyárban olyan nagy kaput csináltak, hogy azt csak két ember tudja kinyitni. Kisajtót viszont elfelejtettek vágni. Mivel állandóan ki-be járkálnak, a nagykapu állandóan nyitva van. A dolgozók spanyolfallal védekeznek a hideg szél ellen. Ötletes megoldás, de a náthát így sem lehet kikerülni. Hap I.

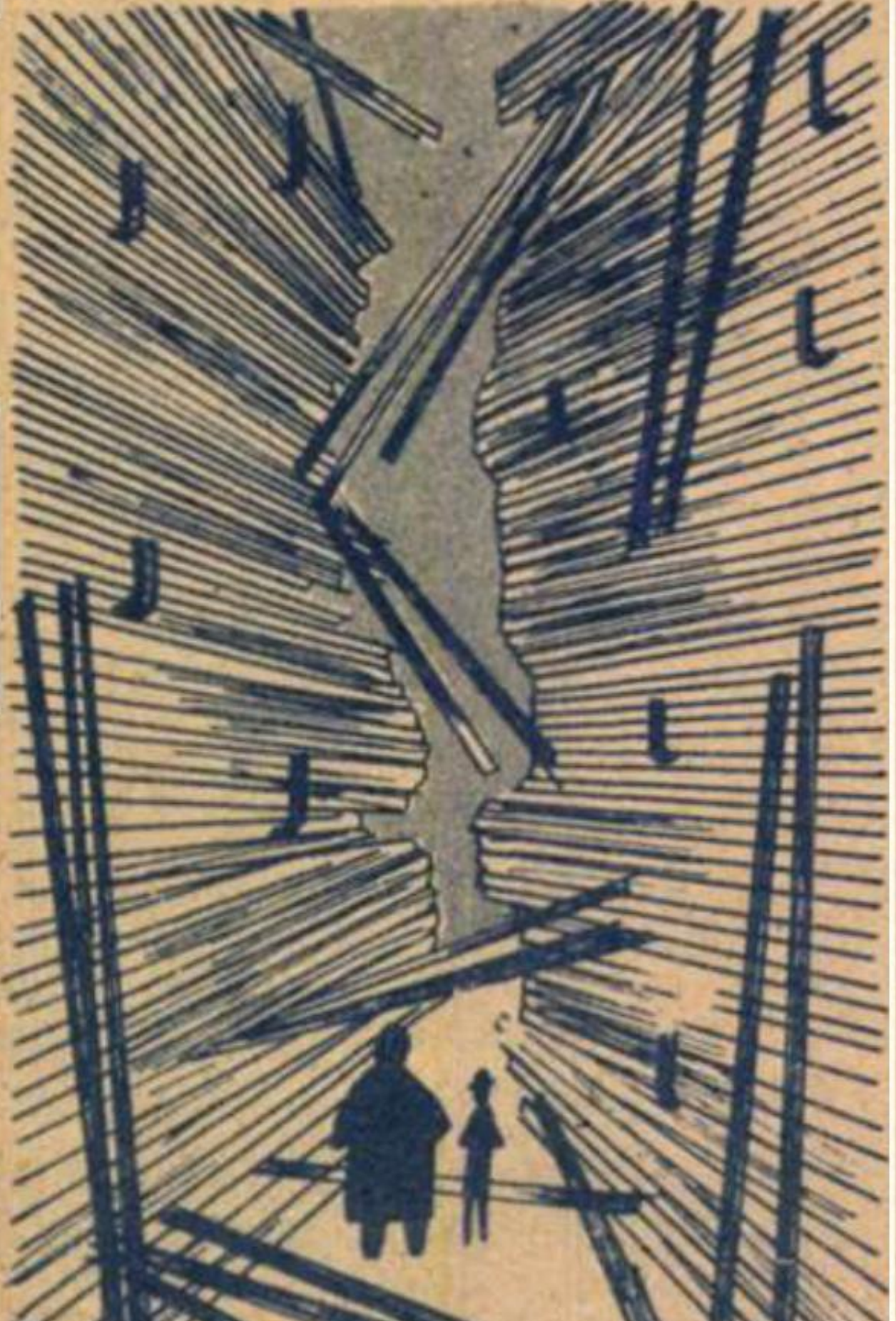

Bemerészkedtünk a Csőgyár raktárába is. Ha itt valaki eltéved, sohasem kerül elő. Nagy összevisszaságban hevernek itt különböző méretű csövek. Mivel nem volt iránytűnk, térképünk és idegenvezetőnk, félúton visszafordultunk.

A rejtelyes raktár

Ha valaki a Csőgyárban a raktárról kezd el beszélni, abban a minutumban elhallgatnak, vagy ilyeneket mondanak: ma szép idő van... tegnap még szebb volt.., de tegnapelőtt volt a legeslegszebb!

Mi lehet a raktárban? — töprengtünk. Talán titokzatos kincseket őriznek? Verne Gyula óta semmi sem lehetetlen. Miért olyan furcsák az emberek, ha a raktárról van szó? Valamit el akarnak titkolni előttünk. Mégiscsak kincsek lesznek ott.

Kinyomoztuk: valóban kincsek voltak ott: csövek.

Annyi csövet még életemben nem láttam együtt (lásd a raktárról szóló képünket). Ha lefektetnék őket egymás mellé, akkor elérnének talán egészen Jeruzsálemig is. Ha odáig nem, akkor egy kicsit idébb, mondjuk Makóig.

Honnan van ez a sok cső? 1946-tól egészen a mult évig a raktárban hordták össze, a fel nem használt, el nem szállított, át nem vett anyagokat. Most már kitesz vagy 300 vagon csövet

Talán spórolós a raktáros? Nem. Hát akkor miért gyüjtötték?

Valószínűleg senkinek nem kellenek ezek a csövek.

Hogy nem kellenek? Úgy kellenek mint egy falat kenyér, mint a sivatagi vándornak az oázis vize...

Egy-két keresztkérdés után rájöttünk. Sose árt, ha van a háznál egy pár csövecske, sosem lehet tudni mire jó, illetve ők pontosan tudják mire jó.

Sok a selejt? Nosza! — mondják egyesek. — Gyerünk a raktárba, pótoljuk onnan.

Le vagyok maradva a tervteljesítéssel? — mondja valaki. — Nosza, gyerünk a raktárba! Jó a raktár, mindenkinek ad.

Olyan ez a raktár, mint a mesebeli soha ki nem fogyó zsákocska.

Nem értjük, hogy miért nem szállították el eddig ezeket a csöveket? Fel kell számolni ezt a raktárt!

De minél előbb. Azt mondja a régi közmondás is: amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.

Versike a csőről

Elmondom néktek milyen ő
Hogy mire kell egy ilyen cső.
Olyan, mint emberben az ér,
Melyben szivedhez fut a vér.
Ha elcsavarod a csapot
Amit kivántál, megkapod.
De, ha nem volnának csövek,
Állhatnál ott, mint a cövek.
A gáz is csövön jut hozzád,
Az olajat is úgy hozzák.
— A cső halála: repedés
Még azt se mondja: mukk és kész.
De ritkán fordul ez elő,
Nem tesz ilyet egy rendes cső.

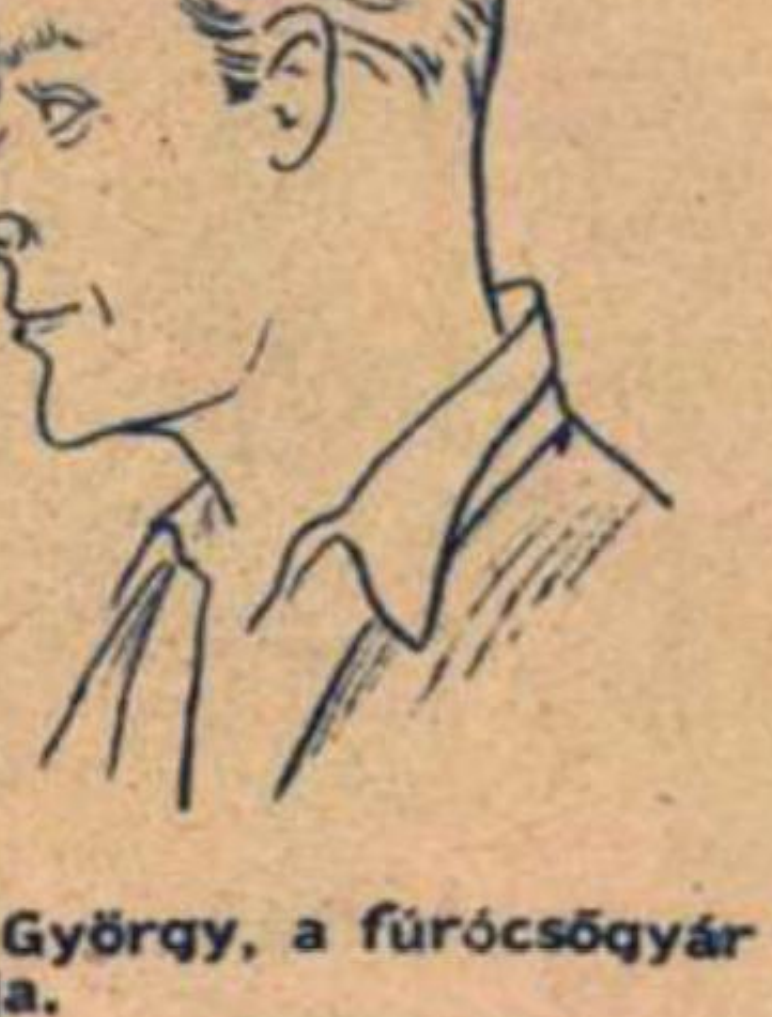

Nemes György, a fúrócsőgyár sztahanovistája.

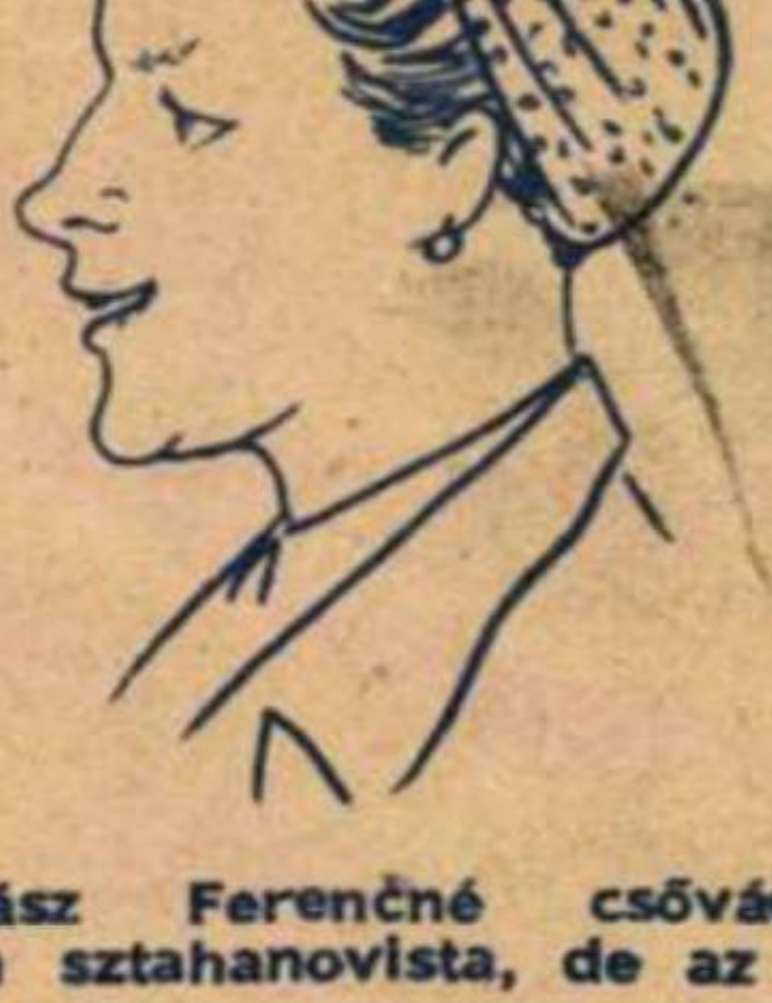

Madarász Ferencné csővágónő. Még nem sztahanovista, de az lesz.

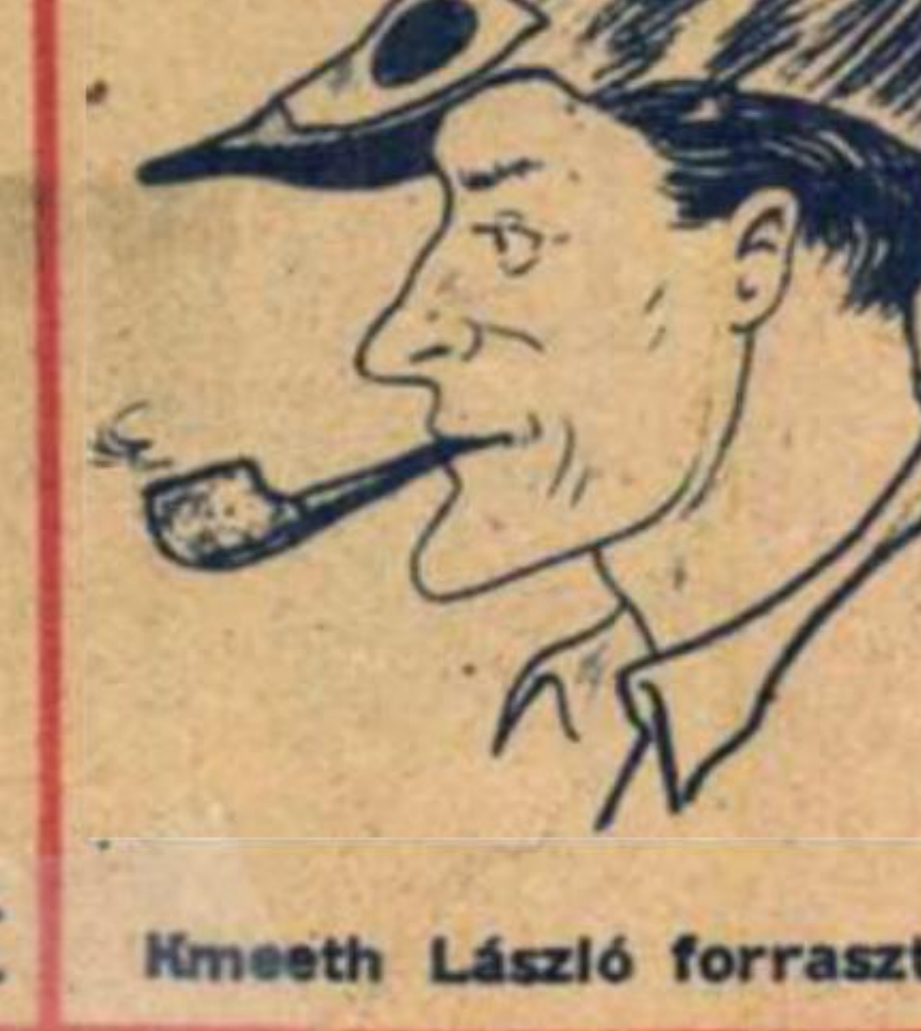

Kmeeth László forrasztár.

Vegyen TIPPSZELVÉNYT, nyerhet!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly